Sfântul mare mucenic Artemie

(s.v. 20 octombrie / s.n. 2 noiembrie)

Materiale despre Sfântul mare mucenic Artemie:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.muc.%20Artemie

https://archive.org/details/@steaemy?query=Artemie+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Artemie

****

Sfântul Artemie a fost comandant în oastea Sfântului Constantin cel mare şi a fost martor la toate marile lui înfăptuiri. A văzut pe cer semnul Crucii, a participat la lupta de la Pons Milvius în anul 312 şi potrivit tradiţiei, a însoţit-o la Ierusalim pe Sfânta Elena, fiind de faţă la aflarea lemnului Sfintei Cruci.

După moartea Sfântului Constantin (†337), la porunca împăratului Constanţiu, Sfântul Artemie a aflat şi a adus la Constantinopol moaştele Sfinţilor apostoli Andrei, Luca şi Timotei. Fiind apoi numit guvernator (duce) al provinciei Egiptului, ca duce şi trimis împărătesc (dux, augustalis), s-a străduit pentru dezrădăcinarea idolatriei şi creşterea Bisericii. Iar în timpul împăratului Iulian apostatul, Sfântul Artemie a mers la Antiohia şi l-a mustrat pe împărat pentru lepădarea de Hristos şi pentru că nu a urmat credinţei şi purtării Sfântului Constantin cel mare. De aceea, după ce a fost supus la chinuri, marele duce Artemie a primit moarte mucenicească prin tăierea capului, în anul 362.

Moaştele Sfântului Artemie au fost mutate la Constantinopol, în Biserica Sfântul Ioan Botezătorul - Oxia, unde erau foarte cinstite pentru darul minunat al tămăduirii bolilor, îndeosebi a diferitelor forme de hernie. Astăzi, părţi din moaştele sale se află la Mănăstirea Constamonitu din Muntele Athos, dar şi în ţara noastră, un fragment din moaştele sale se află din prima jumătate a secolului al XVII-lea la Mănăstirea Căldăruşani (Ilfov) şi în alte sfinte locaşuri. Biserica Ortodoxă îl sărbătorește pe Sfântul mare mucenic Artemie la 20 octombrie.

Index

În această lună (octombrie), ziua a douăzecea - Sfântul mare mucenic Artemie (Minei) 4
Canon de rugăciune către Sfântul mare mucenic Artemie 18
Acatistul Sfântului mare mucenic Artemie 27
Imnografie 37
Prezentare carte - Viața și Acatistul Sfântului mare mucenic Artemie 40
Vieţile Sfinţilor - Pomenirea Sfântului mucenic Artemie 44
Sfântul mare mucenic Artemie - drumul spre sfințenie 56
Sinaxar 20 octombrie 57
Pagini de Sinaxar - 20 octombrie: Sfântul mare mucenic Artemie 60
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul mare mucenic Artemie 62
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul mare mucenic Artemie; Sfântul cuvios Gherasim din Chefalonia 64
Proloagele din 20 octombrie 67
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului marelui mucenic Artemie [ducele Egiptului] 71
Cântare de laudă la Sfântul mare mucenic Artemie, ducele Egiptului 72
Radu Alexandru - Sfântul mucenic Artemie 74
Vlad Botez - Între nepăsare și pseudomisticism 78
Întâlnirea Sfinților la sărbătoarea Sfântului cuvios Dimitrie cel nou 81

Moaștele Sfântului mare mucenic Artemie la Sărbătoarea Sfântului cuvios Dimitrie cel nou..... 84
Anda Elena Pintilie - Ce sfinte moaște veghează alături de Sfânta Parascheva 86
Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Constamonitu 89
Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Hilandar 90
Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Stavronikita 92
Pr. Silviu Cluci - Chilia Sfântul Artemie - Provata 94
Pr. Silviu Cluci - Chilia „Sfântul Artemie”, Lacu - Așezăminte românești din Muntele Athos 100
Odoarele Mănăstirii Mega Spileo (galerie foto) 102
Mormântul cu moaștele Sfintei împărătese Elena și ale Sfântului mucenic Artemie - Biserica Santa Maria din Roma..... 114
Icoane..... 128

În această lună (octombrie), ziua a douăzecea - Sfântul mare mucenic Artemie (Minei)

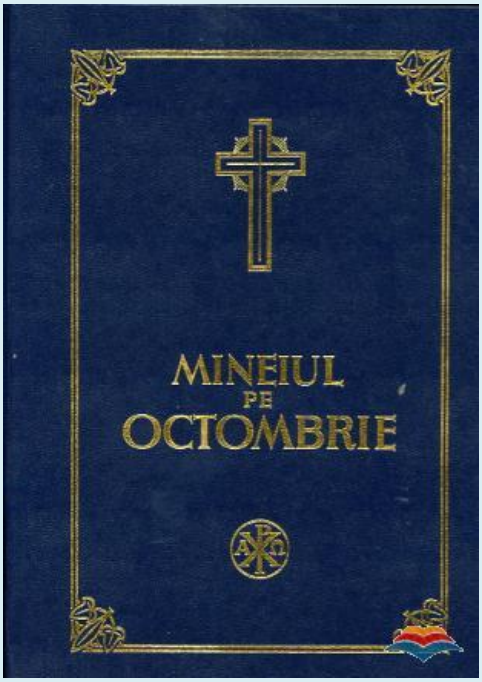

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., punem **Stihirile** pe 6, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Luminându-ţi cugetul cu strălucirile cele cereşti, ai fugit de întunericul rătăcirii, slăvite, şi te-ai apropiat de lumina lui Hristos Dumnezeului nostru; şi cu darurile Lui luminezi marginile lumii. Pentru aceea roagă-te, să se ferească de stricăciune şi de primejdii, cei ce săvârşesc pomenirea ta, cea pururea cinstită.

Prin suflarea Duhului învăţându-te cunoştinţa cea dumnezeiască, ai cunoscut pe Ziditorul tuturor, Artemie; şi pe cei ce slujeau făpturii, foarte cu înţelepciune i-ai înfruntat, şi ai povăţuit popoare spre cunoştinţa lui Dumnezeu; pentru care te-ai nevoit, şi ai primit cununa ostenelilor; roagă-te să se mântuiască din stricăciune, cei ce te laudă pe tine.

Dându-ţi mult minunatul şi viteazul tău trup, să se chinuiască cu munci de multe feluri, şi cu bătăi cumplite, gânditorule de Dumnezeu, Artemie, nu te-ai lepădat de Hristos, nici ai jertfit celor ciopliţi; ci ai răbdat, ca şi cum ar pătimi altul, aşteptând răsplătirile cele viitoare, şi mărirea cea nemuritoare.

Alte **stihiri**, glasul al 8-lea:

Podobie: Mucenicii Tăi...

Măritul Artemie încingându-se cu adevărul, şi într-armându-se arătat cu puterea Crucii, toate cetele cele potrivnice ale dracilor cu dumnezeiescul dar le-a biruit; prin ale căruia rugăciuni Stăpâne, dă tuturor mare milă.

Roşitu-ţi-ai haina ta cu vopselele sângelui tău, prea fericite, şi împodobindu-te cu ea după cuviinţă împărăţeşti împreună cu Hristos, îmbrăcându-te cu cununa nestricăciunii, şi celor fără de trup asemănându-te; cu care împreună roagă-te neîncetat pentru lume, mucenice Artemie.

Racla moaştelor tale izvorând râuri de minuni, cufundă dracii, şi îneacă patimile omeneşti cele nevindecate; pe aceasta înconjurându-o, o sărutăm, îndumnezeind biruinţele tale. Pentru aceasta cu rugăciunile tale sfinte, dă tuturor mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 2-lea, a lui Studit*

Să cinstim pe luminătorul credinţei, pe Artemie cel înţelept; că a înfruntat pe vrăjmaşul împărat, şi cu sângele muceniciei lui a roşit Dumnezeu Biserica. Drept aceea a şi luat darul cel bogat al tămăduirilor, a vindeca bolile, celor ce cu credinţă aleargă la sicriul moaştelor lui.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Tu eşti acoperământul şi sprijineala noastră a creştinilor; tu eşti scăpare tare, Maica Dumnezeului nostru. Deci şi acum şi totdeauna, cu neadormită cererea ta, nu înceta a te ruga, să se mântuiască toţi robii tăi de primejdii; că pe tine după Dumnezeu, te avem noi creştinii singură sprijineală şi scăpare.

A Crucii, a Născătoarei

Când neîntinata Mieluşea, vedea pe Mieluşelul său trăgându-L către junghiere, grăia plângând: Te grăbeşti acum Hristoase să mă laşi fără de Fiu, pe mine care Te-a născut; pentru ce ai făcut aceasta Mântuitorule al tuturor? Laud însă şi măresc bunătatea Ta cea desăvârşită, mai presus de minte şi de cuvânt, Iubitorule de oameni.

Stihoavna din Octoih

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

După lege pentru Hristos pătimind Artemie, ai surpat dimpreună cu împăratul cel simţitor, şi pe vrăjmaşul cel gânditor. Deci după vrednicie ai luat cunună de la Mântuitorul, puitorul de nevoinţă. Şi acum împreună cu cetele îngereşti te bucuri în ceruri, îndulcindu-te luminat de vărsarea luminii celei de sus, şi de Începătorul luminii Cel în trei ipostasuri cu îndestulare împărtăşindu-te. Pentru aceasta şi noi poporul cel binecredincios şi iubitor de mucenici, cu cântări strigăm ţie: Bucură-te, diamante nebiruit cu sufletul şi ostaşule cel tare al lui Hristos! Bucură-te, pierzătorul înşelăciunii idoleşti şi cu adevărat luminat apărătorule! Roagă-te Domnului, ca şi noi prin viaţa cea de Dumnezeu plăcută, să aflăm starea cea împreună cu tine, lângă scaunul Măririi Lui.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti vița cea adevărată, care ai odrăslit Rodul vieţii; ţie ne rugăm: Roagă-te Stăpână cu sfinţii apostoli, să miluiască sufletele noastre.

A Crucii, a Născătoarei

Podobie: A treia zi ai înviat...

După ce Te-a văzut pe Tine Hristoase spânzurat pe Cruce, ceea ce Te-a născut, striga cu plângere: Fiul meu şi Dumnezeul meu, cum mori acum pe Cruce? Cum şi în mormânt Te pun.

Tropar, glasul al 4-lea: Mucenicul Tău, Doamne, Artemie, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Sau acesta, compus de Iacov protopsalt, glasul 1: Nevoindu-te, prea fericite cu muncile cele de multe feluri, ca un tare diamant, ai ruşinat pe Paravatul. Căci de piatră mare zdrobindu-te pentru Piatra, Hristos, şi rănindu-te ai primit cununa muceniciei, mare mucenice Artemie. Slavă Celui ce te-a întărit pe tine; Slavă Celui ce te-a încununat; Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

La Utrenie

Canoanele amândouă din Octoih, fără mucenicie şi al sfântului pe 6.

Canonul Sfântului

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a, glasul al 2-lea

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui faraon puterea cea prea întrarmată; iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel prea rău; Domnul cel prea mărit, că cu slavă S-a prea mărit.

După ce te-ai luptat cu nevoinţă bună mucenice, şi ai luat cununile cele luminoase, stai înaintea Luminii, luminându-te după împărtăşirea fără materie; pentru aceea te rugăm: Luminează-ne pe noi cu rugăciunile tale.

Luminatul tău praznic, mucenice, pe toţi ne-a chemat astăzi la ospăţ cu bucurie, punând înainte nevoinţele tale, luptele, bărbăţiile, împotrivirea; întru care desfătându-ne cu credinţă şi cu dragoste te fericim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cunoscând, fericite, pe Cel ce a murit pe Cruce cu trupul, pe Cel necuprins cu mintea, pe Domnul pricinuitorul vieţii, de bunăvoie ai poftit omorâre prin munci; pentru aceea ai aflat slava cea nepieritoare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Întrupându-Se din tine Cuvântul Cel fără de trup, după dumnezeiască cuviinţă, pentru mulţimea iubirii de oameni Preacurată, a luat patimă, şi a izvorât oamenilor nepătimire, Domnul cel prea mărit; că cu slavă S-a prea mărit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul...

Dorind a te împodobi, mărite, cu cununile mucenicilor, ai suferit durerile cele amare ale bătăilor şi ale chinurilor, cu darul cel dumnezeiesc.

N-a mişcat turnul inimii tale prea înţelepte, pornirea cea iute a muncilor; că a fost întărit pe Piatra cea înţelegătoare, care este nemişcată.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Spânzurându-se pe lemn, şi fiind ocolit pretutindenea de mulţimea chinurilor, te uitai cu ochiul inimii întins către Acela ce poate să mântuiască, vrednicule de laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Întrupatu-S-a Domnul de a Sa voie, din sângiurile tale Stăpână prea curată, ca să mântuiască omenirea, şi a tras la Sine mulţimile mucenicilor.

Irmosul: Înflorit-a pustiul ca şi crinul Doamne, Biserica păgânilor cea stearpă, prin venirea Ta; întru care s-a întărit inima mea.

Sedealna glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Împăratului veacurilor bine-plăcând, ai lepădat, mărite, tot sfatul nelegiuitului împărat, şi celor ciopliţi n-ai jertfit; pentru aceasta jertfă pe sine-ţi te-ai adus, Cuvântului Celui ce S-a jertfit, nevoindu-te cu mare tărie. Drept aceea şi izvorăşti râuri de minuni, vindecând patimile celor ce cu credinţă se apropie de tine, purtătorule de chinuri Artemie; roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glas 4*

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Pe ostaşul lui Hristos cel nebiruit, şi surpătorul vrăjmaşului cel prea viteaz, care a strălucit întru minuni mari să-l lăudăm credincioşii, pe Artemie; că izvorăşte tămăduiri celor ce năzuiesc către el cu dragoste, conteneşte patimi cumplite, şi părtineşte oamenilor celor ce sunt în nevoi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Cel ce şade pe scaun de heruvimi, şi se poartă în Sânurile Părintelui, ca pe un scaun sfânt al Său şade Stăpână în sânurile tale; că cu adevărat a împărăţit Dumnezeu trupeşte peste toate neamurile; pentru aceea cu înţelegere cântăm Lui acum. Pe Acesta roagă-L, să mântuiască pe robii tăi.

A Crucii, a Născătoarei, *asemenea*

Văzându-Te spânzurat pe Cruce pe Tine Hristoase, care eşti născut din Tatăl cel fără de început, ceea ce Te-a născut mai pe urmă cu trup, striga: Vai mie prea iubite Iisuse! Cum Tu Cel ce eşti cântat de îngeri ca un Dumnezeu, acum voieşti a Te răstigni de cei fărădelege! Te laud pe Tine îndelung-răbdătorule.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară nu sol nici înger, ci Tu însuţi Domnul Te-ai întrupat, şi m-ai mântuit pe mine tot omul. Pentru aceasta strig Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Asemănându-te Celui ce S-a întins pe lemn de a Sa voie, te-ai înălţat întinzându-te şi strujindu-te fără de milă, şi dezbrăcându-te de hainele cele de piele ale omorârii.

Durerile trupului tău şi răbdarea nevoinţelor, ţi-au pricinuit ţie mucenice odihna cea fără durere; de care acum îndulcindu-te, uşurezi toată durerea sufletelor noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Făcându-te întocmai ca un înger cu strălucirea nevoinţelor, prin mână de înger trimite ţie hrana cea cerească, pâinea care este viaţa noastră, întărindu-te mucenice pururea pomenite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fecioară te-a păzit pe tine Dumnezeu după naştere, ceea ce eşti neîntinată şi nestricată, Cel ce bine a voit să mă ia pe mine tot omul din pântecele tău, pentru bunătatea Sa cea desăvârşită.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumnezeule, că prin Tine Stăpâne am aflat întoarcerea către Părintele Tău, începătorul luminii, din noaptea necunoştinţei.

Făclie luminoasă te-ai arătat Duhului, Artemie, luminând pe credincioşi, şi gonind duhurile cele împâclite şi pline de întuneric.

Cel ce ţi-ai întărit paşii sufletului pe Piatra vieţii, strângându-te între pietre, şi fiind ocolit de chinuri, ai rămas adevărat răbdător de chinuri nemişcat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind într-armat cu puterea Duhului cinstite, n-ai băgat în seamă spinii cei ascuţiţi, mucenice înţelepte viteazule, cu dânsa călcând la pământ boldurile vrăjmaşului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Răbdând pentru noi Cruce şi îngropare, Cel ce din voia Sa, S-a născut din tine Stăpână; ca un puternic, a făcut pe Artemie tare mărturisitor patimilor Sale.

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor...

Jertfă şi junghiere deplin te-ai adus pe tine, mucenice Artemie, Celui ce a primit răstignire de bunăvoie spre înnoirea noastră.

Zdruncinându-se trupul cel răbdător cu bătăi necontenite Artemie, bun neamul sufletului l-ai păzit nevătămat întru credinţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mântuieşte-ne de boli mucenice, de supărări, de patimi şi de scârbe, pe noi cei ce alergăm către tine, următorule al Mântuitorului, Artemie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fiind înviforat de valurile supărărilor, şi înecându-mă în năpădirile întreitelor valuri, mântuieşte-mă Născătoare de Dumnezeu Fecioară, pe mine robul tău.

Irmosul: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat, scoate-mă din stricăciune Dumnezeule.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Pe propovăduitorii cei tari...

Pe mucenicul cel cu bună credinţă şi purtătorul de cunună, care a ridicat semn de biruinţă împotriva vrăjmaşilor, adunându-ne toţi să-l lăudăm cu cântări după vrednicie, pe marele între mucenici Artemie, care este bogat dătător de minuni. Căci se roagă Domnului pentru noi toţi.

Icos: Cine va putea ajunge să spună din destul luptele tale purtătorule de chinuri, şi durerile tale, care bărbăteşte ai răbdat pentru credinţa Domnului? Asemenea şi darul, căruia te-ai învrednicit, nu poate din destul gura omenească să-l spună. Căci cu înţelepciune fiind împodobit şi cu vitejia, urând bogăţia şi vrednicia cea vremelnică, ostaş te-ai arătat prea viteaz; şi te rogi Domnului pentru noi toţi.

Sinaxar

Întru această lună, ziua a douăzecea, pomenirea Sfântului marelui mucenic Artemie.

Stih: Artemie cel în viaţă cu totul strălucit,
Tăindu-se, la prea strălucită mărire s-a suit.
Lui Artemie celui întreg înţelept.
În ziua a douăzecea capul i s-a tăiat.

Acest fericit Artemie, fiind duce şi august al Alexandriei şi Patriciu, cinstindu-se de marele împărat Constantin; luând împărăţia Iulian paravatul, şi muncind pe creştini la Antiohia, a mers de sineşi chemat fericitul acesta la muncă; şi mustrând fărădelegea lui, îl bătură cu vine de bou crude, şi-l zgâriară pe spate cu brice ascuţite şi tăioase, şi-i pătrunseră coastele şi tâmplele cu ţepuşe. Şi despicând o piatră mare tăietorii de pietre, îl băgară într-însa, şi lăsând piatra peste dânsul, se turti sfântul, şi-i sări ochii şi maţele pe pământ; după aceea i-au tăiat capul. Şi aşa a luat de trei ori fericitul cununa cea neveştejită a muceniciei.

Iar sfintele lui moaşte s-au adus de la Antiohia în Constantinopol, de către femeia unui oarecare diacon, ce se chema Aristis. Şi s-a îngropat la locul ce se numeşte Ocsia.

Din minunile sfântului amintim: Un om un oarecare având boală de durere de boaşe, cu grea umflătură, veni către sfântul plângând şi cerşindu-şi sănătate; aşadar căzu de se culcă în mijlocul bisericii şi dacă adormi puţinel, vede pe Sfântul Artemie în somn zicându-i: Arată-mi durerea ta şi apucând sfântul binişor umflătura boaşelor cu amândouă mâinile strânse cât putu, iar bolnavul de durere mare strigă tare zicând: Vai mie, şi deşteptându-se se afla pe sine sănătos, mulţumind şi slăvind pe Dumnezeu.

***

Altul iarăşi având chilăvie la boaşe, veni către sfântul şi făcând rugăciune noaptea, se culcă de adormi şi arătându-se sfântul şi dezgolindu-l unde-i era durerea şi pipăindu-l cu mâinile sale, îl pecetlui cu semnul Crucii, şi lovindu-l în coaste, se făcu nevăzut. Iar bolnavul deşteptându-se, s-a aflat pe sine sănătos.

***

Altul iarăşi fiind surpat rău, veni la sfântul, care în vis îi spintecă umflătura cu briciul, din care ieşi mare putoare deşertându-se umezeala. Şi aşa deşteptându-se bolnavul s-a văzut sănătos şi locul plin de multă împuţiciune şi puroi.

***

Altul iarăşi întorcându-se atunci de la Africa, auzi povestirea minunilor sfântului de la oarecine, şi având la Africa pe o rudenie a sa bolnav de această boală grea a boaşelor, cât se deznădăjduise de viaţa lui, deci acesta crezând fără de îndoială şi luându-şi cele ce trebuia pentru priveghere, merse degrab la sfântul şi făcând rugăciune toată noaptea, luă untdelemn din candelă şi se întoarse la gazdă.

Iar sfântul în noaptea aceea merse la Africa şi arătându-se bolnavului aceluia îi zise: De vreme ce mi s-a rugat rudenia ta pentru tine în Vizantia, să fii de acum sănătos.

Deci deşteptându-se acela s-a văzut cu adevărat sănătos şi a dat slavă Atotputernicului Dumnezeu, neştiind de cine se făcu acest lucru slăvit şi minunat şi însemnând ziua, a făcut ştire rudeniei sale de sănătatea sa, deci se minună şi el, fiindcă tot întru acea noapte în care se făcuse priveghere în Africa, l-a tămăduit şi alergând la sfântul i-a dat datornica mulţumire şi povestind minunea către cei ce se aflau acolo, a scris numaidecât şi celui vindecat cum a urmat pricina şi numele sfântului.

***

Altul iarăşi îngreuiat fiind cu greutate cumplită de această boală a boaşelor şi îngăduind la Biserica sfântului îl supăra foarte, cerând izbăvire.

Deci arătându-i-se sfântul, îi zise: Du-te la Ioan faurul vecinul tău, şi-ţi pune umflătura deasupra pe nicovală şi să-şi înfierbânteze ciocanul şi cât va putea să o lovească şi îndată te vei tămădui.

Iar el mâhnindu-se de acea vedenie, nu vru să facă aşa, după aceea sfântul îi porunci iarăşi asemenea şi bietul om iarăşi se întristă şi arătându-i-se sfântul iarăşi, îi zise: Crede frate că de nu vei face ce ţi-am zis, nu te vei tămădui niciodată.

Deci el şi nevrând merse la faur şi punându-şi chilăvia deasupra nicovalei, când repezi faurul cu ciocanul înfierbântat, el se trase de frică şi lovi cu ciocanul numai nicovala goală, iar acela îndată se tămădui de boală şi se cutremurară toţi de acea minune mare, dând laudă şi mulţumire lui Dumnezeu celui ce a slăvit pe mucenicul său.

***

Încă şi altul luând cu credinţă lumânări şi untdelemn, mergea la sfântul şi trecând pe cale îl întrebă un croitor: Unde mergi frate cu lumânări şi cu untdelemn?

Iar el răspunzând cu mâhnire a zis: Merg la Sfântul Artemie să fac slujbă.

Şi dacă se duse mai înainte, îl strigă croitorul în chip de batjocură zicându-i: O cutare, când te vei întoarce, adu-mi şi mie o chilăvie; iar el mergând la sfântul şi săvârşindu-se dumnezeiasca Liturghie, se întoarse la casa sa şi încă mergând el pe cale, începu a i se slobozi boaşele în jos umflându-se foarte şi până a sosi drept prietenul său croitorul, abia putu de merse la dânsul, cât abia îşi trăgea sufletul, de nu putea nici să grăiască şi se luară în certe şi în cuvinte, zicând cel cu boala, că din pricină că şi-a râs croitorul de el zicându-i ca să-i aducă chilăvie, a căzut întru acel greu, şi adeverind că n-ar fi pătimit aşa, de n-ar fi grăit acela acele cuvinte bârfelnice şi de rău.

Şi certându-se ei aşa şi întrebând cei ce se aflau acolo, de ce se ceartă? Iar cel ce era îngreuiat la boaşe spunea pricina patimii şi pentru adeverinţă ridicându-şi poalele cu mânie, ca să vadă cei ce priveau ce a păţit el din cuvintele croitorului, el a fost sănătos, iar prietenul lui croitorul strigând totodată, vai de mine, arătă tuturor cea fără de veste umflare ce-i sosi la boaşele lui, şi toţi văzând acea fără de veste mutare şi trecere a bolii la celălalt, se minunară şi au dat slavă lui Dumnezeu şi mucenicului său Artemie, celui ce l-a tămăduit, mulţumire.

Iar celui ce-i găsi boala îi ziseră: îndrăzneşte frate nu te mâhni, dreaptă este judecata lui Dumnezeu, că ce ai poftit ai dobândit.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Evor şi Evnoi, care fiind ucişi cu pietre s-au săvârşit.

Stih: Cu pietre pe Evor şi pe Evnoiu cel împreună pătimitor.
Îi omoară ucigaşii nevoitorilor cei de pietre slujitori.

Tot în această zi, cuvioasa maica noastră Matroana cea de la cetatea Hiului.

Stih: Lumea cea plină de nerânduială a lăsat.

Şi acum mireasă Matroano, Domnului te-ai înfăţişat.

Tot în această zi, cuviosul şi purtătorul de Dumnezeu părintele nostru Gherasim cel nou, sihastrul cel din Pelopones; ale căruia sfinte moaşte sunt în Chelafonia, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Gherasim prea frumoasă cunună a aflat.
Şi din dreapta Domnului cea de sus a luat-o.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Zevina, Ghermano, Nichifor şi Antonin, care de sabie s-au săvârşit.

Stih: Sabia pe Zevina, Ghermano, Nichifor cei răbdători
Împreună cu Antonin îi arată de biruinţă purtători.

Tot în această zi, Sfânta muceniță Manato fecioara, care de foc s-a săvârşit.

Stih: Cum te-ai curăţit în foc intrând ?
Manato curată fecioară şi cu duhul şi cu trupul fiind.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui călcător de lege, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos a tins cinstitorilor de Dumnezeu tineri, roua Duhului; Cel ce este binecuvântat şi prea proslăvit.

Câştigând Artemie cuget nebiruit, prin întărirea cea nemişcată a sufletului, ai stricat mucenice viclenirile vrăjmaşilor, cântând cu înţelegere: Cel ce eşti binecuvântat şi prea proslăvit.

Cu curgerile sângiurilor tale, ai stins focul muncilor cel înalt, de Dumnezeu fericite. Şi fiind rourat cu roua Duhului, bucurându-te strigai: Cel ce eşti binecuvântat şi prea proslăvit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Izvorând daruri de tămăduiri, stingi aprinderile patimilor cu darul cel dumnezeiesc; şi cu rugăciunea ta cea neîncetată goneşti duhurile; pentru aceasta cu mare glas te fericim mărite Artemie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Născut-ai Fecioară cu totul fără prihană, pe Cel ce a izvorât morţilor nemurire, cu dumnezeiască cuviinţă. Roagă-te dar către Dânsul, curată, să omoare patimile sufletelor şi ale trupurilor noastre, şi să ne învrednicească vieţii celei veşnice.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc...

Topindu-ţi-se trupul Artemie cu bătăi iuţi, ai răbdat uitându-te la răsplătirea ce va să fie, care a dat-o ţie, mărite, Stăpânul, Celui ce strigi: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul.

Cu sângiurile tale s-a sfinţit pământul, şi trupul tău cel mult-chinuit s-a arătat doctorie, gonind pururea toată boala şi toată răutatea, şi toată vătămarea dracilor de la cei ce năzuiesc către tine, Artemie.

Podoabă pătimitorilor te-ai arătat, lepădând cele din lume cu cuget bine credincios, şi cumpărând cele mai presus de lume cu cel puţin cinstit sânge al tău Artemie, şi strigând: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul!

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Liman fără valuri te-ai arătat celor înviforaţi, şi celor ce umblă pe mare întru primejdii, şi în scârbe şi în patimi Artemie; întru care fiind păziţi cu darul, strigăm totdeauna: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul !

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Căzând noi pentru mâncarea cea amară a lemnului şi din neluare aminte surpaţi fiind, ne-ai zidit din nou Fecioară, născând pe Ziditorul şi Cuvântul cel Ipostatnic prea curată; Căruia strigăm: Toate lucrurile lăudaţi pe Domnul!

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit cu dumnezeiasca poruncă; pe haldei arzând, iar pe credincioşi răcorind, pe cei ce cântau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul!

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui celui...

Dorind a vedea frumuseţile cele cereşti, ai trecut frumuseţile cele văzute, ale lumii, şi înfrumuseţându-te cu podoaba nevoinţelor mucenice Artemie, veselindu-te ai câştigat bunătatea cea desăvârşită.

Ca zorile, ca soarele a răsărit pomenirea ta, luminând inimile credincioşilor, fericite. Căci tu te-ai arătat luminat moştean luminii şi zilei, risipind negura sufletelor noastre, Artemie.

Să săltăm astăzi duhovniceşte, dănţuind întru pomenirea dumnezeiescului mucenic Artemie; să cântăm lui Dumnezeu cu laudă, celui ce este minunat întru sfinţi, şi sfinţeşte pe cei ce-L cinstesc cu credinţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sicriul tău, care izvorăşte neîncetat tămăduiri, cheamă pe credincioşi, să ia cu dragoste mântuire, spre sănătatea trupească şi spre mântuirea sufletească, cu adevărat prea fericite Artemie, rugătorule pentru cei ce te laudă pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Luminează-mă cu lumina feţei Tale, Doamne, pe mine care sunt acoperit cu întunericul lenevirii; având rugătoare către Tine, Cuvinte, pe cea cu adevărat curată Maica Ta, puterile îngereşti, şi pe lăudatul Artemie.

Irmos: Fiul Părintelui Celui fără început Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta pe Născătoarea de Dumnezeu cea prea lăudată o mărim.

Luminânda

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

Stând înaintea Sfintei Treimi, Artemie, şi luminându-te din destul cu strălucirile cele de acolo, caută din Cer spre cei ce te cinstesc cu dragoste, mare mucenice lăudate, şi ca un ostaş ales al lui Hristos pătimitorule, ajută cu armele cele dumnezeieşti purtătorului de Cruce, poporului nostru, împotriva vrăjmaşilor.

A Născătoarei

Binecuvântată prea curată Născătoare de Dumnezeu Fecioară, lauda creştinilor, mărirea îngerilor, podoaba purtătorilor de chinuri, tăria, zidul şi acoperământul; turn întărit, pază şi părtinire, şi ajutătoare întru primejdii arată-te robilor tăi. Căci întru tine ne lăudăm, ceea ce eşti folositoare lumii.

Stihoavna din Octoih

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a sfântului, glasul al 6-lea*

Astăzi toată lumea se luminează cu razele pătimitorului; şi Biserica lui Hristos cu flori înfrumuseţându-se Artemie, strigă către tine: Omule al lui Hristos şi mijlocitorule cel prea fierbinte, nu înceta rugându-te pentru robii tăi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată care ai odrăslit Rodul vieţii; ţie ne rugăm, roagă-te Stăpână cu sfinţii apostoli, să miluiască sufletele noastre.

A Crucii, a Născătoarei

Podobie: A treia zi ai înviat...

Văzându-Te pe Tine răstignit Hristoase, ceea ce Te-a născut, tânguindu-se ca o Maică, a strigat: Ce taină străină este, ceea ce se vede Fiul meu? Cum mori spânzurat pe lemn cu trupul? Dătătorule de viaţă.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul mare mucenic Artemie

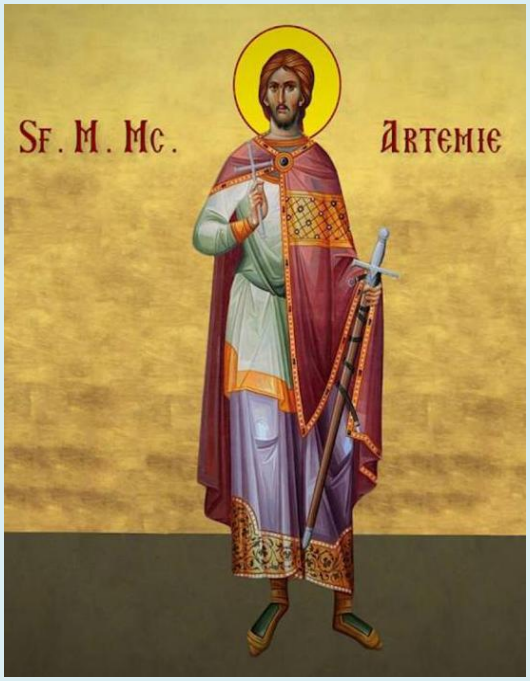

Troparul Sfântului mare mucenic Artemie, glasul al 4-lea: Mucenicul Tău, Doamne, Artemie, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Troparul Sfântului mare mucenic Artemie, glasul 1: Luptând, prea fericite, cu chinurile cele de multe feluri, ca un tare diamant ai ruşinat pe Paravatul. Căci, de piatră mare zdrobindu-te pentru piatra Hristos şi rănindu-te, ai primit cununa muceniciei, Sfinte mare mucenice Artemie. Slavă Celui ce te-a întărit pe tine; Slavă Celui ce te-a încununat; Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

facere a lui Iosif

Cântarea 1, glasul al 2-lea

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea prea într-armată; iar Întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel prea rău; Domnul cel prea mărit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Artemie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

După ce te-ai luptat cu nevoinţă bună, mucenice şi ai luat cununile cele luminoase, stai înaintea Luminii, luminându-te după împărtăşirea cea fără materie; pentru aceea te rugăm: luminează-ne pe noi cu rugăciunile tale.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Artemie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminatul tău praznic, mucenice, pe toţi ne-a chemat astăzi la ospăţ cu bucurie, punând înainte nevoinţele tale, luptele, bărbăţia, împotrivirea; întru care desfătându-ne, cu credinţă şi cu dragoste te fericim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cunoscând, fericite, pe Cel ce a murit pe Cruce cu Trupul, pe Cel Necuprins cu mintea, pe Domnul, pricinuitorul vieţii, de bunăvoie ai dorit moartea prin chinuri; pentru aceea ai aflat Slava cea nepieritoare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Întrupându-Se din tine Cuvântul Cel fără de trup, după dumnezeiască cuviinţă, pentru mulţimea iubirii de oameni, Preacurată, a luat Patimă şi a izvorât oamenilor nepătimire, Domnul cel prea mărit; căci cu Slavă S-a prea mărit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul…

Stih: ***Sfinte mare mucenice Artemie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dorind a te împodobi, mărite, cu cununile mucenicilor, ai suferit durerile cele amare ale bătăilor şi ale chinuirilor, cu harul cel dumnezeiesc.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Artemie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

N-a mişcat turnul inimii tale, prea înţelepte, pornirea cea iute a chinurilor; că a fost întărit pe piatra cea înţelegătoare, care este nemişcată.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Spânzurat fiind pe lemn şi fiind ocolit pretutindeni de mulţimea chinurilor, te uitai cu ochiul inimii întins către Acela ce poate să mântuiască, vrednicule de laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Întrupatu-S-a Domnul de a Sa voie, din sângiurile tale, Stăpână prea curată, ca să mântuiască omenirea şi a tras la Sine mulţimile mucenicilor.

Irmosul: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, biserica păgânilor cea stearpă, prin venirea Ta; întru care s-a întărit inima mea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi Domnul Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine tot omul. Pentru aceasta cânt Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinte mare mucenice Artemie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Asemănându-te Celui ce S-a întins pe lemn de a Sa voie, te-ai înălţat întinzându-te şi strujindu-te fără de milă şi dezbrăcându-te de hainele cele de piele ale morţii.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Artemie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Durerile trupului tău şi răbdarea nevoinţelor ţi-au pricinuit ţie, mucenice, odihna cea fără de durere; de care acum îndulcindu-te, uşurezi toată durerea sufletelor noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Făcându-te întocmai ca un înger cu strălucirea nevoinţelor, prin mână de înger trimite ţie hrana cea cerească, pâinea care este viaţa noastră, întărindu-te, mucenice pururea pomenite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fecioară te-a păzit pe tine Dumnezeu după naştere, ceea ce eşti neîntinată şi nestricată, Cel ce bine a voit să mă ia pe mine tot omul din pântecele tău, pentru bunătatea Sa cea desăvârşită.

Cântarea a 5-a

Irmosul: Mijlocitor te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumnezeule. Că prin Tine, Stăpâne, am aflat întoarcerea către Părintele Tău, Începătorul luminii, din noaptea necunoştinţei.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Artemie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făclie luminoasă te-ai arătat Duhului, Sfinte Artemie, luminând pe credincioşi şi alungând duhurile cele rele şi pline de întuneric.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Artemie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce ţi-ai întărit paşii sufletului de piatra vieţii, strângându-te între pietre şi fiind înconjurat de chinuri, ai rămas adevăr răbdător de chinuri nemişcat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind într-armat cu puterea Duhului, cinstite, n-ai luat în seama spinii cei ascuţiţi, mucenice, înţelepte viteazule, cu dânsa călcând la pământ boldurile vrăjmaşului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Răbdând pentru noi Cruce şi îngropare, Cel ce din voia Sa S-a născut din tine, Stăpână, ca un puternic, a făcut pe Sfântul mucenic Artemie tare mărturisitor al Patimilor Sale.

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor…

Stih: ***Sfinte mare mucenice Artemie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin jertfă şi junghiere deplin te-ai adus pe tine, mucenice Artemie, Celui ce a primit Răstignire de bună voie spre înnoirea noastră.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Artemie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Zdruncinându-se trupul cel răbdător cu bătăi necontenite, Sfinte Artemie, bunătatea sufletului ai păzit-o nevătămată întru credinţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Izbăveşte-ne de boli, mucenice, de supărări, de patimi şi de scârbe, pe noi, cei ce alergăm către tine, următorule al Mântuitorului, mare mucenice Artemie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fiind înviforat de valurile supărărilor şi înecându-mă în năpădirile întreitelor valuri, miluieşte-mă, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, pe mine robul tău.

Irmosul: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; scoate-mă din stricăciune, Dumnezeule.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Pe propovăduitorii cei tari…

Pe mucenicul cel cu dreaptă credinţă şi purtătorul de cunună, care a ridicat semn de biruinţă împotriva vrăjmaşilor, adunându-ne toţi, să-l lăudăm cu cântări după vrednicie, pe marele între mucenici, Sfântul Artemie, care este bogat dătător de minuni. Căci se roagă Domnului pentru noi toţi.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui călcător de lege, înaltă văpaie a ridicat, iar Hristos a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri, roua Duhului; Cel ce este Binecuvântat şi prea proslăvit.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Artemie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Câştigând, Sfinte Artemie, cuget nebiruit, prin întărirea cea nemişcată a sufletului, ai stricat, mucenice, viclenirile vrăjmaşilor, cântând cu înţelegere: Cel ce eşti Binecuvântat şi prea proslăvit.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Artemie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu curgerile sângiurilor tale, ai stins focul chinurilor cel înalt, de Dumnezeu fericite. Şi fiind rourat cu roua Duhului, bucurându-te, strigai: Cel ce eşti Binecuvântat şi prea proslăvit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Izvorând daruri de tămăduiri, stingi aprinderile patimilor cu harul cel dumnezeiesc; şi cu rugăciunea ta cea neîncetată alungi duhurile; pentru aceasta cu mare glas te fericim, mărite mucenice Artemie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Născut-ai Fecioară cu totul fără prihană, pe Cel ce a izvorât morţilor nemurire, cu dumnezeiască cuviinţă. Roagă-te dar, către Dânsul, curată, să omoare patimile sufletelor şi ale trupurilor noastre şi să ne învrednicească de Viaţa cea veşnică.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc…

Stih: ***Sfinte mare mucenice Artemie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Topindu-ţi-se trupul, Sfinte Artemie, cu bătăi iuţi, ai răbdat uitându-te la răsplătirea ce va să fie, pe care a dat-o ţie, mărite, Stăpânul, Celui ce grăieşti: toate lucrurile, lăudaţi pe Domnul!

Stih: ***Sfinte mare mucenice Artemie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu sângiurile tale s-a sfinţit pământul şi trupul tău cel mult chinuit s-a arătat doctorie, gonind pururea toată boala şi toată răutatea şi toată vătămarea demonilor, de la cei ce năzuiesc către tine, Sfinte mare mucenice Artemie.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Artemie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Podoabă pătimirilor te-ai arătat, lepădând cele din lume cu cuget bine credincios şi cumpărând cele mai presus de lume cu cel puţin cinstit sânge al tău, Sfinte Artemie şi strigând: toate lucrurile, lăudaţi pe Domnul!

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Liman fără de valuri te-ai arătat celor înviforaţi şi celor ce umblă pe mare în primejdii şi în scârbe şi în patimi, Sfinte mare mucenice Artemie; întru care, fiind păziţi cu harul Duhului Sfânt, strigăm totdeauna: toate lucrurile, lăudaţi pe Domnul!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Căzând noi pentru mâncarea cea amară a lemnului şi din neluare aminte surpaţi fiind, ne-ai zidit din nou, Fecioară, născând pe Ziditorul şi Cuvântul cel Ipostatic, prea curată; căruia cântăm: toate lucrurile, lăudaţi pe Domnul!

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit cu dumnezeiasca poruncă; pe haldei arzând, iar pe credincioşi răcorind, pe cei ce cântau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui Cel…

Stih: ***Sfinte mare mucenice Artemie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dorind a vedea frumuseţile cele Cereşti, ai trecut frumuseţile cele văzute ale lumii şi înfrumuseţându-te cu podoaba nevoinţelor, mucenice Artemie, veselindu-te ai câştigat bunătatea cea desăvârşită.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Artemie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca zorile, ca soarele a răsărit pomenirea ta, luminând inimile credincioşilor, fericite. Căci tu te-ai arătat luminat moştenitor luminii şi zilei, risipind negura sufletelor noastre, Sfinte mucenice Artemie.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Artemie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Să săltăm astăzi duhovniceşte, dănţuind întru pomenirea dumnezeiescului mucenic Artemie; să cântăm lui Dumnezeu cu laudă, Cel ce este minunat întru Sfinţi şi sfinţeşte pe cei ce-L cinstesc cu dreaptă credinţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sicriul tău, care izvorăşte neîncetat tămăduiri, cheamă pe credincioşi să ia cu dragoste mântuire, spre sănătatea trupească şi spre mântuirea sufletească, cu adevărat, prea fericite Artemie, rugătorule pentru cei ce te laudă pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Luminează-mă cu lumina feţei Tale, Doamne, pe mine care sunt acoperit cu întunericul lenevirii, având rugătoare către tine, Cuvinte, pe cea cu adevărat curată Maica Ta, Puterile îngereşti şi pe lăudatul mucenic Artemie.

Irmosul: Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, Întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta pe Născătoarea de Dumnezeu cea prea lăudată o mărim.

Sedelna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în

braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Împăratului veacurilor bine plăcând, ai lepădat, mărite, tot sfatul nelegiuitului împărat şi celor ciopliţi n-ai jertfit; pentru aceasta, jertfă pe sine-ţi te-ai adus Cuvântului Celui ce S-a jertfit, nevoindu-te cu mare tărie. Drept aceea şi izvorăşti râuri de minuni, vindecând patimile celor ce cu credinţă se apropie de tine, purtătorule de lupte, mare mucenice Artemie; roagă-te lui Hristos Dumnezeu iertare de greşeli să dăruiască celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Sedelna, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Pe ostaşul lui Hristos cel nebiruit şi surpătorul vrăjmaşului cel prea viteaz, care a strălucit în minuni mari, să-l lăudăm credincioşii, pe marele mucenic Artemie; că izvorăşte tămăduiri celor ce aleargă către el cu dragoste, conteneşte patimi cumplite şi ajută oamenilor celor ce sunt în nevoi.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Cel ce şade pe scaun de Heruvimi şi se poartă în Sânurile Părintelui, ca pe un scaun sfânt al Său şade, Stăpână, în sânurile tale; căci cu adevărat a împărăţit Dumnezeu trupeşte peste toate neamurile; pentru aceea cu înţelegere cântăm Lui acum: pe Acesta roagă-L să mântuiască pe robii tăi.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Văzându-Te spânzurat pe Cruce pe Tine, Hristoase, care eşti Născut din Tatăl Cel fără de început, Ceea ce te-a născut mai pe urmă cu Trup, grăia: vai mie, Preaiubite Iisuse! Cum Tu, Cel ce eşti cântat de îngeri ca un Dumnezeu, acum voieşti a Te răstigni de cei fărădelege! Te laud pe Tine, Îndelung Răbdătorule.

Acatistul Sfântului mare mucenic Artemie

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .

Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Acatistul Sfântului mare mucenic Artemie - 20 octombrie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=930xSXPMiw8

&&&

Condacul 1

Pe tine, purtătorule de chinuri al lui Hristos, vrednicule de laudă, te lăudăm, cinstindu-ţi pătimirile, că ne izbăveşti pururea de primejdii, prin rugăciunile tale. Şi acum, te rugăm să îndepărtezi toată boala şi suferinţa de la noi, ca să-ţi strigăm ţie: ***Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!***

Icosul 1

Dorind să lăudăm chinurile tale cele vitejeşti şi dumnezeieştile tale lupte, mucenice, îţi cerem să ne dăruieşti har, prin rugăciunile tale, pătimitorule Artemie, ca, bucurându-ne, să strigăm ţie cu veselie acestea:
Bucură-te, cel ce pe Hristos L-ai propovăduit Dumnezeu adevărat;
Bucură-te, cel ce prin cuvânt şi faptă, dreapta credinţă ai apărat;
Bucură-te, împotrivitor al lui satana cel căzut;
Bucură-te, cel ce în lucrarea virtuţilor toată viaţa ţi-ai petrecut;
Bucură-te, cel ce ortodocşilor cârmuitori le eşti sprijinitor;
Bucură-te, luptător tare, al credinţei apărător;
Bucură-te, trimis împărătesc, al Egiptului duce;
Bucură-te, al sufletelor noastre strălucire dulce;
Bucură-te, cel ce ai biruit înălţările vrăjmaşilor;
Bucură-te, mare apărător al credincioşilor;
Bucură-te, cel prin care Biserica străluceşte;
Bucură-te, cel prin care lumea se veseleşte;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 2

Văzându-ţi vitejia şi cinstirea ta către Domnul, Sfinte Artemie, marele împărat Constantin în chip cuvenit te-a împodobit cu strălucită vrednicie, întru care slujind cu credinţă, strigai cu bucurie: ***Aliluia!***

Icosul 2

Ai ajuns vestit pentru virtuţile tale înaintea popoarelor şi a împăraţilor de care, prin dumnezeiasca alegere fiind înălţat, ca o lumină în sfeştnic ai fost pus conducător oştirilor, Sfinte Artemie; pentru aceasta cu credinţă strigăm ţie:

Bucură-te, propovăduitor al Ortodoxiei;
Bucură-te, risipitor al idolatriei;
Bucură-te, cinste a dreptcredincioşilor;
Bucură-te, înţeleaptă căpetenie a ostaşilor;
Bucură-te, sfântă veselie pentru lumea creştină;
Bucură-te, cel ce ai văzut pe cer Crucea în lumină;
Bucură-te, cel ce vitejia lui Constantin ai înflăcărat-o;
Bucură-te, cel ce îndrăzneala lui Maxenţiu ai surpat-o;
Bucură-te, secure care tai reaua credinţă;
Bucură-te, credincios purtător de biruinţă;
Bucură-te, cel ce în suflet aveai râvnă dumnezeiască;
Bucură-te, cel ce vedeai harul lucrând în inimă împărătească;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 3

Puterea Celui Preaînalt ţi s-a dat, întru tot fericite, ca să biruieşti pe luptătorii potrivnici, pentru aceasta, împreună cu împăratul cel bine credincios, ai pus pe fugă pe Maxenţiu şi făcându-te biruitor, Sfinte Artemie, ai strigat lui Dumnezeu cu mulţumire: ***Aliluia!***

Icosul 3

Având în sufletul tău către Hristos fierbinte cinstire şi cuget către Dumnezeu gânditor, cârmuitor al Egiptului te-a rânduit înţeleptul Constantin pe tine, slăvite, iar noi te lăudăm ca pe unul ce eşti de Dumnezeu întărit şi strigăm:

Bucură-te, cel ce cu drepţii te-ai asemănat;
Bucură-te, al credinţei ostaş neînfricat;
Bucură-te, părtaş al harului în această vale a plângerii;
Bucură-te, cel de un obicei şi de o rânduială cu îngerii;
Bucură-te, întărire a împăraţilor bine credincioşi;
Bucură-te, slăvit biruitor împotriva celor necredincioşi;
Bucură-te, cel ce în războaie văzute şi nevăzute te-ai luptat cu vitejie;
Bucură-te, cel ce te-ai arătat mare biruitor, priveghind cu trezvie;
Bucură-te, fiu al lui Dumnezeu după împărtăşire;
Bucură-te, Biserică a Lui, prin duhovnicească slujire;
Bucură-te, doritor al bunătăţilor cereşti în chip cuvios;
Bucură-te, împreună moştenitor cu Iisus Hristos;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 4

Înţelegând Sfânta Elena că tu, fericite Artemie ai râvnă dumnezeiască, te-a luat cu bunăvoinţă însoţitor spre aflarea Crucii; pentru aceasta, împlinindu-şi dorirea, strigă împreună cu tine: ***Aliluia!***

Icosul 4

De dragostea ta cea multă pentru cele dumnezeieşti a auzit Constantin împăratul, poruncindu-ţi ţie, Sfinte Artemie să aduci sfintele moaşte ale apostolilor în cetatea cea nouă împărătească; pentru aceasta, cântăm ţie cu bucurie:
Bucură-te, mare cinstitor al Sfinţilor;
Bucură-te, vrednic aflător al moaştelor;
Bucură-te, cel ce ai mutat trupuri apostoleşti;
Bucură-te, cel ce prin aceasta minunat te prea măreşti;
Bucură-te, cel ce prin viaţă cinstită ai păzit poruncile sfinte;
Bucură-te, cel ce te-ai apropiat de Domnul cu dragoste fierbinte;
Bucură-te, cel slăvit înaintea tuturor oamenilor;
Bucură-te, bună mireasmă şi veselie a îngerilor;
Bucură-te, cel prin care buna credinţă străluceşte;
Bucură-te, cel prin care reaua credinţă se risipeşte;
Bucură-te, laudă a drepţilor;
Bucură-te, podoabă a înţelepţilor;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 5

Atrăgând asupra ta har şi întărire de la Dumnezeu, fericite, te-ai arătat biruitor întru toate asupra vrednicilor de ocară vrăjmaşi, văzuţi şi nevăzuţi; pentru aceasta, sfinte te-ai făcut tuturor vestit, strigând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 5

Te-au văzut fii Egiptului pe tine, cel împodobit cu cinstite fapte şi fierbinte râvnitor al credinţei, că eşti vrednic ocârmuitor şi după datorie, toţi de bucurie umplându-se, se sârguiau să te laude în cântări, strigând ţie:
Bucură-te, cel ce ai stat înaintea împăraţilor cu îndrăznire;
Bucură-te, întâistătător care ne păzeşti de orice asuprire;
Bucură-te, cel ce ai fost decât toţi ocârmuitorii mai presus;
Bucură-te, cel ce pentru sfat, la cuviosul Antonie te-ai dus;
Bucură-te, cel ce i-ai ascultat cu evlavie învăţăturile cele mântuitoare;
Bucură-te, cel prin care este ocrotită credinţa dreptslăvitoare;
Bucură-te, râvnitor şi apărător al adevărului;
Bucură-te, bine credincios ocârmuitor al poporului;
Bucură-te, cel ce ai înălţat fruntea celor iubitori de Hristos;
Bucură-te, conducător prea cinstit şi dreptcredincios;
Bucură-te, cel ce ai doborât trufia celui potrivnic lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel prin care este înfierată rătăcirea scornită de cel rău;

Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 6

Propovăduitor purtător de Duhul te-ai arătat înaintea tuturor, vestind pe Hristos cu îndrăzneală, Sfinte Artemie, înţelepte pătimitorule, dar tiranul Iulian, cel ce se lepădase de credinţă prin aceasta a rămas uimit, neştiind să strige: ***Aliluia!***

Icosul 6

Prin cuvintele tale cele de Dumnezeu insuflate, înţelepte, ai mustrat cu îndrăzneală pe cumplitul împărat Iulian care se lepădase de Hristos, şi care ca un om fără de minte, nesuferind, te-a pus la înfricoşătoare chinuri şi ţi-a tăiat capul; pentru care noi îţi strigăm:

Bucură-te, răbdător de chinuri neînfricat;
Bucură-te, purtător de biruinţă care ai răbdat;
Bucură-te, cel ce mai întâi, ai luminat pe mulţi prin cuvintele tale;
Bucură-te, cel ce ai slăvit apoi pe Dumnezeu prin pătimirile tale;
Bucură-te, cel ce ai smerit mândria demonilor căzuţi;
Bucură-te, cel ce mânia tiranului prin răbdare o înfrunţi;
Bucură-te, cel ce ai supus ceea ce este mai slab celui ce este mai mare;
Bucură-te, cel ce ai robit durerea trupească voinţei minţii stăpânitoare;
Bucură-te, cel ce te-ai făcut slujitor al lui Dumnezeu şi al oamenilor Lui;
Bucură-te, cel ce te-ai arătat ocrotitor al credincioşilor Egiptului;
Bucură-te, cel ce ai învăţat pe toţi să asculte glasul conştiinţei;
Bucură-te, frumuseţe a mucenicilor şi strălucire a credinţei;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 7

Urmând a ţi se tăia capul, mucenice Artemie, în chinuri fiind, te rugai lui Dumnezeu să stingă rătăcirea idolească; astfel roagă-te Lui şi acum, sfinte să stingă văpaia patimilor noastre, ca să strigăm cu mulţumire: ***Aliluia!***

Icosul 7

Se înspăimântează mintea şi limba oamenilor, mucenice, să spună mulţimea pătimirilor tale, că din pricina trândăviei noastre nicidecum nu suntem în stare a le povesti, dar, îndrăznind, biruitorule le amintim în scurte cuvinte, zicând:

Bucură-te, cel ce în temniţă ai fost aruncat;
Bucură-te, cel ce cu unghii de fier ai fost sfâşiat;
Bucură-te, cel ce ai fost bătut pe umeri cu vine de bou;
Bucură-te, cel împuns în coaste cu suliţe din nou;
Bucură-te, cel pus între două pietre grele;
Bucură-te, cel ce ai fost strâns între ele;
Bucură-te, cel ale cărui mădulare şi oase ţi s-au strivit;
Bucură-te, cel ce ai răbdat ca şi cum altul ar fi pătimit;

Bucură-te, cel ce ai fost lipsit de ochi şi de măruntaie;
Bucură-te, cel al cărui cap a poruncit tiranul să ţi se taie;
Bucură-te, cel ce te-ai înălţat de la pământ purtător de biruinţă;
Bucură-te, cel ce ai primit în cer cunună, după cuviinţă;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 8

Cu adevărat lucruri prea minunate ai săvârşit în viaţă şi după moarte, întru tot fericite, vindecând bolile cumplite ale celor ce cu credinţă aleargă la tine, pururea cinstite Artemie, şi strigă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 8

Cu totul luminat prin pătimiri, întru tot fericite, ai stat înaintea lui Hristos, Răsplătitorul nevoinţelor, de care fiind încununat ca un nevoitor, pururea te bucuri împreună cu El, mare mucenice; pentru aceasta, noi cei credincioşi, cinstindu-te ca pe unul ce eşti de Dumnezeu proslăvit, îţi strigăm:
Bucură-te, al Raiului vrednic locuitor;
Bucură-te, vas ales al Duhului Mângâietor;
Bucură-te, cel ce în Împărăţia Cerurilor te-ai sălăşluit;
Bucură-te, al lui Hristos slăvit ostaş nebiruit;
Bucură-te, părtaş al Luminii celei neînserate;
Bucură-te, mare apărător al credinţei adevărate;
Bucură-te, cel ce în ceruri cu îngerii stai împreună;
Bucurate, prieten al drepţilor purtători de cunună;
Bucurate, cel ce ai fost aşezat în raclă cu evlavie mare;
Bucură-te, cel prea mărit prin minuni, viu fiind întru lucrare;
Bucură-te, mare mijlocitor pentru cei rugători;
Bucură-te, veşnic păzitor al celor nevoitori;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 9

Toată Ceata îngerească s-a mirat de marea ta răbdare, Sfinte Artemie, cum pământesc şi materialnic fiind, în privelişte ca un fără de trup te-ai luptat; pentru aceasta, te-au lăudat ca pe un mare mucenic, strigând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 9

Dumnezeiesc ritor te-ai făcut, râvnitor şi înfocat, pe Hristos cu îndrăzneală propovăduind, pentru care precum apostolul Pavel, lupta cea bună te-ai luptat, sfinte şi de El fiind încununat, auzi de la noi unele ca acestea:
Bucură-te, cel ce ai pătimit pentru Hristos cu răbdare;
Bucură-te, cel ce ţi-ai săvârşit în chip vrednic buna alergare;
Bucură-te, cel ce ai suferit multe chinuri cumplite;
Bucură-te, cel ce ai primit de la Dumnezeu cununi neveştejite;

Bucură-te, cel ce pururea eşti împreună cu Hristos;
Bucură-te, cel ce vindeci pe orice om neputincios;
Bucură-te, cel ce păzeşti pe cinstitorii tăi nevătămaţi;
Bucură-te, cel ce eşti mângâiere celor bolnavi şi întristaţi;
Bucură-te, cel ce eşti doctor fără de plată pentru cei suferinzi;
Bucură-te, cel ce mână de ajutor celor în primejdii le întinzi;
Bucură-te, cel plin de bunătăţi şi frumuseţi nemuritoare;
Bucură-te, mijlocitor fierbinte al obştii dreptslăvitoare;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 10

Câştigând în inima ta puterea Sfintei Treimi, înţelepte Artemie, te-ai arătat luminat biruitor asupra patimilor şi asupra ispitelor acestei lumi, împotriva cărora întăreşte-ne, prin rugăciunile tale şi pe noi, care strigăm: ***Aliluia!***

Icosul 10

Zid al dreptei credinţe şi dumnezeiască mângâiere ai fost credincioşilor, Sfinte Artemie, că Făcătorul a toate te-a arătat prea bun tămăduitor, primind pătimirile tale şi învăţând pe toţi să strige ţie:
Bucură-te, propovăduitor luminat al adevărului;
Bucură-te, mucenic strălucit al Mântuitorului;
Bucură-te, izvor nesfârşit de semne minunate;
Bucură-te, fântână de vindecări neîncetate;
Bucură-te, apărător al credinţei, de minuni făcător;
Bucură-te, doctor fără plată şi grabnic vindecător;
Bucură-te cel ce eşti sprijinitor al credincioşilor;
Bucură-te, cel ce eşti ajutător al neputincioşilor;
Bucură-te, cel ce ai primit darul de-a vindeca hernia în chip deosebit;
Bucură-te, cel ce orice boală şi suferinţă ai tămăduit;
Bucură-te, cel prin care se întăresc cei slăbiţi trupeşte;
Bucură-te, cel prin care sănătate ni se dăruieşte;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 11

Au lăudat Puterile cerurilor sfârşitul tău, văzându-te învingător şi purtător de biruinţă, şi luând al tău suflet l-au dus lui Hristos, veselindu-se cu care şi noi, Sfinte Artemie, împreună bucurându-ne, strigăm: ***Aliluia!***

Icosul 11

Cu mijlocirile tale luminează pe cei ce cu credinţă te cinstesc, Sfinte Artemie, purtătorule de chinuri al lui Hristos, şi roagă-te pururea către Dumnezeu să izbăvească pe toţi de orice răutate, ca după datorie, să-ţi strigăm ca unui mare ocrotitor:

Bucură-te, cel de o slavă cu Sfântul Gheorghe, marele mucenic;
Bucură-te, cel de o cinstire cu Sfântul Dimitrie din Tesalonic;
Bucură-te, luminător mult strălucitor al întregului pământ;
Bucură-te, laudă prea frumoasă a Noului Legământ;
Bucură-te, vedere prea fericită a Oştilor cereşti;
Bucură-te, cel ce ţi-ai înroşit veşmântul în sângiuiri muceniceşti;
Bucură-te, cel ce ai strălucit până la margini prin pătimire;
Bucură-te, laudă a mucenicilor şi a lor împodobire;
Bucură-te, nimicire a idolatriei însângerate;
Bucură-te, propovăduire a credinţei celei luminate;
Bucură-te, cel prin care se mijloceşte har;
Bucură-te, cel ce ne vindeci bolile în dar;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 12
Har a luat de la Dumnezeu, mucenice, a vindeca felurite boli şi a alina durerile celor ce vin la tine; pentru aceasta, fereşte-ne de boli şi de primejdii pe noi pe toţi, cei ce te cinstim cu credinţă, strigând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 12
Cântare aducându-ţi, te lăudăm fericite, ca pe un mucenic al lui Hristos purtător de cunună, că pe tine te-a proslăvit Dumnezeu în toată lumea cu minunile, prin care ne îndemni pe toţi să strigăm cu bucurie:
Bucură-te, al lui Dumnezeu conducător de oşti plin de măreţie;
Bucură-te, ocrotitor dumnezeiesc al bsericilor închinate ţie;
Bucură-te, binefăcător al nostru, de Dumnezeu dăruit;
Bucură-te, mijlocitor fierbinte către Ziditorul Cel slăvit;
Bucură-te, cel ce acoperi pe cei care pomenirea ta o săvârşesc;
Bucură-te, cel ce păzeşti pe cei care cu dragoste te cinstesc;
Bucură-te, cel ce ne vindeci de boli dureroase;
Bucură-te, cel ce ne scapi de încercări primejdioase;
Bucură-te, apărător al bisericii tale din Muntele Athonului;
Bucură-te, sprijinitor de obşte şi izbăvitor al poporului;
Bucură-te, cel ce eşti al nostru izbăvitor;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 13 (de trei ori)
O, de trei ori mărite cu adevărat şi dumnezeiescule luptător, purtătorule de chinuri al lui Hristos, Sfinte Artemie, având îndrăznire către Dumnezeu, roagă-l neîncetat pentru noi, cei ce cu evlavie te lăudăm şi cu umilinţă, strigăm: ***Aliluia!***

Apoi se citesc iar:

Icosul 1

Dorind să lăudăm chinurile tale cele vitejeşti şi dumnezeieştile tale lupte, mucenice, îţi cerem să ne dăruieşti har, prin rugăciunile tale, pătimitorule Artemie, ca, bucurându-ne, să strigăm ţie cu veselie acestea:
Bucură-te, cel ce pe Hristos L-ai propovăduit Dumnezeu adevărat;
Bucură-te, cel ce prin cuvânt şi faptă, dreapta credinţă ai apărat;
Bucură-te, împotrivitor al lui satana cel căzut;
Bucură-te, cel ce în lucrarea virtuţilor toată viaţa ţi-ai petrecut;
Bucură-te, cel ce ortodocşilor cârmuitori le eşti sprijinitor;
Bucură-te, luptător tare, al credinţei apărător;
Bucură-te, trimis împărătesc, al Egiptului duce;
Bucură-te, al sufletelor noastre strălucire dulce;
Bucură-te, cel ce ai biruit înălţările vrăjmaşilor;
Bucură-te, mare apărător al credincioşilor;
Bucură-te, cel prin care Biserica străluceşte;
Bucură-te, cel prin care lumea se veseleşte;
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!

Condacul 1

Pe tine, purtătorule de chinuri al lui Hristos, vrednicule de laudă, te lăudăm, cinstindu-ţi pătimirile, că ne izbăveşti pururea de primejdii, prin rugăciunile tale. Şi acum, te rugăm să îndepărtezi toată boala şi suferinţa de la noi, ca să-ţi strigăm ţie: ***Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!***

După citirea Acatistului rostim rugăciunea: *Cuvinse-se, cu adevărat să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită, fără de asemănare, decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu-Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.*

Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor nostri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Sursa;
https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2018/09/30/acatistul-sfantului-mare-mucenic-artemie-20-octombrie/

Imnografie

Condacul Sfântului mare mucenic Artemie: Pe mucenicul cel cu dreaptă credinţă şi purtătorul de cunună, care a ridicat semn de biruinţă împotriva vrăjmaşilor, adunându-ne toţi, să-l lăudăm cu cântări după vrednicie, pe marele între mucenici, Sfântul Artemie, care este bogat dătător de minuni. Căci se roagă Domnului pentru noi toţi.

Troparul Sfântului mare mucenic Artemie, glasul al 4-lea: Mucenicul Tău, Doamne, Artemie, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Troparul Sfântului mare mucenic Artemie, glasul 1: Luptând, prea fericite, cu chinurile cele de multe feluri, ca un tare diamant ai ruşinat pe Paravatul. Căci, de piatră mare zdrobindu-te pentru Piatra Hristos şi rănindu-te, ai primit cununa muceniciei, Sfinte mare mucenice Artemie. Slavă Celui ce te-a întărit pe tine; Slavă Celui ce te-a încununat; Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Sinaxar - Sfântul mare mucenic Artemie - 20 octombrie:
https://www.trinitas.tv/sfantul-mare-mucenic-artemie-20-octombrie/

SFINȚII ZILEI
A SUFERIT MARTIRIUL
ÎN TIMPUL ÎMPĂRATULUI
PERSECUTOR IULIAN
APOSTATUL.
SFÂNTUL
MARE MUCENIC ARTEMIE
20 OCTOMBRIE

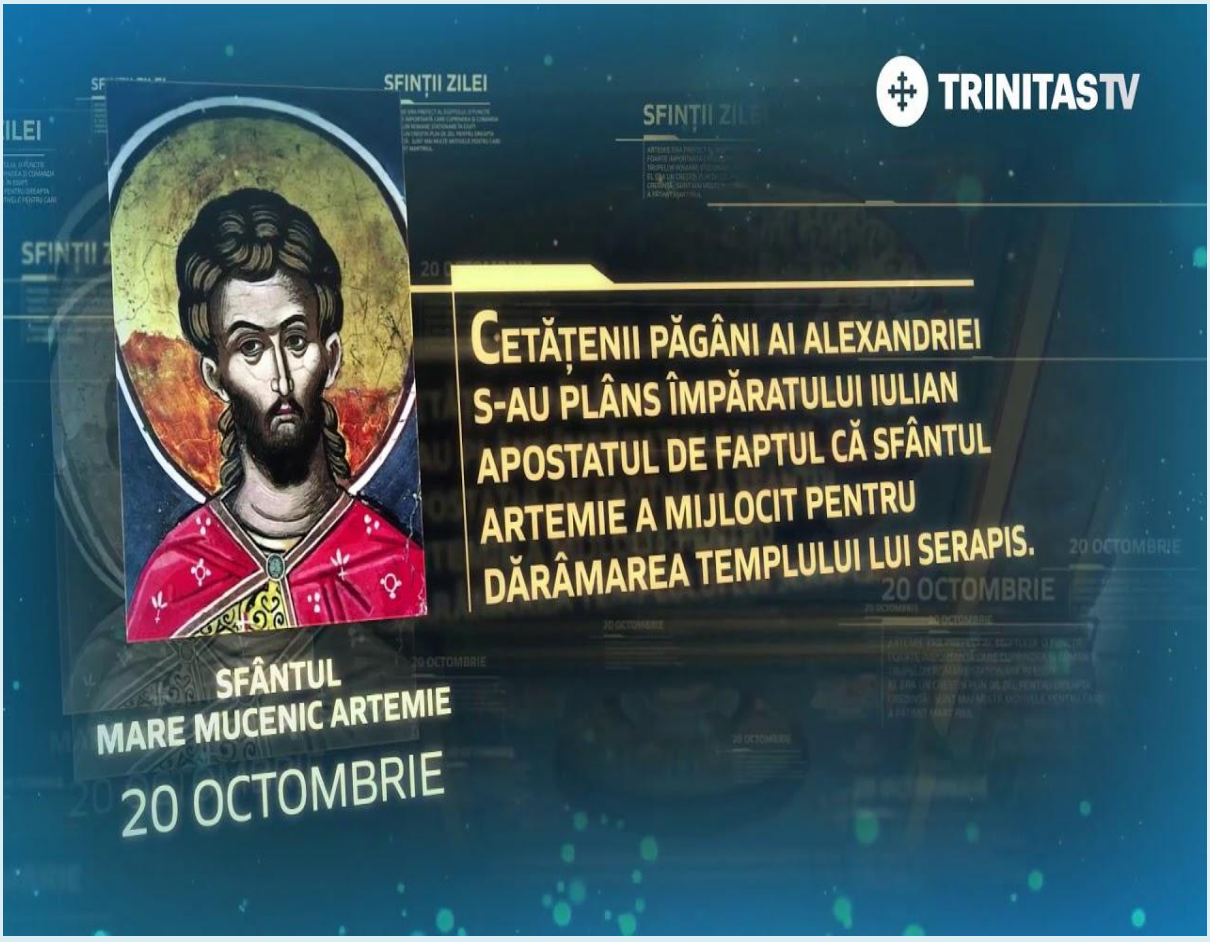
TRINITASTV
SFINȚII ZILEI
CETĂȚENII PĂGÂNI AI ALEXANDRIEI
S-AU PLÂNS ÎMPĂRATULUI IULIAN
APOSTATUL DE FAPTUL CĂ SFÂNTUL
ARTEMIE A MIJLOCIT PENTRU
DĂRÂMAREA TEMPLULUI LUI SERAPIS.
SFÂNTUL
MARE MUCENIC ARTEMIE
20 OCTOMBRIE

20 oct, Sf. Mc. Artemie, Tropar, glas 1

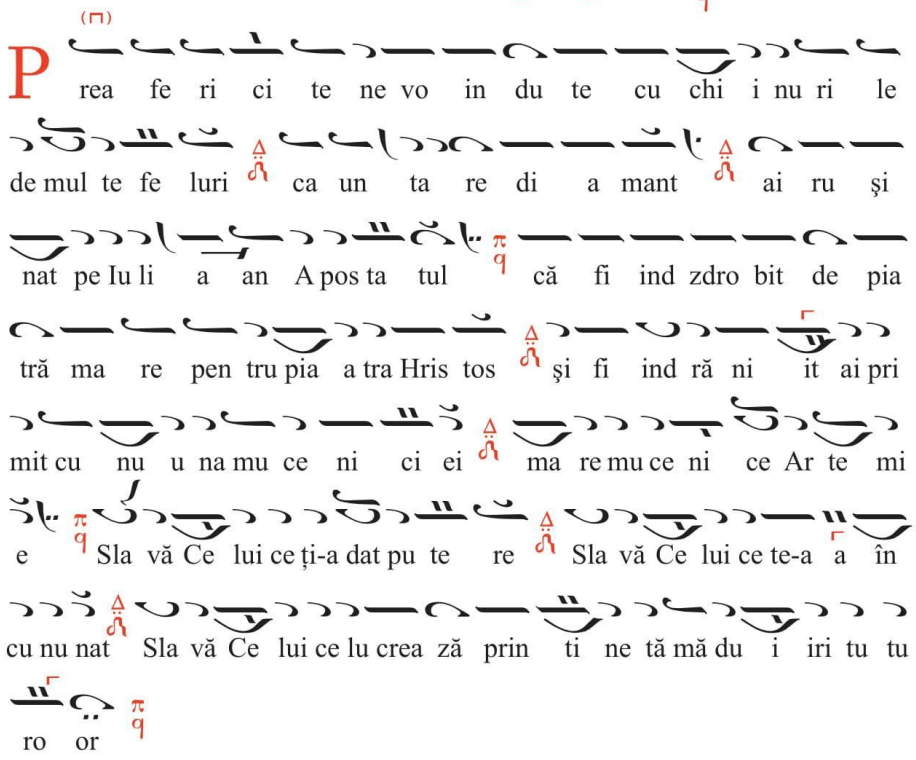

Prezentare carte - Viața și Acatistul Sfântului mare mucenic Artemie

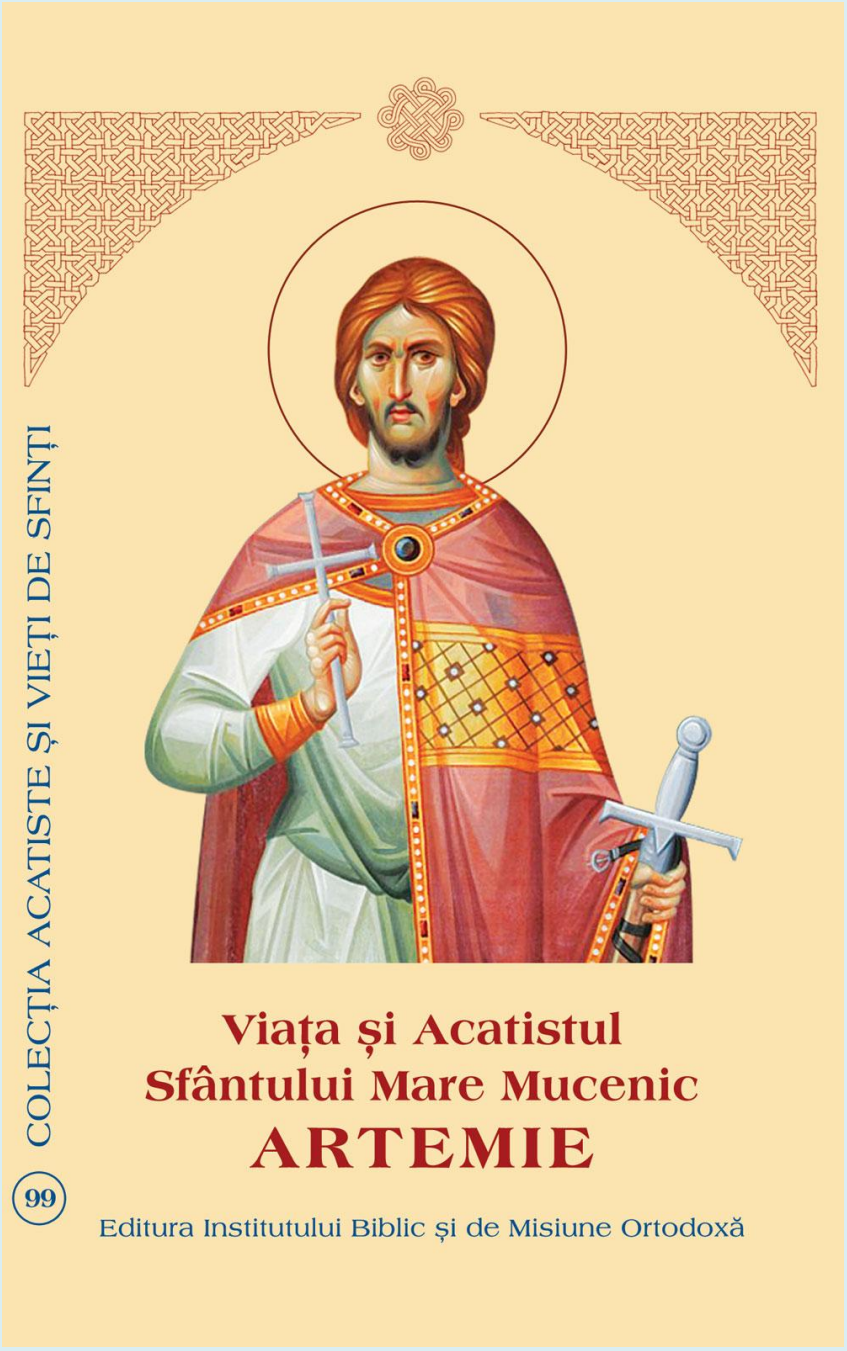

Sfântul Artemie s-a născut în Egipt, la sfârșitul veacului al treilea, ca fiu al unor credincioși de bun neam. De tânăr a intrat în rândul ostașilor, unde a fost învrednicit de mari dregătorii, pentru vitejia sa. De aceea, Sfântul împărat Constantin cel mare (306-337) l-a socotit unul dintre oamenii săi de încredere. El i-a fost alături când a luptat, în anul 312, cu Maxențiu, și a văzut semnul crucii arătat pe cer, pentru care s-a întărit în credință.

Sfântul Artemie l-a însoțit pe marele împărat din Roma până în Răsărit, apoi a însoțit-o pe Sfânta Elena la Ierusalim, unde a fost de față la aflarea Sfintei Cruci.

După moartea marelui Constantin, generalul Artemie a primit poruncă de la împăratul Constanțiu (337-361) să aducă la Constantinopol moaștele Sfinților apostoli Andrei, Luca și Timotei, pe care le-a aflat și le-a mutat în noua capitală. Apoi a fost numit cârmuitor al provinciei Egiptului, purtând titlu de duce și trimis împărătesc (dux augustalis), străduindu-se pentru dezrădăcinarea idolatriei și creșterea Bisericii.

Iar, după o vreme, murind împăratul Constanțiu, fiul Sfântului Constantin, toată stăpânirea împărăției, și la apus, și la răsărit, a luat-o Iulian (361- 363), călcătorul de lege, care pe față s-a lepădat de Domnul nostru Iisus Hristos, și a ales să se închine idolilor. Și s-a pornit atunci Iulian cu luptă mare împotriva lui Hristos și cu prigoană asupra creștinilor, preschimbând bisericile în temple idolești și omorând pe creștini cu înfricoșătoare chinuri.

Deci, pe vremea când împăratul Iulian se afla în Antiohia, pregătind războiul împotriva perșilor, a fost chemat și Artemie din Alexandria cu ostașii lui. Și stând de față înaintea împăratului cu oastea sa, Artemie, care acum era înaintat în vârstă, privea cum erau chinuiți creștinii pentru credința lor. Deci, umplându-se de râvnă și apropiindu-se de împărat, i-a zis: „Pentru ce; o, împărate, chinuiești fără de omenie pe cei nevinovați și-i silești să se lepede de dreapta credință?'

Iar Iulian, auzind aceasta, a strigat aprins de mânie: „Cine și de unde este acesta, care grăiește cu îndrăzneală împotriva noastră, și a venit să ne vorbească de rău chiar în față?"

Și au răspuns cei de față: „Ducele Alexandriei este, stăpâne."

Și s-au pornit atunci păgânii, învinuind pe Artemie că le-ar fi dărâmat templele zeilor și le-ar fi sfărâmat idolii din Egipt. Acestea auzindu-le, Iulian a poruncit să i se ia lui Artemie brâul dregătoriei ostășești și așa, dezbrăcat, să fie bătut cu vine de bou. L-au tăiat pe spinare cu brice ascuțite și i-au pătruns coastele și tâmplele cu țepușe arse în foc. Iar la urmă, despicând tăietorul de pietre o piatră mare și grea, l-au băgat pe fericitul între cele două pietre mari. Și atâta l-au tescuit, încât toate oasele i le-au zdrobit și luminile ochilor au sărit din locul lor. Și puteai să vezi o minune mare, că într-atâta tescuire, a rămas sfântul viu. Iar Artemie nu înceta a mărturisi pe Hristos și credința lui în prăbușirea celor ce stăpânesc cu nedreptate și silnicie. Deci, a poruncit tiranul să i se taie capul cu

sabia. Și așa a luat fericitul cununa cea nevestejită a mucenicilor, în ziua de 20 octombrie a anului 362.

Iar, la puțină vreme după aceea, Iulian împăratul a murit în luptă, lovit de o săgeată. Istoricii spun că, înainte de a muri, a spus aceste cuvinte către Hristos: „M-ai biruit, Galileene!”

Moaștele Sfântului Artemie au fost mutate la Constantinopol, în biserica Sfântul Ioan Botezătorul - Oxia, unde erau foarte cinstite pentru darul minunat al tămăduirii bolilor, îndeosebi a diferitelor forme de hernie.

Astăzi, părți din moaștele sale se află la Mănăstirea Constamonitu, din Muntele Athos, dar și în țara noastră, la Mănăstirea Căldărușani (Ilfov) și fragmente mai mici în alte sfinte locașuri.

În țările ortodoxe de tradiție greacă, Sfântul Artemie, ducele Alexandriei, este cinstit și ca ocrotitor al Poliției naționale.

„Nevoindu-te, fericite, cu tot felul de chinuri, ca un tare diamant, ai ruşinat pe apostatul; că, de piatră mare fiind zdrobit pentru Piatra-Hristos şi rănit fiind, ai primit cununa slavei, Mare Mucenice Artemie. Slavă Celui ce ți-a dat ție putere! Slavă Celui ce te-a încununat pe tine! Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.”

Troparul Sfântului
Mare Mucenic Artemie

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-331-9

Vieţile Sfinţilor - Pomenirea Sfântului mucenic Artemie

Cuvant Ortodox - Sfântul mucenic Artemie - 20 octombrie:
https://www.youtube.com/watch?v=QE-r-ktw7y0

***

Artemie, mucenicul lui Hristos, fiind de neam din Egipt, a fost ostaş pe vremea marelui împărat Constantin şi a lui Constanţie, fiul lui. Iar în vremea lui Iulian paravatul, Sfântul mucenic Artemie a pătimit pentru Hristos. Dar ca să înţelegem mai bine viaţa şi pătimirea lui se cade mai întâi să ştim de ce neam era Iulian şi în ce chip a venit la împărătească dregătorie.

Când Diocleţian şi Maximilian Gherculie, împăraţii păgâni, şi-au lăsat împărăteştile lor coroane, sceptrele şi porfirele, aşa voind Dumnezeu - ca biserica Lui cea sfântă să primească uşurare într-o vreme de cumplită prigoană - au venit după dânşii alţi doi împăraţi: în părţile răsăritului după Diocleţian a venit Maximilian Galerie, iar la apus, după Maximilian Gherculie a venit Mexentie, fiul lui şi Constans Cloru în Britania.

Acest Constans a născut pe Constantin cel mare din Elena, şi pe alţi fii din Teodora, care era fiica femeii lui Maximilian Gherculie. Iar fiii cei născuţi din Teodora erau aceştia: cel dintâi era Constanţie, tatăl lui Gal şi Iulian. Şi murind Constans Cloru, a lăsat pe scaun pe fiul său Constantin, născut din Elena. Acesta s-a ridicat cu oştire împotriva lui Maxentie, fratele Teodorei, a doua

femeie a tatălui său. Artemie era atunci voievod în oastea lui Constantin, prea viteaz în războaie.

Când s-a arătat lui Constantin cel mare semnul Sfintei Cruci pe cer, Artemie a văzut acel semn cu ochii săi şi s-a întărit cu credinţă în Domnul nostru Iisus Hristos şi cu puterea cea tare a Crucii biruia pe vrăjmaşi, războindu-se pentru împăratul Constantin. Apoi, murind marele Constantin în Nicomidia, pizmuit de fraţii săi, care în taină l-au otrăvit de moarte, şi a cărui moarte a fost vestită de o stea care se numeşte cometă, au rămas după dânsul trei fii, dintre care cel dintâi s-a numit Constantin, cel de-al doilea Constanţie, iar al treilea purta numele bunicului său Constans.

Deci, aceşti trei fii, fiind moştenitorii scaunului părintesc, au împărţit împărăţia în trei părţi; cel mai mare frate, Constantin, a luat Galia de sus şi ţinuturile care sunt după munţii Alpi şi ostroavele Britaniei, Germania, Spania, Anglia şi celelalte, iar cel mic, Constans, a luat Galia cea de jos, sau Italia; apoi cel mijlociu, Constanţie, la care era Sfântul Artemie, a luat părţile răsăritului, Constantinopolului şi Egiptului şi stăpânea până în Persida.

Nu după multă vreme a luat în stăpânire şi părţile fraţilor săi, căci cel mai mare frate, Constantin, a fost ucis în război, iar pe Constans, cel mai mic, l-a ucis Magnentie, voievodul oştilor lui, cu învrăjbitorii săi, pe când stăpânul lor era la vânătoare. Dar şi Magnentie, mai pe urmă, a fost ucis de Constanţie. Atunci stăpânea răsăritul şi apusul Constanţie, fratele cel mijlociu, în a cărui împărăţie s-a arătat în Ierusalim, pe cer, prea minunatul şi prea luminatul semn al Sfintei Cruci, care cu strălucirea sa covârşea lumina soarelui. Acest semn s-a arătat la praznicul a cincizeci de zile după Paşti, în ceasul al treilea din zi. Iar Crucea era întinsă de la locul căpăţânii până la muntele Eleonului, pentru care lucru Chiril, patriarhul Ierusalimului, a înştiinţat prin scrisoare de acest lucru pe împăratul Constanţie.

La începutul împărăţiei sale, Constantie a ucis pe vrăjmaşii tatălui său, a ucis pe Constanţie, tatăl lui Gal şi al lui Iulian, fratele marelui Constantin. A ucis şi pe celălalt frate al tatălui său, Navalian, şi pe Dalmaţian cel tânăr, frate, de asemenea, al marelui Constantin. Apoi, şezând ani îndelungaţi pe scaunul tatălui său şi văzând că nu are moştenitor după sine, căci nu avea fii şi nici nu rămăsese vreunul din fraţi, de aceea, s-a sfătuit ca să aibă ajutor şi părtaş la împărăţie pe cineva din rudeniile sale. Şi l-a chemat pe Gal, care atunci avea douăzeci şi cinci de ani, adică pe fratele cel bun al lui Iulian şi vărul său, care era fecior al fratelui său, şi pe acesta l-a rânduit ca să împărăţească cu sine. Iar pentru credinţă şi adeverire i-a dat lui de soţie pe sora sa Constanţia şi l-a trimis pe el în răsărit ca să-i apere împărăţia de perşi, pentru că era viteaz şi foarte norocos în

războaie. Iar el s-a dus la război împotriva lui Magnentie şi a lui Veterian, pe care i-a şi biruit.

Atunci Iulian, zavistuind pe fratele său, Gal, pentru vrednicia împărătească, s-a apucat de farmece şi de toată învăţătura diavolească, pentru că se lepădase de Hristos în taină, şi jertfea zeilor. Însă îşi tăinuia călcarea sa de lege, temându-se de împăratul Constanţie şi de fratele său, Gal, ca ei să nu afle păgânitatea lui şi să fie pedepsit de dânşii. Şi se chema numai cu numele că este creştin, iar de fapt era al păgânilor, cărora se dăduse, ca prin ajutorul lor să poată ajunge împărat.

Gal, fratele lui, luând stăpânirea la Răsărit, s-a înălţat cu inima şi a poftit să se înalţe la treapta cea mai înaltă a împărăţiei. Şi acum nu se mai supunea făcătorului său de bine, Constanţie, ci gândea rău despre dânsul. Pe oarecare din boierii care nu se învoiau cu dânsul, legându-i la nişte cai de picioare, a poruncit să-i târască şi aşa cumplit i-a pierdut pe ei.

Auzind acestea Constanţie, a trimis la dânsul pe prietenii lui cei credincioşi ca să-i ia împărăţia. Iar el, aflându-se la Istria, cetatea câmpului, l-au găsit acolo şi l-au ucis. Auzind Constanţie de moartea lui Gal, foarte mult l-a jelit, căci el nu poruncise să-l ucidă, ci numai să-i ia puterea împărătească. Apoi, chemând de la Ionia în Mediolan pe Iulian, fratele lui, care avea atunci douăzeci şi nouă de ani, l-a făcut părtaş împărăţiei sale în locul lui Gal, dându-i în căsătorie pe sora sa, Elena şi, încredinţându-i părţile apusului în paza lui, s-a întors singur la răsărit.
Auzind de la un episcop că trupurile apostolilor lui Hristos, Andrei şi Luca, sunt îngropate în Ahaia, al lui Andrei în Patara, iar al lui Luca în cetăţile Beoţiei, a chemat pe vrednicul de laudă Artemie şi l-a trimis să ia aceste sfinte moaşte şi să le aducă în Constantinopol. ***Ducându-se Artemie, după porunca împăratului, a adus cu mare cinste moaştele sfinţilor în împărăteasca cetate şi s-a învrednicit de la împărat de multe daruri, ca un vrednic, pentru că i-a luat lui stăpânirea Egiptului. El vieţuia cu plăcere de Dumnezeu, stăpânind părţile acelea şi întinzând cinstea şi slava numelui lui Hristos, încât pe mulţi idoli i-a surpat şi i-a sfărâmat.***

Însă nu după multă vreme, murind împăratul Constanţie, fiul marelui Constantin, a luat toată stăpânirea împărăţiei de la apus la răsărit Iulian paravatul, călcătorul de lege, care, după luarea împărăţiei, pe faţă s-a lepădat de Domnul nostru Iisus Hristos şi s-a închinat idolilor înaintea tuturor. Apoi a trimis prin toate părţile stăpânirii sale, ale răsăritului şi ale apusului, ca să ia înapoi capiştile pe care în vremea marelui împărat Constantin le luaseră creştinii de la elini şi le sfinţiseră ca biserici ale lor. Pe acestea voia iarăşi să le facă capişti idoleşti şi să pună în ele jertfelnice, ca să se săvârşească necurate jertfe.

Acest spurcat împărat a ridicat iarăşi marea păgânătate elinească, care căzuse în vremea Sfântului împărat Constantin cel mare, iar pe creştini îi chinuia foarte rău, prigonind mult Biserica lui Hristos, chinuind şi ucigând pe credincioşi, jefuindu-le averile şi hulind cu cuvintele şi cu scrisorile sale numele lui Iisus Hristos.

Acel împărat fărădelege, scoţând din raclă oasele Sfântului prooroc Elisei şi moaştele Sfântului Ioan Botezătorul, afară de cinstitul lui cap şi de mâna cea dreaptă, care se aflau în Sevastia, care demult se numea Samaria şi, amestecându-le cu oasele oamenilor necredincioşi, le-a ars iar cenuşa lor a fost vânturată în văzduh. Însă creştinii au adunat cenuşa aceea şi oasele care rămăseseră din foc şi cu cinste le-au păzit. Iar sfântul cap al mergătorului-înainte în alt loc era acoperit de Dumnezeu, precum şi mâna lui cea dreaptă, care mai înainte fusese dusă de Sfântul apostol Luca în Antiohia şi de care se pomeneşte în a şaptea zi a lunii ianuarie.

Acest prea nelegiuit împărat Iulian, luând chipul cel săpat al Mântuitorului care era făcut în Paneada de femeia căreia îi curgea sânge şi prin atingerea de hainele lui Hristos se tămăduise şi care, fiind pus într-un cinstit loc al cetăţii sub care ierburile ce creşteau, tămăduiau neputinţele, pe acel chip al lui Hristos l-a surpat Iulian cel fărădelege şi, legându-l de picioare cu o funie, a poruncit să-l târască prin cetate până ce, zdrobindu-se câte puţin, s-a sfărâmat cu totul şi numai capul, apucându-l unul dintre credincioşi, cu evlavie l-a păstrat. În acelaşi loc păgânul împărat a poruncit să fie pus chipul său, dar pe care l-au lovit fulgerele şi l-a sfărâmat de sus un trăsnet. Apoi, nelegiuitul a adunat oaste mare şi a vrut să meargă împotriva perşilor. Ducându-se în Antiohia, prigonea după obiceiul său Biserica lui Hristos, ucigându-i pe credincioşi.

Şi i-au adus doi preoţi din Antiohia şi anume: pe Evghenie şi pe Macarie, iscusiţi în toate Scripturile. Cu aceia se întreba mult Iulian pentru zeii săi, din scripturi elineşti, dar n-a putut birui gurile celor de Dumnezeu grăitori, cărora le era dată înţelepciunea, căreia nu a putut să i se împotrivească, nici să răspundă cel ce li se împotrivea, ci mai ales biruindu-se de dânşii, s-a ruşinat şi de păgânătate s-a mustrat. Apoi, nesuferind ruşinea, a poruncit ca sfinţii să fie dezbrăcaţi şi să fie bătuţi fără cruţare. Şi i-au dat lui Evghenie cinci sute de lovituri, iar lui Macarie şi mai multe.

Fiind sfinţii chinuiţi fără de milă, s-a întâmplat atunci că acolo era marele Artemie, ostaşul cel vechi şi cinstitul stăpân, precum şi Augustalie, cel rânduit peste părţile Egiptului de împăratul Constanţie, care auzind că împărăteşte Iulian şi merge la război contra perşilor, luase scrisori prin care se poruncea la toată oastea să meargă în Antiohia, a venit după porunca lui cu oştenii săi şi i-a

adus cuviincioasa cinste cu daruri. Şi stătea de faţă înaintea împăratului în vremea când Sfinţii mărturisitori Evghenie şi Macarie erau chinuiţi.

Privind la chinurile sfinţilor şi auzind cum era hulit Iisus Hristos de gura împăratului urâtor de Dumnezeu, s-a umplut de mânie şi, apropiindu-se de împărat, i-a zis: ***"Pentru ce, o, împărate, chinuieşti fără omenie pe bărbaţii cei nevinovaţi şi sfinţii lui Dumnezeu şi îi sileşti să se depărteze de la dreapta credinţă? Să ştii că şi tu de aceeaşi fire eşti, pentru că, deşi Dumnezeu te-a rânduit împărat, însă de asemenea eşti om pătimaş şi socotesc că începătorul răutăţii, diavolul, precum asupra lui Iov a cerut de la Dumnezeu să-i aducă ispite, aşa şi pe tine te-a ales şi te-a adus pe capul nostru, ca prin tine să piară griul lui Hristos şi să semene neghinele sale. Dar deşarte îi sunt izvodirile şi neputincioasă este tăria lui, pentru că de când a venit Hristos şi s-a înfipt crucea şi S-a înălţat pe dânsa Domnul, a căzut mândria diavolilor şi s-a călcat tăria lor. Deci, nu te înşela, împărate, nici te da de bunăvoie diavolilor, prigonind neamul creştinesc cel de Dumnezeu păzit, căci să ştii că tăria şi puterea lui Hristos sunt nebiruite şi de nesurpat".***

Iulian, auzind acestea, s-a aprins ca focul de mânie şi cu mare glas a strigat: "Cine şi de unde este acest necredincios care a grăit asupra noastră cu îndrăzneală şi a venit chiar de faţă să ne vorbească pe noi de rău?"

Iar cei ce stăteau de faţă au răspuns: "Ducele Alexandriei este, stăpâne!"

Atunci împăratul a zis: "Oare urâtul Artemie este acesta, care a dat morţii pe fratele meu Gal?"

Au răspuns cei ce stăteau de faţă: "Aşa puternice împărat, acela este".

Iar împăratul a zis: "Sunt dator a da mulţumită nemuritorilor zei şi mai ales lui Apolon celui din Dafne, că mi l-a dat în mâini pe acest vrăjmaş, care a venit şi s-a arătat singur. Deci, prea necuratul să fie dezbrăcat de boierie, să i se ia brâul şi să primească pedeapsă chiar acum pentru îndrăzneala sa cea fără de ruşine, iar dimineaţă, vrând zeii, voi aduce asupra lui judecată pentru uciderea fratelui meu şi voi răzbuna asupra lui sângele cel nevinovat; şi nu cu un chin îl voi pierde pe dânsul, ci cu nenumărate, pentru că a vărsat nu sânge de om prost, ci împărătesc".

Zicând acestea împăratul către poporul elinesc ce stătea de faţă, îndată au luat cei înarmaţi pe Artemie şi, luându-i brâul cel de boierie şi dezbrăcându-l de haine, l-au lăsat să stea gol. Apoi l-au dat pe sfânt în mâinile chinuitorilor care i-au legat mâinile şi picioarele, l-au întins pe pământ şi l-au bătut cu vine de bou pe spate şi pe pântece. S-au schimbat pentru dânsul patru rânduri de chinuitori,

doi câte doi, şi puteai să vezi răbdare străină la dânsul, nu omenească, căci s-a arătat atât de viteaz, încât nu a scos nici un glas, nici nu a gemut, nici nu s-a mişcat cu trupul, nici altceva nu a arătat, cum fac alţi oameni când sunt bătuţi. Pământul se adăpa cu sângele lui, iar el răbda neschimbat, încât toţi, chiar şi necredinciosul Iulian, se mirau. Apoi a poruncit ca să înceteze bătaia şi să fie dus la temniţă.

Deci, l-au dus pe Sfântul Artemie împreună cu Sfinţii mucenici Evghenie şi Macarie; şi, mergând, purtătorii de chinuri cântau: "Cercatu-ne-ai pe noi, Dumnezeule, cu foc ne-ai lămurit pe noi, precum se lămureşte argintul, băgatu-ne-ai pe noi în curse, pus-ai necazuri pe umărul nostru, ridicat-ai oameni pe capetele noastre. Deci ne-a rămas nouă să trecem prin foc şi prin apă, ca întru răcorire să ne scoţi pe noi".

Sfârşind cântarea, zicea către sine Artemie: "Artemie, iată rănile lui Hristos pe trupul tău sunt însemnate, deci a rămas numai sufletul tău să-l dai pentru Hristos, împreună cu celălalt sânge al tău".

Aducându-şi aminte de cuvântul cel proorocesc ce zice: "Spatele Mele le-am dat spre răni şi fălcile Mele sub pălmuiri". Dar cu cât mai mult am răbdat decât stăpânul meu, eu, nevrednicul? El peste tot trupul a fost zdrobit de bătăi şi de la picioare şi până la cap nu era nimic întreg în El. Capul înţepat cu spini, mâinile şi picioarele pe cruce, pentru păcatul meu, dar El nu a cunoscut păcat, nici nu a făcut vicleşug cu gura Lui. O! cât de multe şi de mari sunt pătimirile Stăpânului meu! Şi cât de departe de răbdarea şi de neräutatea Lui sunt eu, ticălosul! Însă mă bucur şi mă veselesc, luminându-mă cu patimile Stăpânului meu, care îmi uşurează durerile mele. Mulţumescu-ţi Ţie, Stăpâne, pentru că m-ai încununat cu ale Tale patimi. Deci săvârşeşte, rogu-mă, alergarea mea întru mărturisirea Ta, să nu mă arăţi pe mine nevrednic de această începere mucenicească, că eu m-am aruncat spre ale Tale îndurări, Preabunule Doamne, iubitorule de oameni".

Astfel vorbind sfântul către sine, a ajuns la temniţă şi în ea a petrecut toată noaptea, lăudând pe Dumnezeu împreună cu Sfinţii Evghenie şi Macarie.

Făcându-se ziuă, călcătorii de lege au poruncit ca mucenicii iarăşi să stea la judecată. Şi, neîntrebându-i nimic, i-au despărţit pe ei: pe Artemie l-au lăsat acolo, iar pe Evghenie şi pe Macarie i-au trimis în surghiun în Oasim, în Arabia. Ţinutul acela era vătămător, cu vânturi aducătoare de stricăciuni, încât nimeni din cei ce mergeau acolo nu puteau să petreacă un an, pentru că îndată cădeau în boală foarte cumplită şi mureau. Acolo fiind trimişi Sfinţii Evghenie şi Macarie, după câtva vreme au dobândit fericitul sfârşit.

Iar Sfântul Artemie mai multe pătimiri a răbdat. Căci mai întâi călcătorul de lege, ca un lup, a luat îmbrăcăminte de oaie şi cu blândeţe a început a grăi către Artemie, şi ca şi cum durându-l şi fiindu-i jale de el, i-a zis: "Prin îndrăzneala ta fără de socoteală m-ai silit pe mine, Artemie, ca să-ţi necinstesc bătrâneţile tale şi să-ţi vatăm sănătatea, de care lucru şi mie îmi este jale. Deci, rogu-mă ţie, apropie-te şi jertfeşte zeilor şi mai ales lui Apolon cel din Dafne, prea iubitului şi minunatului meu zeu, care lucru dacă îl vei face, vărsarea sângelui fratelui meu o voi ierta ţie şi cu dregătorie mare şi mai slăvită te voi cinsti pe tine, pentru că te voi pune arhiereu marilor zei şi patriarhul preoţilor din toată lumea. Tată al meu te voi numi şi vei fi al doilea după mine, în toată împărăţia mea. Apoi ştii şi singur, o, Artemie, că fratele meu, Gal, fără de vină a fost ucis de Constanţie, din zavistie, pentru că neamul nostru mai mult se cădea să împărăţească decât al lui Constantin, că tatăl meu, Constanţie, s-a născut moşului meu, Constans, din fiica lui Maximiliam, iar Constantin îi era lui fiu din Elena, care era o femeie de neam prost. Moşul meu atunci încă nu era Cezar, când a născut din Elena pe Constantin, iar pe tatăl meu l-a născut fiind la împărăţie. Dar Constantin, cu furia năravului, a răpit împărăţia şi sângele casei sale l-a vărsat. A râvnit şi Constanţie, fiul lui Constantin, tatălui său şi a ucis pe tatăl meu şi pe fraţii lui şi pe fratele meu Gal nu de mult l-a ucis şi pe mine era să mă ucidă, de nu m-ar fi mântuit din mâinile lui zeii, spre care eu nădăjduind, m-am lepădat de creştinătate şi la viaţa elinească m-am întors, ştiind bine că credinţa romană şi elinească este mai veche; iar credinţa creştinească de curând s-a arătat, pe care Constantin ca un prost şi neînţelept a primit-o, lepădând legile romane cele vechi şi bune. Pentru aceea şi zeii l-au urât ca pe un necurat şi nevrednic de credinţa lor şi plin de sânge, căci pe fiul său, Crisp, bunul bărbat, l-a ucis în zadar, şi nici pe Fausta, femeia sa, n-a cruţat-o, care întru nimic nu era vinovată. Deci pentru aceste necuvincioase lucruri, zeii, urându-l, l-au gonit pe el, seminţia lui cea necurată şi neamul său cel spurcat dintre oameni l-a pierdut. Oare nu grăiesc eu adevărul, Artemie? Tu eşti om bătrân şi înţelept, oare nu sunt toate acestea aşa? Deci, să cunoşti adevărul şi să fii al nostru, căci voi să te am pe tine prieten şi părtaş al împărăţiei".

Aceste toate auzindu-le Sfântul Artemie, tăcând puţin, a început a grăi: ***"Mai întâi pentru fratele tău îţi răspund, împărate, precum că eu nevinovat sunt de moartea lui, nici n-am greşit cândva către dânsul cu ceva, nici cu lucrul, nici cu cuvântul; chiar şi de mii de ori de te-ai osteni cercetând aceasta, nu mă vei afla vinovat de moartea sa, pentru că îl ştiam pe el că este adevărat creştin şi dreptcredincios şi supus Legii lui Hristos. Deci să ştie cerul şi pământul, toată ceata sfinţilor îngeri şi Domnul meu Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, căruia Îi slujesc, că sunt nevinovat de înjunghierea şi de moartea fratelui tău, nici nu m-am învoit cu ucigaşii, nici nu am fost cu împăratul Constanţie întru acea vreme când a făcut sfat despre fratele tău, ci am petrecut în Egipt până în acest an. Iar dacă îmi porunceşti să mă lepăd de Hristos, Mântuitorul meu,***

la aceasta îţi răspund cu cuvintele celor trei tineri din vremea lui Nabucodonosor.

Spre ştirea ta să fie, împărate, că idolilor tăi nu voi sluji şi chipului celui de aur al iubitorului tău Apolon niciodată nu mă voi închina. Pe fericitul Constantin şi neamul lui l-ai defăimat numindu-l vrăjmaş al idolilor, nebun şi plin de sângele lui. Aceasta îţi răspund pentru dânsul: tatăl tău şi fraţii tăi au început înainte asupra lui cu nedreptatea, dându-i otravă aducătoare de moarte, pentru care lucru au fost ucişi de fiul lui. Apoi îl acuzi cum că a ucis pe fiul său, Crisp, şi pe femeia sa, Fausta; dar el a ucis pe Crisp din neştiinţă, căci ca un om a crezut nedreptatea, iar cum că a ucis pe Fausta, femeia sa, acest lucru bine şi cu dreptate l-a făcut. Dacă nu ştii pricina uciderii aceleia, să-ţi spun eu: Fausta, femeia lui, văzând pe Crisp, fiul lui cel născut din Minerva, femeia lui cea dintâi, că era foarte frumos, s-a rănit cu patimă spre el şi ca altădată femeia lui Tezeu, care rănindu-se de frumuseţea lui Ipolit, fiul bărbatului său, îl îndemnă la păcat; iar după ce frumosul tânăr nu a voit a săvârşi această fărădelege, Fedra, mâniindu-se, l-a clevetit pe el la tatăl său şi la bărbatul ei, cum că i-ar fi făcut ei silă. Astfel şi Fausta, poftind pe Crisp cel prea frumos, îl silea pe el spre o asemenea fărădelege. Iar el, fiind înţelept, nu a voit să întineze patul tatălui său, nici să o pârască înaintea tatălui, ci tăinuia aceasta, tăcând şi temându-se de înşelăciunea ei. Iar ea, necurata, nedobândindu-şi dorinţa, şi-a ridicat glasul ca Fedra cea desfrânată asupra lui Ipolit sau ca femeia cea desfrânată a lui Pentefri asupra lui Iosif din Egipt; aşa şi aceasta asupra lui Crisp a strigat, ca şi cum acest fiu al împăratului ar fi silit-o la păcat.

Deci împăratul, tată fiind, a pedepsit pe fiul său precum a voit, pentru că a crezut pe Fausta mincinoasa şi pătimaşa. Iar mai pe urmă, arătând Dumnezeu nevinovăţia lui Crisp şi văzând nedreptatea Faustei, după ce s-a înştiinţat împăratul de toate, atunci cu dreptate a judecat şi a condamnat pe Fausta la moarte, ca fiind vrednică de o asemenea pedeapsă.

Iar pentru credinţa lui Constantin, în ce chip a trecut de la idolii voştri cei mincinoşi la adevăratul Dumnezeu, Iisus Hristos, fiind chemat de Cel de sus, ascultă-mă pe mine, cel singur văzător al lucrului aceluia: când mergeam la război împotriva lui Maxentie, cumplitul judecător şi nesăţiosul de sânge omenesc, într-o zi de amiază s-a arătat pe cer o cruce, strălucind mai mult decât razele soarelui şi o scrisoare cu stele în limba latină, care îi făgăduia lui biruinţa întru acel semn. Crucea aceea care se arătase pe cer am văzut-o noi toţi şi scrisoarea aceea am citit-o şi sunt până şi acum în oaste mulţi din ostaşii tăi bătrâni care ţin bine minte despre aceasta, spre care cu ochi luminaţi au privit. Încearcă, de vei voi, şi vei afla aşa precum îţi spun eu. Dar ce grăiesc? Pe Hristos L-au văzut proorocii mai înainte cu sute de ani,

precum tu singur ştii bine. Şi multe sunt mărturiile pentru venirea Lui şi de la zeii voştri multe proorociri sunt pentru Hristos şi mai înainte grăirile şi scrierile sibilelor şi stihurile lui Virgiliu".

Sfântul spunea că de multe ori diavolii cei ce locuiesc în idoli, fiind siliţi de puterea lui Dumnezeu, au mărturisit chiar adevărul, că Hristos este adevăratul Dumnezeu. Iar Iulian, nesuferind să asculte cuvintele cele adevărate ale lui Artemie, a poruncit ca să-l dezbrace pe mucenic şi cu ţepuşe înroşite în foc să-i strujească coastele, iar spatele să i-l strujească cu fier ascuţit. Artemie, ca şi cum nu ar fi simţit durerile, nu scotea nici un glas, nici nu gemea, arătându-se nebiruit în răbdare.

După acele munci împăratul l-a trimis în temniţă, poruncind ca sfântul să fie chinuit cu foamea şi cu setea. Apoi, Iulian s-a dus la locul Dafnelor ca să aducă jertfă zeului său Apolon, întrebându-l despre biruinţa asupra perşilor. Şi a zăbovit acolo mai multe zile, sacrificând necuratului Apolon multe dobitoace, în toate zilele, dar nu şi-a aflat dorinţa, pentru că diavolul care şedea în idolul Apolon şi dădea răspunsuri la oamenii care îl întrebau, a tăcut în acea vreme, de când în acel loc, la Dafne, fusese aduse moaştele Sfântului Vavila şi ale celor trei tineri care au pătimit împreună cu dânsul. Deci zeul nu a răspuns lui Iulian nimic.

Cercetând cu tot dinadinsul Iulian pentru care pricină a amuţit Apolon, zeul său şi înştiinţându-se că din cauza moaştelor lui Vavila, care zac nu departe de acolo, a poruncit îndată creştinilor să fie luate moaştele de acolo. După luarea acelor moaşte a căzut foc din cer asupra capiştei lui Apolon şi a ars-o pe ea cu idol cu tot.

Artemie, şezând în temniţă, a fost cercetat de Domnul şi de sfinţii lui îngeri. Pentru că, rugându-se, i s-a arătat Hristos, zicându-i: "Artemie, îmbărbătează-te, căci Eu sunt cu tine, scoţându-te din toate chinurile şi gătindu-ţi ţie cununa slavei. Precum tu M-ai mărturisit pe Mine înaintea oamenilor pe pământ, aşa şi Eu te voi mărturisi înaintea Tatălui meu Cel din ceruri. Îndrăzneşte şi te bucură, căci cu Mine vei fi în împărăţia Mea".

Mucenicul, auzind aceasta de la Domnul, îndată s-a tămăduit de răni, încât nici un semn nu se mai vedea pe sfântul lui trup, iar sufletul lui s-a umplut de dumnezeiască mângâiere şi petrecea, cântând şi binecuvântând pe Dumnezeu.

De când a fost aruncat în temniţă nu a gustat nimic din mâncărurile cele pământeşti şi nici din băuturi, până la sfârşitul său, căci era hrănit de sus, pentru că prin mână îngerească i se trimetea hrană cerească, pâinea vieţii întărindu-l pe el. Şi întorcându-se Iulian de la jertfe cu ruşine a pus pricină arderii lui Apolon

asupra creştinilor, zicând că noaptea l-au ars creştinii. Deci, luând de la creştini sfintele biserici, le-a făcut capişti idoleşti şi multe răutăţi făcea creştinilor.

Scoţând pe Artemie din temniţă a zis către dânsul: "Ştiu că ai auzit ce s-a făcut în Dafne, că necuraţii creştini au ars capiştea marelui zeu Apolon şi au pierdut pe idolul lui cel minunat. Dar nu se vor bucura de aceasta nelegiuiţii, nici nu vor râde de noi, căci eu le voi răsplăti lor pentru această izbândă de şaptezeci de ori câte şapte, precum zic cuvintele voastre".

Iar Sfântul Artemie a răspuns: "Am auzit că mânie de Dumnezeu slobozită şi foc din cer pogorându-se a mistuit pe zeul tău şi capiştea lui a ars-o. Deci, dacă Apolon al tău ar fi fost Dumnezeu, de ce nu s-a izbăvit pe sine din foc?"

Iar împăratul a zis: "Şi tu râzi, ticălosule, şi te bucuri de arderea lui Apolon?"

A răspuns Artemie: "Eu râd de nebunia voastră, că voi slujiţi unui zeu ca acesta, care n-a putut singur pe sine să se izbăvească din foc, deci cum vă va izbăvi pe voi din focul cel veşnic? Mă mângâi de căderea lui şi mă bucur de toate aceste, pe care Hristos al meu cu minuni le lucrează. Iar cu ceea ce tu te lauzi asupra creştinilor celor nevinovaţi, care nici un rău nu ţi-au făcut, ca adică să le răsplăteşti de şaptezeci de ori câte şapte, acea răsplată asupra ta o vei vedea, când focul cel nestins te va apuca pe tine şi veşnica muncă, care degrabă îţi va veni ţie. Pentru că, iată, pierzarea ta este aproape şi nu după multă vreme pomenirea ta cu sunet va pieri".

Iar chinuitorul, mâniindu-se, a poruncit tăietorilor de piatră ca să despice o piatră foarte mare şi, despicată fiind piatra, a poruncit ca sfântul să fie pus pe o parte de piatră în mijloc, iar partea cea de deasupra, ridicând-o sus, s-o lase peste sfânt. Făcându-se aceasta, tot trupul sfântului mucenic a fost acoperit de piatra cea căzută peste dânsul şi aşa l-a tescuit încât toate oasele lui au fost zdrobite, iar şi măruntaiele lui au fost sfărâmate şi toate încheieturile lui şi luminile ochilor au sărit din locurile lor.

Puteai să vezi o minune mare că în atâta tescuire sufletul a rămas viu, între acele două pietre, şi chemă pe Dumnezeu, ajutătorul său, grăind cuvintele lui David: "Pe piatră m-ai înălţat, povăţuitu-m-ai, că te-ai făcut nădejdea mea, turn de tărie de către faţa vrăjmaşului; ai pus pe piatră picioarele mele şi ai îndreptat paşii mei, deci primeşte, Unule născut, duhul meu, ştiind strâmtoarea mea, şi să nu mă laşi în mâinile vrăjmaşilor".

O zi şi o noapte a petrecut sfântul între acele două pietre. După aceea, Iulian a poruncit ca să fie ridicată piatra, socotind că sfântul a murit: şi, iată, sfântul mai presus de fire s-a aflat viu şi, sculându-se, umbla. Şi le era tuturor groază a-l

vedea, pentru că era strâns ca o scândură, având oasele zdrobite şi toate măruntaiele dinlăuntru căzute, faţa îi era turtită şi ochii căzuţi, însă sufletul se ţinea încă într-însul şi cu picioarele putea să umble şi cu limba bine grăia.

Judecătorul, văzând o minune ca aceasta, s-a înspăimântat şi a zis către cei care erau acolo: "Oare om este acesta sau nălucire? Oare nu ne-a fermecat ochii noştri vrăjitorul acesta? Că această vedere este înfricoşată şi covârşeşte firea omenească. Cine se aştepta ca să rămână el viu când şi cele dinlăuntrul lui fiind căzute şi toate alcătuirile sfărâmate şi slăbănogite, se mişcă, umblă şi grăieşte? Dar zeii noştri, spre înţelepţirea multor oameni, l-a păzit pe el viu, ca pe cel ce nu voia ca să se închine stăpânirii lor şi aceasta să fie nălucire de spaimă celor ce privesc la dânsul".

Şi a zis către mucenic: "Iată acum, ticălosule, te-ai lipsit de ochi şi cu toate mădularele eşti netrebnic, deci ce nădejde îţi mai rămâne ţie către Acela spre care în deşert ai nădăjduit? De aceea, cere milă de la zeii cei milostivi, ca să te miluiască pe tine şi măcar muncilor celor din iad să nu te dea pe tine".

Iar mucenicul lui Hristos, auzind de munci, a râs şi a zis către împărat: "Oare zeii tăi mă vor scăpa pe mine de munci? Ei singuri nu pot să scape de muncile lor cu care şi tu, dându-te focului celui nesfârşit, în veci te vei munci, că te-ai lepădat de Fiul lui Dumnezeu şi sângele Lui cel sfânt ce s-a vărsat pentru noi l-ai călcat şi darul Duhului Sfânt l-ai batjocorit supunându-te idolilor celor pierzători. Iar eu, pentru această puţină durere care s-a adus de către tine asupra mea, nădăjduiesc de la Domnul meu, pentru care pătimesc, să am odihnă veşnică în cămara Lui cea cerească".

Iulian, auzind acestea, i-a răspuns lui aşa: "Pe Artemie cel ce a hulit pe zei şi a călcat legile romane şi ale noastre şi s-a mărturisit pe sine creştin, în loc de roman şi în loc de voievod s-a numit Augustalie, l-am dat judecăţii celei desăvârşite a morţii şi poruncim să se taie spurcatul lui cap cu sabia".

Un răspuns că acesta auzind sfântul, a fost dus la locul de ucidere, dorind să se dezlege de trup şi cu Hristos să vieţuiască. Mergând la locul unde avea să fie tăiat, a cerut vreme de rugăciune şi întorcându-se spre răsărit şi-a plecat genunchii de trei ori şi, rugându-se destul, a auzit un glas din ceruri, zicându-i: "Intră cu sfinţii, ca să-ţi iei răsplătirea cea gătită ţie". Apoi îndată şi-a plecat sub sabie capul pe care l-a tăiat unul din ostaşi, în ziua douăzecea a lunii octombrie.

Ziua în care s-a săvârşit mucenicească sfântului nevoinţă a fost într-o vineri, iar cinstitul şi sfântul lui trup a fost cerut de la judecători de o femeie, pe nume Arista, diaconiţă a bisericii Antiohiei. Aceasta, ungându-l cu arome de mare

preţ, l-a pus într-o raclă şi l-a trimis la Constantinopol, unde l-a îngropat cu cinste.

Multe şi negrăite minuni se făceau la moaştele lui şi mulţi neputincioşi se vindecau, vindecări pe care şi acum le dă Sfântul Artemie tuturor celor ce cu credinţă aleargă la dânsul.

După sfârşitul lui s-a împlinit degrabă proorocia pe care a făcut-o pentru moartea lui Iulian, zicându-i în faţă: "Pierzarea ta aproape este şi nu după multă vreme va pieri pomenirea ta cu sunet".

Iulian, ucigând pe Sfântul Artemie, a plecat cu ostaşii săi din Antiohia şi a mers în pământul Persiei. Când a ajuns la cetatea Ctesifont, s-a întâlnit cu dânsul un pers, bărbat bătrân şi cinstit şi cu foarte bună înţelegere; acela s-a făgăduit lui Iulian ca să-i dea fără de osteneală împărăţia persană. Şi s-a făcut nelegiuitul împărat şi la toată oastea lui călăuză în părţile Persiei, dar nu spre binele răului băutor de sânge, căci persul acela l-a amăgit pe el şi, păcălindu-i că îi duce pe căi drepte şi bune, a băgat pe călcătorul de lege în pustiul Carmaniului, în locuri neumblate şi în prăpăstii fără de apă şi pustii, unde pe toţi ostaşii cu foamea şi cu setea chinuindu-i şi caii şi cămilele lor omorându-le, a spus că de voie a făcut aceasta şi intenţionat l-a dus pe el în nişte locuri ca acestea, pustii şi înfricoşătoare, ca să slăbească puterea lor. "Pentru aceasta, zicea, am făcut-o, ca să nu văd patria mea prădată de vrăjmaşi, că mai bine îmi este mie aici în mâinile voastre, decât patria mea să piară prin voi". Şi îndată ostaşii l-au tăiat în bucăţi pe persul acela.

Apoi, rătăcind mult prin pustie, grecii şi romanii au căzut în oastea persană şi, făcând război, mulţi din partea lui Iulian au căzut răniţi. Atunci a sosit şi asupra lui Iulian dumnezeiasca izbăvire, căci de sus, cu nevăzută mână şi cu nevăzută armă a fost rănit în coaste, până în cele dinlăuntrul ale lui. Apoi a suspinat greu şi a răcnit şi, luând cu mâna din sângele lui, l-a aruncat în sus, în văzduh şi a zis: "Ai biruit, Hristoase! Satură-te, Galileene!". Şi cu o moarte cumplită ca aceasta sufletul său cel vrăjmaş şi necurat l-a părăsit şi a pierit cu sunet, după proorocia Sfântului Artemie.

Iar oastea, după sfârşitul lui Iulian, a pus împărat pe Iovian care, fiind creştin şi făcând pace cu perşii, s-a întors înapoi. Şi acum Iulian se munceşte în iad cu Iuda, iar Artemie se veseleşte cu sfinţii în ceruri, stând înaintea lui Dumnezeu, Unul în Treime, Tatăl şi Fiul şi Sfântul Duh, căruia I se cuvine slavă în veci. Amin.

Sfântul mare mucenic Artemie - drumul spre sfințenie

Torturat până la moarte - după ce l-a mustrat pe noul împărat pentru că era eretic - Sfântul mare mucenic Artemie a renunțat la titlul nobil pe care îl avea și a preferat să treacă la Domnul, decât să se închine idolilor.

***

Având demnitatea de patriciu, cel mai înalt rang din Imperiul Roman, după împărat, și provenind dintr-o familie de nobili, Sfântul Artemie era duce al Alexandriei și era cinstit de împăratul Constantin. Însă pe când împărăția a fost luată de ereticul Iulian paravatul, Sfântul Artemie l-a mustrat pe acesta și a fost supus la îndelungi chinuri.

Bătut cu vine de bou, străpuns cu țepușe și strivit cu o piatră imensă, Sfântul Artemie și-a dat sufletul în mâinile Domnului abia după ce i-a fost tăiat capul.

Sfintele sale moaște au fost duse de către o femeie credincioasă la Constantinopol.

Sinaxar 20 octombrie

În această lună, în ziua a douăzecea, pomenirea Sfântului marelui mucenic Artemie.

Acest fericit Artemie, fiind duce şi august al Alexandriei şi patriciu, era cinstit de marele împărat Constantin; luând însă împărăţia Iulian Paravatul, şi prigonind pe creştini la Antiohia, a mers nechemat fericitul acesta la chinuri; şi mustrând fărădelegea aceluia, l-au bătut cu vine de bou crude, şi l-au zgâriat pe spate cu brice ascuţite şi tăioase, şi i-au pătruns coastele şi tâmplele cu ţepuşi. Şi despicând tăietorii de pietre o piatră mare l-au băgat într-însa şi lăsând piatra peste dânsul, a fost turtit sfântul şi i-au sărit ochii şi maţele pe pământ; după aceea i-au tăiat capul. Şi aşa a luat de trei ori fericitul cununa cea neveştejită a muceniciei.

Iar sfintele lui moaşte s-au adus de la Antiohia la Constantinopol, de către femeia unui oarecare diacon, ce se chema Aristis. Şi a fost îngropat la locul ce se numeşte Ocsia.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Evor şi Evnoi, fiind ucişi cu pietre s-au săvârşit.

Tot în această zi, cuvioasa maica noastră Matroana cea de la cetatea Hios.

Sfânta Matroana s-a născut prin secolul al XIV-lea, în satul Volissos din Chios, într-o familie înstărită, cu părinţi evlavioşi, pe nume Leon şi Ana. Încă din tinereţe sfânta avea înclinaţii spre monasticism. Într-o zi ea şi-a părăsit părinţii, mergând să locuiască într-un loc pustiu, unde a găsit o mică mănăstire de măicuţe. Curând, i s-au alăturat acolo şi alte călugăriţe, nevoindu-se împreună pentru mântuire.

Sfânta Matroana a făcut minuni cât a fost în viaţă dar şi după aceea, fiind slăvită în Chios pentru viaţa sa curată şi sfântă. Ea era milostivă cu săracii şi avea puteri de a vindeca bolnavii.

Acatistul Sfintei Matroana a fost compus de mitropolitul Nichita din Rodos şi a fost găsit într-un codice din anul 1455, unde se consemnează că sfânta a murit înainte de această dată.

Sfânta Matroana mai este prăznuită şi în ziua de 15 iulie, când i-a fost găsit capul.

Tot în această zi, cuviosul şi purtătorul de Dumnezeu părintele nostru Gherasim cel nou, sihastru cel din Peloponez, ale cărui sfinte moaşte sunt în Chefalonia, care în pace s-a săvârşit.

Sfântul Gherasim, noul pustnic al Cefaloniei, s-a născut în satul Trikkala din Peloponez. În primii ani ai maturităţii s-a călugărit pe insula Zakynthos, după care a plecat la Muntele Athos unde a devenit schimonah, studiind împreună cu pustnicii de pe Sfântul Munte.

Primind binecuvântare de la părinţi, călugărul s-a dus la Ierusalim să se închine la Sfântul Mormânt dătător de viaţă al Mântuitorului. După ce a vizitat multe din locurile sfinte din Ierusalim, Muntele Sinai, Antiohia, Damasc, Alexandria şi Egipt, el s-a întors la Ierusalim, devenind îngrijitor de candele la Sfântul Mormânt.

Călugărul a fost hirotonit diacon şi apoi preot de către patriarhul Gherman al Ierusalimului (1534-1579).

Sfântul Gherasim a continuat să trăiască viaţă sfântă. Pentru singurătate s-a retras la Iordan, unde a petrecut patruzeci de zile fără întrerupere. Binecuvântat de patriarh pentru o viaţă solitară, Sfântul Gherasim s-a retras în singurătatea din Zakynthos, unde s-a hrănit numai cu ierburi.

După cinci ani, a simţit dorinţa de a pleca pe insula Cefalonia unde şi-a găsit adăpost într-o peşteră. Sfântul a restaurat biserica din Omala şi a construit o mănăstire de măicuţe unde a trăit, a muncit şi a privegheat neîntrerupt timp de treizeci de ani. El se ruga îngenunchind pe pământul gol. Pentru viaţa lui sfântă, Gherasim s-a învrednicit de darul vindecării bolnavilor şi a izgonirii duhurilor necurate.

La vârsta de 71 de ani, sfântul a ştiut că va muri curând. După ce le-a binecuvântat pe măicuţe, a adormit cu pace întru Domnul în 15 august 1579.

După doi ani, deschizându-i-se mormântul, s-au descoperit moaştele sale întregi şi frumos mirositoare, vindecătoare de boli.

Deoarece Adormirea Maicii Domnului se sărbătoreşte în 15 august, Sfântul Gherasim se prăznuieşte în 16 august.

În ziua de 20 octombrie se prăznuieşte dezvelirea moaştelor sfântului, în anul 1581.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Zevina, Ghermano, Nichifor şi Antonin, care de sabie s-au săvârşit.

Tot în această zi, Sfânta muceniţă Manato fecioara care de foc s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Pagini de Sinaxar - 20 octombrie: Sfântul mare mucenic Artemie

20 octombrie: Biserica Ortodoxă îl sărbătorește pe Sfântul mare mucenic Artemie. Un fragment din moaștele sale se află din prima jumătate a secolului al XVII-lea la Mănăstirea Căldărușani din București.

Sfântul Artemie a fost comandant în oastea Sfântului Constantin cel mare şi a fost martor la toate marile lui înfăptuiri. A văzut pe cer semnul Crucii, a participat la lupta de la Pons Milvius în anul 312 şi, potrivit tradiţiei, a însoţit-o la Ierusalim pe Sfânta Elena, fiind de faţă la aflarea lemnului Sfintei Cruci.

După moartea Sfântului Constantin (†337), la porunca împăratului Constanţiu, Sfântul Artemie a aflat şi a adus la Constantinopol moaştele Sfinţilor apostoli Andrei, Luca şi Timotei. Fiind apoi numit guvernator al provinciei Egiptului, ca duce şi trimis împărătesc (dux, augustalis), s-a străduit pentru dezrădăcinarea idolatriei şi creşterea Bisericii.

Iar în timpul împăratului Iulian apostatul, Sfântul Artemie a mers la Antiohia şi l-a mustrat pe împărat pentru lepădarea de Hristos şi pentru că nu a urmat credinţei şi purtării Sfântului Constantin cel mare. De aceea, după ce a fost supus la chinuri, marele duce Artemie a primit moarte mucenicească prin tăierea capului, în anul 362.

Moaştele Sfântului Artemie au fost mutate la Constantinopol, în Biserica Sfântul Ioan Botezătorul - Oxia, unde erau foarte cinstite pentru darul minunat al tămăduirii bolilor, îndeosebi a diferitelor forme de hernie.

Astăzi, părţi din moaştele sale se află la Mănăstirea Constamonitu, din Muntele Athos, dar şi în ţara noastră, la Mănăstirea Căldăruşani (Ilfov) şi în alte sfinte locaşuri.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul mare mucenic Artemie

Sfântul Artemie era duce şi dregător împărătesc în Alexandria pe vremea Sfântului împărat Constantin cel mare, fiind voievod viteaz în războaie şi întărit în credinţa în Hristos.

În timpul domniei împăratului Iulian apostatul (361-363), care s-a lepădat de credinţa creştină, s-a pornit prigoană împotriva creştinilor, apostatul prefăcând bisericile în temple idoleşti şi omorând pe creştini cu înfricoşătoare chinuri.

În timpul unui război împotriva perşilor, Artemie a fost chemat la Antiohia cu oastea lui. Acolo, a văzut creştinii chinuiţi de prigonitori şi i-a cerut socoteală împăratului Iulian. „Pentru ce, o, împărate, chinuieşti fără de omenie pe cei nevinovaţi şi-i sileşti să se lepede de dreapta credinţă”?

Iar Iulian, auzind aceste cuvinte, a strigat aprins de mânie: „Cine este acesta şi de unde este el, care grăieşte cu îndrăzneală împotriva noastră şi a venit să ne vorbească de rău chiar în faţă”?

Şi cei de faţă au răspuns: „Ducele Alexandriei stăpâne”.

Deci, pentru îndrăzneala sa, dar şi pentru pârele păgânilor din Egipt, Artemie a fost legat şi torturat. A fost bătut cu vine de bou, l-au tăiat pe spate cu brice ascuţite şi i-au pătruns coastele şi tâmplele cu ţepuşe arse în foc. Apoi, punându-l între două pietre mari, atât l-au presat, încât toate oasele i le-au zdrobit şi lumi-

nile ochilor au sărit din locul lor. În timpul suferinţelor Artemie Îl mărturisea pe Hristos neîncetat.

Deci, văzând că sfântul nu moare, împăratul a poruncit ca lui Artemie să i se taie capul şi astfel a luat acesta cununa muceniciei.

Moaştele Sfântului Artemie au fost cinstite de creştini, devenind izvor de tămăduiri şi de minuni.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul mare mucenic Artemie; Sfântul cuvios Gherasim din Chefalonia

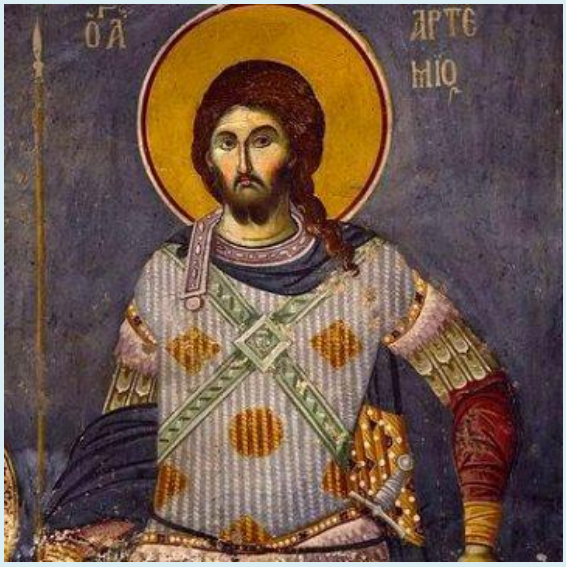

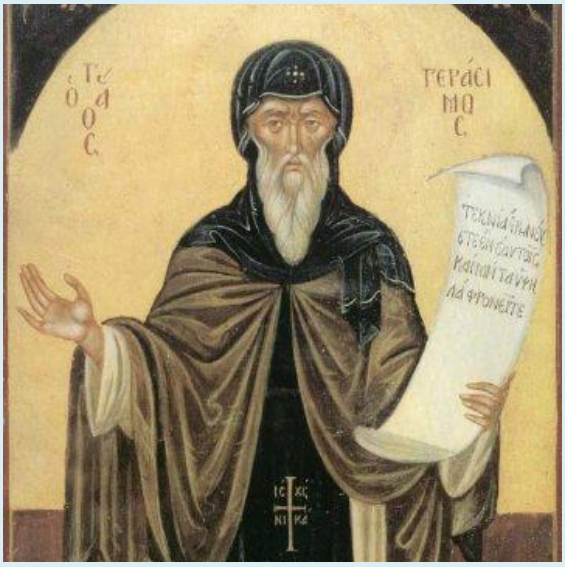

1. Sfântul mare mucenic Artemie s-a născut în Egipt, la sfârşitul veacului al treilea, ca fiu al unor credincioşi de bun neam. De tânăr a intrat în rândul ostaşilor, unde a fost învrednicit de mari dregătorii, pentru vitejia sa. De aceea, Sfântul împărat Constantin cel mare (306-337) l-a socotit unul dintre oamenii săi de încredere.

El i-a fost alături când a luptat, în anul 312, cu Maxenţiu, şi a văzut semnul crucii arătat pe cer, pentru care s-a întărit în credinţă. Sfântul Artemie l-a însoţit pe marele împărat din Roma până în Răsărit, apoi a însoţit-o pe Sfânta Elena la Ierusalim, unde a fost de faţă la aflarea Sfintei Cruci.

După moartea marelui Constantin, generalul Artemie a primit poruncă de la împăratul Constanţiu (337-361) să aducă la Constantinopol moaştele Sfinţilor apostoli Andrei, Luca şi Timotei, pe care le-a aflat şi le-a mutat în noua capitală.

Apoi a fost numit cârmuitor al provinciei Egiptului, purtând titlu de duce şi trimis împărătesc (dux augustalis), străduindu-se pentru dezrădăcinarea idolatriei şi creşterea Bisericii.

Iar, după o vreme, murind împăratul Constanţiu, fiul Sfântului Constantin, toată stăpânirea împărăţiei, şi la apus, şi la răsărit, a luat-o Iulian (361-363), călcătorul de lege, care pe faţă s-a lepădat de Domnul nostru Iisus Hristos, şi a ales să se închine idolilor.

Şi s-a pornit atunci Iulian cu luptă mare împotriva lui Hristos şi cu prigoană asupra creştinilor, preschimbând bisericile în temple idoleşti şi omorând pe creştini cu înfricoşătoare chinuri.

Deci, pe vremea când împăratul Iulian se afla în Antiohia, pregătind războiul împotriva perşilor, a fost chemat şi Artemie din Alexandria cu ostaşii lui. Şi, stând de faţă înaintea împăratului cu oastea sa, Artemie, care acum era înaintat în vârstă, privea cum erau chinuiţi creştinii pentru credinţa lor.

Deci, umplându-se de râvnă şi apropiindu-se de împărat, i-a zis: „Pentru ce, o, împărate, chinuieşti fără de omenie pe cei nevinovaţi şi-i sileşti să se lepede de dreapta credinţă?”

Iar Iulian, auzind aceasta, a strigat aprins de mânie: „Cine şi de unde este acesta, care grăieşte cu îndrăzneală împotriva noastră, şi a venit să ne vorbească de rău chiar în faţă?”

Şi au răspuns cei de faţă: „Ducele Alexandriei este, stăpâne.” Şi s-au pornit atunci păgânii, învinuind pe Artemie că le-ar fi dărâmat templele zeilor şi le-ar fi sfărâmat idolii din Egipt. Acestea auzindu-le, Iulian a poruncit să i se ia lui Artemie brâul dregătoriei ostăşeşti şi aşa, dezbrăcat, să fie bătut cu vine de bou.

L-au tăiat pe spinare cu brice ascuţite şi i-au pătruns coastele şi tâmplele cu ţepuşe arse în foc. Iar la urmă, despicând tăietorul de pietre o piatră mare şi grea, l-au băgat pe fericitul între cele două pietre mari. Şi atâta l-au tescuit, încât toate oasele i le-au zdrobit şi luminile ochilor au sărit din locul lor.

Şi puteai să vezi o minune mare, că într-atâta tescuire, a rămas sfântul viu. Iar Artemie nu înceta a mărturisi pe Hristos şi credinţa lui în prăbuşirea celor ce stăpânesc cu nedreptate şi silnicie. Deci, a poruncit tiranul să i se taie capul cu sabia. Şi aşa a luat fericitul cununa cea neveştejită a mucenicilor, în ziua de 20 octombrie a anului 362.

Iar, la puţină vreme după aceea, Iulian împăratul a murit în luptă, lovit de o săgeată. Istoricii spun că, înainte de a muri, a spus aceste cuvinte către Hristos: „M-ai biruit, Galileene!”

Moaştele Sfântului Artemie au fost mutate la Constantinopol, în biserica Sfântul Ioan Botezătorul - Oxia, unde erau foarte cinstite pentru darul minunat al tămăduirii bolilor, îndeosebi a diferitelor forme de hernie.

Astăzi, părţi din moaştele sale se află la Mănăstirea Constamonitu, din Muntele Athos, dar şi în ţara noastră, la Mănăstirea Căldăruşani (Ilfov) şi fragmente mai mici în alte sfinte locaşuri.

În ţările ortodoxe de tradiţie greacă, Sfântul Artemie, ducele Alexandriei, este cinstit şi ca ocrotitor al Poliţiei naţionale.

2. Sfântul cuvios Gherasim din Chefalonia - Sfântul Gherasim, noul pustnic al Chefaloniei, s-a născut în satul Trikkala din Peloponez. În primii ani ai maturităţii s-a călugărit pe insula Zakynthos, după care a plecat la Muntele Athos unde a devenit schimonah, studiind împreună cu pustnicii de pe Sfântul Munte.

Primind binecuvântare de la părinţi, călugărul s-a dus la Ierusalim să se închine la Sfântul Mormânt dătător de viaţă al Mântuitorului. După ce a vizitat multe din locurile sfinte din Ierusalim, Muntele Sinai, Antiohia, Damasc, Alexandria şi Egipt, el s-a întors la Ierusalim, devenind îngrijitor de candele la Sfântul Mormânt.

Călugărul a fost hirotonit diacon şi apoi preot de către patriarhul Gherman al Ierusalimului (1534-1579). Sfântul Gherasim a continuat să trăiască viaţă sfântă. Pentru singurătate s-a retras la Iordan, unde a petrecut patruzeci de zile fără întrerupere. Binecuvântat de patriarh pentru o viaţă solitară, Sfântul Gherasim s-a retras în singurătatea din Zakynthos, unde s-a hrănit numai cu ierburi.

După cinci ani, a simţit dorinţa de a pleca pe insula Chefalonia unde şi-a găsit adăpost într-o peşteră. Sfântul a restaurat biserica din Omala şi a construit o mănăstire de măicuţe unde a trăit, a muncit şi a privegheat neîntrerupt timp de treizeci de ani. El se ruga îngenunchind pe pământul gol. Pentru viaţa lui sfântă, Sfântul Gherasim s-a învrednicit de darul vindecării bolnavilor şi a izgonirii duhurilor necurate.

La vârsta de 71 de ani, sfântul a ştiut că va muri curând. După ce le-a binecuvântat pe măicuţe, a adormit cu pace întru Domnul în 15 august 1579. După doi ani, deschizându-i-se mormântul, s-au descoperit moaştele sale întregi şi frumos mirositoare, vindecătoare de boli.

Deoarece Adormirea Maicii Domnului se sărbătoreşte în 15 august, Sfântul Gherasim se prăznuieşte în ziua de 16 august. În ziua de 20 octombrie se prăznuieşte dezvelirea moaştelor sfântului, în anul 1581.

Proloagele din 20 octombrie

PROLOAGELE

ÎN FIECARE ZI ÎMPREUNĂ CU SFINȚII

Luna octombrie în 20 de zile: Pomenirea Sfântului marelui mucenic Artemie († 362).

Acest fericit Artemie era duce şi dregător împărătesc în Alexandria, fiind el în deosebită cinste la marele împărat Constantin. Şi era voievod viteaz în războaie şi bine întărit în dreapta credinţă întru Hristos. Iar, după oarecare vreme, murind împăratul Constantin, fiul marelui Constantin, toată stăpânirea împărăţiei, şi la apus şi la răsărit, a luat-o Iulian (361-363), călcătorul de lege, care pe faţă s-a lepădat de Domnul nostru Iisus Hristos şi a ales să se închine idolilor. Şi s-a pornit atunci Iulian cu luptă mare împotriva lui Hristos şi cu prigoană asupra creştinilor, prefăcând bisericile în temple idololeşti şi omorând pe creştini cu înfricoşătoare chinuri.

Deci, era pe vremea când împăratul Iulian se afla în Antiohia, pregătind războiul împotriva perşilor, când a fost chemat şi Artemie din Alexandria cu ostaşii lui. Şi, stând de faţă înaintea împăratului cu oastea sa, Artemie privea cum erau chinuiţi creştinii pentru credinţa lor. Deci, umplându-se de râvnă şi apropiindu-se de împărat i-a zis: ***"Pentru, ce, o, împărate, chinuieşti fără de omenie, oameni nevinovaţi şi-i sileşti să se lepede de dreapta credinţă?"***

Iar Iulian auzind aceasta, a strigat aprins de mânie: "Cine şi de unde este acesta care grăieşte cu îndrăzneală împotriva noastră şi a venit să ne vorbească de rău chiar în faţă?"

Şi au răspuns cei de faţă: "Ducele Alexandriei este, stăpâne." Şi s-au pornit atunci păgânii, învinuind pe Artemie pe nedrept, de a le fi dărâmat templele zeilor şi de a fi sfărâmat idolii din Egipt. Acestea auzindu-le, Iulian a poruncit de i-au luat lui Artemie brâul dregătoriei ostăşeşti şi aşa dezbrăcat, să fie bătut cu vine de bou. L-au tăiat pe spinare cu brice ascuţite şi i-au pătruns coastele şi tâmplele cu ţepuşi arse în foc. Iar la urmă, despicând tăietorii de pietre o piatră mare şi grea, l-au băgat pe fericitul între cele două pietre mari. Şi atâta l-au tescuit, cât toate oasele i le-au zdrobit şi luminile ochilor au sărit din locul lor. Şi puteai să vezi o minune mare, că într-atâta tescuire, a rămas sfântul viu. Iar Artemie nu înceta a mărturisi pe Hristos şi credinţa lui în prăbuşirea celor ce stăpânesc cu nedreptate şi silnicie.

Deci, a poruncit tiranul să i se taie capul cu sabia. Şi aşa a luat fericitul cununa cea neveştejită a mucenicilor.

Iar, la puţină vreme după aceea, Iulian împăratul a murit în luptă, lovit de o săgeată. Se spune că înainte de a muri, ar fi spus aceste cuvinte către Hristos: "M-ai biruit Galileene!"

Viața Sfântului Gherasim din Kefalonia

Sfântul Gherasim, noul pustnic al Kefaloniei, s-a născut în satul Trikkala din Peloponez. În primii ani ai maturităţii s-a călugărit pe insula Zakynthos, după care a plecat la Muntele Athos unde a devenit schimonah, studiind împreună cu pustnicii de pe Sfântul Munte.

Primind binecuvântare de la părinţi, călugărul s-a dus la Ierusalim să se închine la Sfântul Mormânt dătător de viaţă al Mântuitorului. După ce a vizitat multe din locurile sfinte din Ierusalim, Muntele Sinai, Antiohia, Damasc, Alexandria şi Egipt, el s-a întors la Ierusalim, devenind îngrijitor de candele la Sfântul Mormânt. Călugărul a fost hirotonit diacon şi apoi preot de către patriarhul Gherman al Ierusalimului (1534-1579).

Sfântul Gherasim a continuat să trăiască viaţă sfântă. Pentru singurătate s-a retras la Iordan, unde a petrecut patruzeci de zile fără întrerupere. Binecuvântat de patriarh pentru o viaţă solitară, Sfântul Gherasim s-a retras în singurătatea din Zakynthos, unde s-a hrănit numai cu ierburi. După cinci ani, a simţit dorinţa de a pleca pe insula Kefalonia unde şi-a găsit adăpost într-o peşteră.

Sfântul a restaurat biserica din Omala şi a construit o mănăstire de măicuţe unde a trăit, a muncit şi a privegheat neîntrerupt timp de treizeci de ani. El se ruga îngenunchind pe pământul gol.

Pentru viaţa lui sfântă, Sfântul Gherasim s-a învrednicit de darul vindecării bolnavilor şi a izgonirii duhurilor necurate.

La vârsta de 71 de ani, sfântul a ştiut că va muri curând. După ce le-a binecuvântat pe măicuţe, a adormit cu pace întru Domnul în 15 august 1579.

După doi ani, deschizîndu-i-se mormântul, s-au descoperit moaştele sale întregi şi frumos mirositoare, vindecătoare de boli.

Deoarece Adormirea Maicii Domnului se sărbătoreşte în 15 august, Sfântul Gherasim se prăznuieşte în ziua de 16 august.

În ziua de 20 octombrie se prăznuieşte dezvelirea moaştelor sfântului, în anul 1581.

Întru această zi, cuvânt despre un egumen, care gonea demonii din oameni.

Un egumen oarecare vieţuia în mânăstire cu fraţii şi se hrănea din osteneala mâinilor sale şi nu primea de la oameni hrană, haine ori aur, ci zicea celor ce-i aduceau lui cele de trebuinţă: "Luaţi-vă ale voastre de aici şi lăsaţi-ne pe noi cu Hristos Dumnezeul nostru, ca Acela să se îngrijească de noi, că El a zis: "Nu te voi lăsa pe tine, nici nu voi trece cu vederea pe cei ce-mi slujesc Mie. Că mâinile noastre, cele ce pot a ne hrăni pe noi, acelea spre osândă ne vor fi nouă, dacă din osteneli străine ne vom mângâia."

Şi s-a învrednicit, pentru aceasta, egumenul a lua darul de la Dumnezeu, că pe demoni, numai prin cuvânt îi gonea. Şi era foarte slăvit pentru viaţa lui cea îmbunătăţită, că numele lui a ajuns chiar până la împărat. Iar împăratul, trimiţând după dânsul, a poftit să se învrednicească de rugăciuni de la dânsul.

Deci, împăratul vorbind cu el şi mult folos luând de la dânsul, i-a dăruit lui aur, iar el a primit. Şi, mergând întru ale sale, egumenul a început a cumpăra cu dobândă, boi şi cai şi argaţi a tocmit.

După aceea, a adus la dânsul, ca de obicei, un îndrăcit, ca să gonească demonul. Şi a zis stareţul către diavol: "Ieşi din zidirea lui Dumnezeu."

Şi i-a zis lui dracul: "Nu te voi asculta pe tine."

Iar stareţul i-a grăit lui: "Pentru ce?"

Iar demonul i-a zis lui: "Iată, te-ai făcut şi tu ca unul din noi, că lepădând grija cea spre Dumnezeu, te îndeletniceşti întru cea lumească grijă. Pentru aceea, dar, nu voi ieşi, că de acum n-ai putere asupra mea."

Vedeţi dar, cum începătorul răutăţii, diavolul, se sârguieşte totdeauna şi însetează, ca, de i-ar fi cu putinţă, pe toţi oamenii la osândă să-i ducă. Deci, pe unii îi sminteşte, iar pe alţii prin simţire îi înşeală, ca să nu poată scăpa nici un om din mâinile lui.

Însă, iubitorul de oameni Dumnezeu şi pe acest meşteşug al lui, cu totul înşelător, ni l-a arătat nouă aievea, prin dumnezeieştile Scripturi. Drept aceea, şi acum, adică, arătăm cu dinadinsul unele din acele multe feluri de înşelăciuni ale lui. Şi anume, că precum mărturisesc părinţii cei de Dumnezeu purtători, el, diavolul, înşeală minţile celor care se apropie de el.

Dumnezeului nostru, slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului marelui mucenic Artemie [ducele Egiptului]

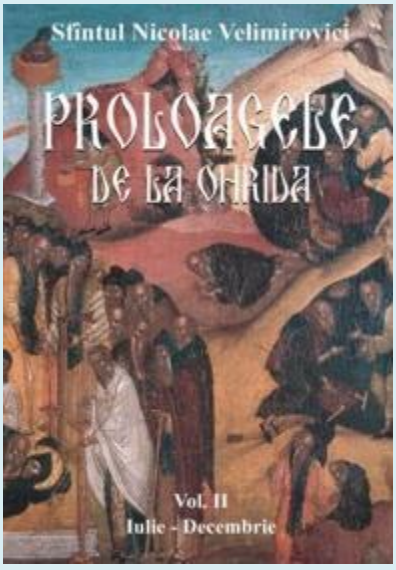

Acest mare şi slăvit sfânt a fost de neam egiptean şi mare comandant al armatelor împăratului Constantin cel mare.

Ducele Artemie a fost unul dintre cei care au văzut Crucea pe cer, înconjurată de stele, atunci când i s-a arătat în plină zi lui Constantin, mai înainte de marea bătălie de la Podul Milvian. Atunci şi el a crezut în Hristos şi a primit Sfântul Botez.

Mai târziu, sub domnia fiului marelui Constantin, Constanţiu, împăratul 1-a trimis în Grecia ca să aducă la Constantinopol moaştele Sfântului Andrei de la Patras şi pe ale Sfântului Luca din Teba. Comandantul Artemie a împlinit toate aceste sfinte însărcinări cu bucurie mare.

După acestea el a primit titlul de augustalis şi de mare duce al Egiptului. El a rămas în această înaltă demnitate în tot timpul domniei lui Constanţiu, iar apoi o bucată de timp şi sub împăratul Iulian, apostatul.

Când apostatul împărat a pornit la război contra perşilor, el a trecut prin Antiohia şi a poruncit ducelui Artemie să pornească şi el cu armatele lui şi să i se alăture în Antiohia. Artemie a făcut aceasta.

Atunci împăratul a poruncit torturarea bestială a doi preoţi creştini, Evghenie şi Macarie. Văzând acestea, ducele Artemie s-a tulburat cu duhul şi stând înaintea împăratului, 1- a întrebat aşa: "De ce, împărate, de ce îi torturezi fără vină pe aceşti bărbaţi care şi-au închinat vieţile lor lui Dumnezeu şi de ce îi sileşti să se lepede de credinţa lor ortodoxă?"

Şi el a grăit mai departe, prorocind: "Iată aproape este moartea ta, în care vei pieri cu sunet."

Dementul Iulian i-a surghiunit pe cei doi preoţi în Arabia, unde au murit amândoi, la scurt timp după aceea. El apoi 1-a devestit imediat pe ducele Artemie de demnităţile lui militare şi imperiale şi a poruncit biciuirea şi smulgerea membrelor lui.

Astfel însângerat şi mutilat, marele Artemie a fost aruncat în temniţă, unde a venit la el Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos însuşi, care 1-a vindecat desăvârşit şi 1-a întărit.

Atunci apostatul a poruncit întinderea lui pe o piatră foarte mare, apoi a poruncit ca peste trupul lui să fie aşezat alt bloc de piatră, care să îl zdrobească cu totul pe marele mucenic.

La urmă ducele Artemie a fost decapitat. Acela era anul 362.

Iulian a plecat apoi la acel război cu perşii, din care nu s-a mai întors, căci a pierit în el cu sunet, aşa cum i-a prorocit Sfântul Artemie.

Cântare de laudă la Sfântul mare mucenic Artemie, ducele Egiptului

Sfântul Artemie marele duce
Credinţa faţă de împăratul nu şi-a ascuns.
Ci el a proclamat-o cu neînfricare
Şi înaintea împăratului pe Hristos a slăvit.

Apostatul împărat pe Domnul lepădase,
De aceea pe Duce la chinuri l-a dat.

Dar sfântul mintea la Dumnezeu şi-a ţintit,
Socotind ca nimica sângeroasele chinuri.
Căci mai mare e chinul păcătosului care schingiuieşte
Decât e al dreptului pe nedrept schingiuit!

Pe marele duce Iulian l-a ucis,
Dar Domnul pe el îl a prea slăvit.
El pe-al Său credincios comandant
l-a înălţat la Ceruri,
În Raiul etern.
El putere i-a dat diavoli să scoată,
Har ca să vindece pe cei bolnavi şi trişti.

Toate acestea doar prin a lui Dumnezeu putere,
Fără cuvinte şi fără nevoinţe lungi.
Oricine pe Domnul iubeşte şi în El crede,
Apărător mare are în Artemie Sfânt.

Radu Alexandru - Sfântul mucenic Artemie

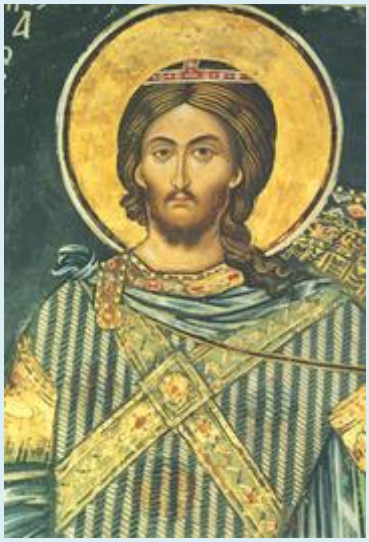

Sfântul mucenic Artemie este prăznuit pe 20 octombrie. Sfântul Artemie a fost comandant în armata Sfântului Constantin cel mare. Potrivit tradiţiei, Sfântul Artemie s-a convertit la creştinism după ce a văzut pe cer semnul Sfintei Cruci, înaintea luptei de la Podul Vulturului (312). Sfântul Artemie a însoţit-o pe Sfânta împărătească Elena la Ierusalim, participând la descoperirea adevăratului lemn al Crucii lui Hristos.

Primele menţiuni despre Sfântul Artemie în izvoarele istorice datează din anul 350. După moartea împăratului Constantin cel mare (337), Imperiul a fost împărţit între cei trei fii ai acestuia. Constanţiu a moştenit partea de Răsărit şi îşi avea reşedinţa la Constantinopol.

Cu timpul, Constanţiu i-a încredinţat lui Artemie anumite misiuni între care şi aceea de a duce moaştele Sfântului apostol Timotei la Constantinopol în 356. Tot Sfântul Artemie a fost cel care, un an mai târziu, avea să mute la Constantinopol moaştele Sfinţilor Andrei şi Luca.

În 360 împăratul Constanţiu l-a numit în funcţia de patrician şi guvernator militar al Egiptului, avându-şi reşedinţa la Alexandria. În timpul exercitării funcţiei acesta a intrat în templul lui Serapis şi a distrus idolii pe care i-a întâlnit în acest loc.

După moartea lui Constanţiu, a urmat perioada de domnie a împăratului Iulian Apostatul cel care a reinstaurat cultul zeilor şi a pornit campanii de persecuţie a creştinilor.

Trecerea la cele veşnice a Sfântului Artemie a avut loc în timpul domniei împăratului Iulian.

Istoricul Ammianus Marcellinus (sec. IV) relatează despre moartea Sfântului Artemie după cum urmează: după ce a părăsit funcţia, alexandrinii i-au adus acuzaţii şi, din cauza mulţimii şi gravitaţii acestor acuzaţii, a fost executat.

Întrucât Ammianus nu specifică cu exactitate natura acuzaţiilor pe care alexandrinii le aduceau contra Sfântului Artemie, din mărturia sa nu reiese cu claritare faptul că acesta a murit ca martir.

Istoricul Teodoret de Cyr, arata că împăratul Iulian a poruncit ca Artemie să fie decapitat deoarece acesta distrusese un mare număr de idoli păgâni.

Există însă o tradiţie timpurie potrivit căreia Sfântul Artemie ar fi primit moarte mucenicească. Această tradiţie a fost consemnată în textul Passio (Pătimirile) păstrat în două manuscrise Parisinus 769 (XIII/XIV) şi Parisinus 1468 (XI).

În acest text se spune că atunci când împăratul Iulian a venit în Antiohia, a iniţiat o persecuţie împotriva creştinilor, între aceştia aflându-se şi preoţii Eugen şi Macarie. În acest context, Artemie, duce al Alexandriei, a mers în Siria pentru a lua apărarea creştinilor de aici. În timpul întâlnirii dintre el şi împăratul Iulian, Sfântul Artemie a afirmat că împăratul este posedat de diavol şi că satan caută să-l câştige şi să-l piardă.

Mâniindu-se, Iulian a poruncit să-i fie luată funcţia şi să fie "bătut peste umeri". După aceasta împăratul Iulian i-a cerut lui Artemie: "jertfeşte lui Apollo şi te voi face prefect al pretoriului, însă dacă nu mi te vei supune, voi avea capul tău pe butuc."

Artemie a refuzat iar Iulian ordonat atunci că "spatele să-i fie lovit cu vergi din metal". Mai mult, Sfântului Artemie i-au fost străpunse sprâncenele cu cârlige, iar coastele cu ţepuşe înroşite în foc.

Oamenii care se aflau de faţă, văzând pătimirile Sfântului Artemie au strigat către împărat: "de ce îl pedepseşti pe acest om ilustru şi sfânt?"

Apoi, Iulian, întorcându-se către Artemie, a spus: "Vezi, oraşul arată milă faţă de tine şi mie mi-e milă de tine. Jertfeşte lui Zeus şi lui Asklepios."

Atunci Artemie a mărturisit că nu se închină unoi idoli muţi, ci numai lui Dumnezeu, Creatorul cerului şi al pământului. Împăratul, văzând că Sfântul

Artemie nu renunţă la credinţă creştină, l-a întemniţat, fără hrană şi fără apă, vreme de 15 zile.

Apoi, Sfântul Artemie a fost scos afară din celulă şi dus iarăşi înaintea lui Iulian. Acesta a poruncit lucrătorilor în piatră să taie în două un bloc mare din piatră iar pe Artemie să-l aşeze între aceste bucăţi. În timp ce era strivit între cele două pietre, sfântul înălţa rugăciuni şi cântări lui Dumnezeu. Fiind torturat astfel până când ochii i-au ieşit din orbite, împăratul Iulian a poruncit ca pietrele să fie date la o parte. Sfântul Artemie a fost găsit însă în viaţă.

Văzând aceasta, împăratul Iulian a încercat iarăşi să-l convingă pe Artemie să se închine zeilor. Acesta refuzând încă o dată, a strigat către Domnul: "Primeşte sufletul meu în pace şi odihneşte-l cu sfinţii".

Împăratul a poruncit să-i fie tăiat capul. Înainte ca sabia să se pogoare asupra gâtului său, Sfântul Artemie a auzit un glas spunându-i: "Rugăciunea ta a fost ascultată şi darul vindecărilor ţi-a fost oferit".

După trecerea sa la cele veşnice, o diaconiţă pe nume Ariste i-a cerut permisiunea lui Iulian să ia trupul Sfântului Artemie. Aceasta a primit trupul, l-a aşezat într-o raclă şi l-a trimis la Constantinopol.

În capitala Imperiului Bizantin, moaştele Sfântului Artemie au fost aşezate în Biserica Sfântul Ioan Înaintemergătorul - Oxia.

În prezent, părticele din moaştele Sfântului mucenic Artemie se află la Mănăstirea Constamonitu, din Sfântul Munte, dar şi în ţara noastră, la Mănăstirea Căldăruşani.

Sfintele sale moaşte sunt cinstite încă din vechime pentru darul minunat al tămăduirii bolilor, îndeosebi a diferitelor forme de hernie.

Din secolul al VII-lea există şi lucrarea bizantină a unui autor anonim, "Minunile Sfântului Artemie", o carte în care sunt consemnate 45 de minuni săvârşite prin mijlocirea acestui mare sfânt mucenic.

Vlad Botez - Între nepăsare și pseudomisticism

Foto: Anda Vicol

„Bîrlădeni, nu fiți indiferenți! Vreți fracturare hidraulică? Da sau nu? Stați acasă sau haideți la protest civilizat”. Acest mesaj a fost afișat pe un banner imens pe un bloc din Bîrlad în seara zilei de vineri, 18 octombrie, chiar pe un bloc situat în piața unde era adunată o mulțime de oameni care asista la un concert. Printre miros de mici și ciocniri de sticle. De bere.

Fracturarea hidraulică este o problemă lumească. Dar atitudinea față de ea este una care se cere a fi duhovnicească. Ca de altfel în toate problemele vieții. Nu mai putem trăi schizofrenic, nu mai putem fi creștini doar când mergem la slujbe, nu ne mai putem preface că suntem creștini, nu mai putem sluji la doi domni. Este timpul alegerilor. Este timpul cernerii. Ori cu Hristos, ori împotriva Lui. Altă variantă nu este. Iar dacă găsim alta să fim conștienți că nu am făcut decât să ne păcălim.

Am urmărit mai multe materiale video cu evenimentele de la Pungești și am sesizat trei tipuri de persoane (bănuiesc că toți sunt creștini) care au avut același discurs: „Eu doar îmi fac datoria” - de salariat al unei companii, de angajat al instituțiilor statului sau de reprezentat al acestora. Însă o datorie care este împotriva conștiinței de creștin. Iar atunci când ceva sau cineva ne îndeamnă să acționăm împotriva acestei conștiințe ar trebui să luăm atitudine. Sau nu. Suntem liberi să alegem.

Iată că Sfântul mucenic Artemie, prăznuit în data de 20 octombrie, vine să ne arate ce a făcut el pus fiind într-o astfel de situație.

Dar să vedem pentru început, tot din viața acestui sfânt, câteva rânduri despre Iulian Paravatul (apostatul), în timpul căruia a și pătimit: „Şi se chema numai cu numele că este creştin, iar de fapt era al păgânilor, cărora se dăduse, ca prin ajutorul lor să poată ajunge împărat. Însă nu după multă vreme, murind împăratul Constanţie, fiul marelui Constantin, a luat toată stăpânirea împărăţiei de la apus la răsărit Iulian Paravatul, călcătorul de lege, care, după luarea împărăţiei, pe faţă s-a lepădat de Domnul nostru Iisus Hristos şi s-a închinat idolilor înaintea tuturor. Apoi a trimis prin toate părţile stăpânirii sale, ale răsăritului şi ale apusului, ca să ia înapoi capiştile pe care în vremea marelui împărat Constantin le luaseră creştinii de la elini şi le sfinţiseră ca biserici ale lor. Pe acestea voia iarăşi să le facă capişti idoleşti şi să pună în ele jertfelnice, ca să se săvârşească necurate jertfe. Ducându-se în Antiohia, prigonea după obiceiul său Biserica lui Hristos, ucigându-i pe credincioşi.

Şi i-au adus doi preoţi din Antiohia şi anume: pe Evghenie şi pe Macarie, iscusiţi în toate Scripturile. Cu aceia se întreba mult Iulian pentru zeii săi, din scripturi eleneşti, dar n-a putut birui gurile celor de Dumnezeu grăitori, cărora le era dată înţelepciunea, căreia nu a putut să i se împotrivească, nici să răspundă cel ce li se împotrivea, ci mai ales biruindu-se de dânşii, s-a ruşinat şi de păgânătate s-a mustrat. Apoi, nesuferind ruşinea, a poruncit că sfinţii să fie dezbrăcaţi şi să fie bătuţi fără cruţare. Şi i-au dat lui Evghenie cinci sute de lovituri, iar lui Macerie şi mai multe”.

Iar acum apare Sfântul Artemie care vine să ne rușineze cu atitudinea sa: Ducele Alexandriei, Artemie, privind la chinurile sfinţilor şi auzind cum era hulit Iisus Hristos de gura împăratului urâtor de Dumnezeu, s-a umplut de mânie şi, apropiindu-se de împărat, i-a zis: "Pentru ce, o, împărate, chinuieşti fără omenie pe bărbaţii cei nevinovaţi şi sfinţii lui Dumnezeu şi îi sileşti să se depărteze de la dreapta credinţă? Să ştii că şi tu de aceeaşi fire eşti, pentru că, deşi Dumnezeu te-a rânduit împărat, însă de asemenea eşti om pătimaş şi socotesc că începătorul răutăţii, diavolul, precum asupra lui Iov a cerut de la Dumnezeu să-i aducă ispite, aşa şi pe tine te-a ales şi te-a adus pe capul nostru, ca prin tine să piară grâul lui Hristos şi să semene neghinele sale. Dar deşarte îi sunt izvodirile şi neputincioasă este tăria lui, pentru că de când a venit Hristos şi s-a înfipt crucea şi S-a înălţat pe dânsa Domnul, a căzut mândria diavolilor şi s-a călcat tăria lor. Deci, nu te înşela, împărate, nici te da de bunăvoie diavolilor, prigonind neamul creştinesc cel de Dumnezeu păzit, căci să ştii că tăria şi puterea lui Hristos sunt nebiruite şi de nesurpat". Iată conștiință de creștin!

Acesta era și el într-o funcție mare pe care risca să o piardă pentru asemenea îndrăzneală. Și nu numai funcția, ci chiar și viața. Și el a avut de ales între „a-și face doar datoria” și a-și asculta conștiința de creștin. Și el putea să se

gândească că nu va mai avea cu ce să se întrețină, el și familia lui, că va fi făcut de necinste și așa mai departe. Ba chiar la mai mult decât la leafă a renunțat.

Iată cu ce măriri îl ademenea păgânul împărat: „Deci, rogu-mă ţie, apropie-te şi jertfeşte zeilor şi mai ales lui Apolon cel din Dafne, prea iubitului şi minunatului meu zeu, care lucru dacă îl vei face, vărsarea sângelui fratelui meu o voi ierta ţie şi cu dregătorie mare şi mai slăvită te voi cinsti pe tine, pentru că te voi pune arhiereu marilor zei şi patriarhul preoţilor din toată lumea. Tată al meu te voi numi şi vei fi al doilea după mine, în toată împărăţia mea”.

Dar Artemie a rămas de neclintit, dragostea față de Hristos a biruit toate bogățiile acestei lumi: „Iar dacă îmi porunceşti să mă lepăd de Hristos, Mântuitorul meu, la aceasta îţi răspund cu cuvintele celor trei tineri din vremea lui Nabucodonosor. Spre ştirea ta să fie, împărate, că idolilor tăi nu voi sluji şi chipului celui de aur al iubitorului tău Apolon niciodată nu mă voi închina”.

Iar Iulian, nesuferind să asculte cuvintele cele adevărate ale lui Artemie, a poruncit ca să-l dezbrace pe mucenic şi cu ţepuşe înroşite în foc să-i strujească coastele, iar spatele să i-l strujească cu fier ascuţit. Artemie, ca şi cum nu ar fi simţit durerile, nu scotea nici un glas, nici nu gemea, arătându-se nebiruit în răbdare.

O anectodă spune că doi tineri erau la balcon și discutau. La un moment dat apare un bătrân înfometat. În timp ce unul dintre ei spune: „mă duc să mă rog pentru el” celălalt răspunde: „eu cobor să-i duc ceva de mâncare”. Noi ce facem?

Pe o trecere de pietoni, ziua în amiaza mare, o femeie este jefuită iar din 10 oameni aflați lângă ea doar unul îi sare un ajutor. Ceilalți rămân indiferenți sau chiar indignați că strigătul de disperare al femeii le-a deranjat convorbirea telefonică. Atunci când trec pe lângă o biserică, oamenii își fac semnul Crucii cu limba pentru a nu fi văzuți că sunt creștini. Și astfel de exemple sunt multe. Ne numim creștini dar ascundem cât mai mult posibil acest lucru. De ce? Fiecare să-și răspundă, lăuntric, și să ia atitudine. Se împlinesc cu noi cuvintele Sfântului apostol Pavel: „în zilele din urmă, vor veni vremuri grele; că vor fi oameni iubitori de sine, iubitori de arginţi, lăudăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinţi, nemulţumitori, fără cucernicie, lipsiţi de dragoste, neînduplecaţi, clevetitori, neînfrânaţi, cruzi, neiubitori de bine, trădători, necuviincioşi, îngâmfaţi, iubitori de desfătări mai mult decât iubitori de Dumnezeu, având înfăţişarea adevăratei credinţe, dar tăgăduind puterea ei.”

Întâlnirea Sfinților la sărbătoarea Sfântului cuvios Dimitrie cel nou

23 octombrie 2013

Anul acesta, la sărbătoarea Sfântului cuvios Dimitrie cel nou, ocrotitorul Bucureștilor vor fi aduse la București din Mitropolia de Corint din Grecia icoana făcătoare de minuni a Sfintei împărătese Elena în care se păstrează părticele din cinstitul Lemn al Sfintei Cruci şi din moaştele sfintei, icoana istorică a Sfântului împărat Constantin cel mare, de o delegaţie a Bisericii Greciei condusă de Înaltpreasfinţitul Părinte Dionisie, mitropolitul Corintului, precum și sfintele moaște ale Sfântului mare mucenic Artemie, vindecătorul de boli, general în armata Sfântului împărat Constantin cel mare, care se află spre venerare la Mănăstirea Căldăruşani din județul Ilfov.

Astfel, la București, la sărbătoarea Sfântului Dimitrie cel nou se vor întâlni Sfinții împărați Constantin și Elena cu generalul lor devotat, Sfântul mare mucenic Artemie.

Moaştele Sfintei Elena din Anassis

Sfintele moaşte ale Sfintei întocmai cu apostolii Elena din Anassis, precum şi două părticele din cinstitul Lemn al Sfintei Cruci sunt păstrate din anul 1987 în biserica Sfântului Nicolae - Aidonion, din cadrul Sfintei Mitropolii de Corint, Sikion, Zemeno, Tarsos şi Polifengos. Au fost duse acolo de către Părintele Iconom Dimitrie Zousia şi dăruite odată cu asumarea îndatoririlor sale de preot slujitor la această parohie, în data de 11 februarie 1987.

Sfintele moaşte, precum şi cele două părticele din cinstitul Lemn al Sfintei Cruci, au fost primite de către părintele Dimitrie în ziua hirotoniei sale de la înaintaşul său, vrednicul de pomenire părintele Spiridon Filipopoulou, preot slujitor la Parohia Sfânta Treime - Gimnou vreme de 45 de ani, trecut la Domnul în anul 1952. Au fost păstrate de către părintele Spiridon, ca o moştenire sfântă pe care el o deţinea, într-o raclă de mici dimensiuni, alături de moaştele altor sfinţi, primite de către acesta de la ieromonahii Nathanail şi Arsenie, vieţuitori ai mănăstirii „Maica Domnului Faneromeni" - Argolidos.

Astăzi, sfintele moaşte sunt păstrate în biserica „Sfântul Nicolae" - Aidonion fiind aduse spre închinare în fiecare an cu ocazia hramului bisericii „Sfinţilor împăraţi Constantin şi Elena" Aidonon, în data de 21 mai, ziua prăznuirii sfinţilor.

Acestea constituie izvor de sfinţenie şi binecuvântare tuturor pelerinilor care cu credinţă se închină sfintelor moaşte.

Icoana făcătoare de minuni a Sfântului împărat Constantin cel mare

Icoana Sfântului împărat şi întocmai cu apostolii Constantin (sec. XV - XVI), este astăzi păstrată în muzeul bisericesc al Sfintei Mitropolii de Corint şi provine de la Schitul Sfântului Constantin din Gelini - Korint, aflat într-o peşteră. S-a decis păstrarea acesteia în muzeul bisericesc al Sfintei Mitropolii de Corint, pentru că după furtul şi găsirea icoanei în luna august a anului 1986, schitul a fost părăsit de către ultimul călugăr vieţuitor, datorită vremurilor grele din acea perioadă.

Este vorba de o icoană despre care legenda spune că provine din Constantinopol, împreună cu alte icoane şi sfinte vase deosebit de frumoase aflate în schit.

Sfântul Constantin cel mare este înfăţişat călare într-o stare de contemplare. Are barba mică, poartă stema imperială, iar ochii sunt aţintiţi către inscripţia luminoasă de pe cruce: „Εν τούτω νίκα". Poartă straie imperiale, mantia se pierde în urma sa, iar calul alb care merge la pas este oarecum uimit de viziunea călăreţului său.

Această icoană făcătoare de minuni a Sfântului Constantin cel mare ne trimite cu gândul în urmă cu 1701 de ani, atunci când Sfântul Constantin, înainte de lupta cu Lucinius (28.10.312), a avut următoarea viziune: o cruce luminoasă pe cer cu inscripţia „Εν τούτω νίκα” şi în limba latină „in hoc signo vinces”, aducându-ne aminte de troparul sfântului care spune: „Chipul Crucii Tale pe cer văzându-l şi ca Pavel chemarea nu de la oameni luând, cel între împăraţi apostolul Tău, Doamne” făcând o legătură cu prezenţa acesteia în mitropolie precum şi faptul că Mitropolia de Corint a fost înfiinţată de către Sfântul apostol Pavel.

Sfântul mare mucenic Artemie

Sfântul Artemie, pomenit la 20 octombrie, a fost comandant în oastea Sfântului Constantin cel mare şi a fost martor la toate marile lui înfăptuiri. A văzut pe cer semnul Crucii, a participat la lupta de la Pons Milvius în anul 312 şi, potrivit tradiţiei, a însoţit-o la Ierusalim pe Sfânta Elena, fiind de faţă la aflarea lemnului Sfintei Cruci.

După moartea Sfântului Constantin (†337), la porunca împăratului Constanţiu, Sfântul Artemie a aflat şi a adus la Constantinopol moaştele Sfinţilor apostoli Andrei, Luca şi Timotei. Fiind apoi numit guvernator al provinciei Egiptului s-a străduit pentru dezrădăcinarea idolatriei şi creşterea Bisericii.

Iar în timpul împăratului Iulian apostatul, Sfântul Artemie a mers la Antiohia şi l-a mustrat pe împărat pentru lepădarea de Hristos şi pentru că nu a urmat credinţei şi purtării Sfântului Constantin cel mare. De aceea, după ce a fost supus la chinuri, generalul Artemie a primit moarte mucenicească prin tăierea capului, în anul 362.

Moaştele Sfântului Artemie au fost mutate la Constantinopol, în Biserica Sfântul Ioan Botezătorul - Oxia, unde erau foarte cinstite pentru darul minunat al tămăduirii bolilor, îndeosebi a diferitelor forme de hernie. Astăzi, părţi din moaştele sale se află la Mănăstirea Constamonitu, din Muntele Athos, dar şi în ţara noastră, la Mănăstirea Căldăruşani (Ilfov) şi în alte sfinte locaşuri.

(Sursa: basilica.ro)

Moaștele Sfântului mare mucenic Artemie la Sărbătoarea Sfântului cuvios Dimitrie cel nou

23 octombrie 2013

Moaștele Sfântului mucenic Artemie vor fi aduse, anul acesta, de la Mănăstirea Căldărușani la Catedrala Patriarhală cu ocazia sărbătorii Sfântului cuvios Dimitrie cel nou, ocrotitorul Bucureștilor. Un fragment din moaștele sale se află din prima jumătate a secolului al XVII-lea la Mănăstirea Căldărușani din București.

***

Sfântul Artemie, pomenit la 20 octombrie, a fost comandant în oastea Sfântului Constantin cel mare şi a fost martor la toate marile lui înfăptuiri. A văzut pe cer semnul Crucii, a participat la lupta de la Pons Milvius în anul 312 şi, potrivit tradiţiei, a însoţit-o la Ierusalim pe Sfânta Elena, fiind de faţă la aflarea lemnului Sfintei Cruci.

După moartea Sfântului Constantin (†337), la porunca împăratului Constanţiu, Sfântul Artemie a aflat şi a adus la Constantinopol moaştele Sfinţilor apostoli Andrei, Luca şi Timotei. Fiind apoi numit guvernator al provinciei Egiptului s-a

străduit pentru dezrădăcinarea idolatriei şi creşterea Bisericii. Iar în timpul împăratului Iulian apostatul, Sfântul Artemie a mers la Antiohia şi l-a mustrat pe împărat pentru lepădarea de Hristos şi pentru că nu a urmat credinţei şi purtării Sfântului Constantin cel mare. De aceea, după ce a fost supus la chinuri, generalul Artemie a primit moarte mucenicească prin tăierea capului, în anul 362.

Moaştele Sfântului Artemie au fost mutate la Constantinopol, în Biserica Sfântul Ioan Botezătorul - Oxia, unde erau foarte cinstite pentru darul minunat al tămăduirii bolilor, îndeosebi a diferitelor forme de hernie. Astăzi, părţi din moaştele sale se află la Mănăstirea Constamonitu, din Muntele Athos, dar şi în ţara noastră, la Mănăstirea Căldăruşani (Ilfov) şi în alte sfinte locaşuri.

În ţările ortodoxe de tradiţie greacă, Sfântul Artemie, ducele Alexandriei, este cinstit şi ca ocrotitor al Poliţiei naţionale.

(Sursa: basilica.ro)

Anda Elena Pintilie - Ce sfinte moaște veghează alături de Sfânta Parascheva

Credincioșii au bucuria de a se închina, pe tot parcursul anului, la sfintele moaște care se află alături de racla Sfintei Parascheva, la Catedrala Mitropolitană din Iași.

La Catedrala Mitropolitană din Iași, alături de moaștele Sfintei cuvioase Parascheva, se află și o raclă cu părticele din moaștele mai multor sfinți și din Brâul Maicii Domnului.

Credincioșii au bucuria de a se închina, pe tot parcursul anului, la:

- Brâul Maicii Domnului;
- Sfânta mare mucenită Varvara;
- Sfânta mucenită Paraschevi;

- Sfânta muceniță Chiriachi;
- Sfântul cuvios Ioan Casian;
- Sfinții cuvioși uciși în Mănăstirea „Sfântul Sava”;
- Sfinții mucenici uciși în Creta;
- Sfinții 40 de mucenici de la Sevastia;
- Sfântul sfinţit mucenic Haralambie;
- Sfântul mare mucenic Gheorghe;
- Sfântul mare mucenic Pantelimon;
- Sfântul mare mucenic Mina;
- Sfântul mare mucenic Artemie;
- Sfântul mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava;
- Sfântul mare mucenic Teodor Tiron;
- Sfântul mare mucenic Teodor Stratilat;
- Sfântul mucenic Antipa, episcopul Pergamului;
- Sfântul cuvios Atanasie;
- Sfântul cuvios Gherman;
- Sfântul Ştefan;
- Sfântul ierarh Epifanie;
- Sfântul ierarh Modest;
- Sfântul sfinţit mucenic Dionisie Areopagitul;
- Sfântul ierarh Grigorie Teologul;
- Sfântul ierarh Ioan milostivul;
- Sfântul evanghelist Marcu;
- Sfântul apostol Bartolomeu;
- Sfântul apostol Filip;
- Sfântul apostol Varnava;
- Sfântul sfinţit mucenic Elefterie;
- Sfântul mare mucenic Trifon;
- Sfântul mucenic Ermoghen;
- Sfântul mucenic Armin;

Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Constamonitu

Schevofilachionul Mănăstirii Constamonitu este situat deasupra pridvorului katholikonului. Aici se păstrează veşminte, cruci şi multe sfinte vase.

În tezaurul Mănăstirii Constamonitu se află o cruce bizantină de o deosebită valoare artistică şi o Evanghelie îmbrăcată în aur (38 x 28 cm), lucrată în 1820.

În afară de o parte din lemnul Sfintei Cruci, în mănăstire se păstrează, printre altele, și părți din moaşte ale Sfinţilor:

- Ştefan întâiul mucenic (mâna dreaptă, darul împăratului Teodosie cel mic),
- Trifon,
- Vlasie (cinstitul cap),
- Modest,
- Talaleu,
- Partenie,
- Artemie (o jumătate de maxilar).

Deosebit de importante sunt icoana Sfântului Ştefan (secolul al VIII-lea), icoana Maicii Domnului „Odighitria” (1360) și icoana Maicii Domnului „Antifonitria” (secolul al XI-lea).

Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Hilandar

În iconofilachion se află peste 1000 de icoane bizantine şi sârbeşti din secolele XIII-XVIII. Cea mai renumită icoană păstrată cu mare evlavie în biserica mare a mănăstirii este icoana Maicii Domnului „Trihirussa”.

Printre odoarele aflate la Hilandar, există două cruci care au încastrate fragmente din Crucea Mântuitorului, un dar al împăratului Ioan al III-lea Vatatzes, şi o altă cruce împodobită cu pietre preţioase. Cea dintâi este o cruce din argint aurit, încrustată cu pietre preţioase; cealaltă este o străveche cruce bizantină, cu nestemate de mare preţ înlăuntrul cărora se pot vedea icoana Domnului Hristos şi a Maicii Sale.

De asemenea, din instrumentele folosite în timpul Pătimirilor Domnului, Hilandar posedă o frântură din coroana de spini, din trestie şi din veşmântul de înmormântare.

În Mănăstirea Hilandar se păstrează

- parte din cinstitul cap al proorocului Isaia,
- o parte din capul Sfântului mare mucenic Artemie,
- mâna dreaptă a Sfântului Nichifor, patriarhul Constantinopolului,
- părţi din moaştele Sfinţilor Simeon stâlpnicul,
- Lazăr din Muntele Galisiului,
- Pantelimon,

- Teodor Stratilat,
- Varvara şi
- Ecaterina.

În iconofilachion se află peste 1000 de icoane bizantine şi sârbeşti din secolele XIII-XVIII.

Cea mai renumită icoană păstrată cu mare evlavie în biserica mare a mănăstirii este icoana Maicii Domnului „Trihirussa”.

De o nepreţuită valoare sunt şi două icoane, cea a Maicii Domnului Papadiki şi cea a Imnului Acatist.

La fel de valoroase sunt icoanele Pantocratorului şi a Maicii Domnului „Milostiva” (secolul al XIII-lea), precum şi icoanele pictate pe ambele părţi - una cu Maica Domnului „Avramiotissa” şi Sfântul proroc Ilie (secolul al XIV-lea) şi cealaltă cu Maica Domnului şi Sfântul Sava (secolul al XIV-lea).

Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Stavronikita

Un odor de mare preţ este şi icoana mozaic a Sfântului Nicolae, datând din secolul al XIV-lea, ce este aşezată spre închinare în Katholikon.

La Mănăstirea Stavronikita se păstrează părticele din

- Sfintele moaşte ale Sfintei Ana,
- ale Sfântului Ioan Botezătorul,
- ale Sfinţilor 20000 de mucenici din Nicomidia,
- ale Sfinţilor sfinţiţilor mucenici Foca şi Haralambie,
- ale Sfinţilor mucenici Trifon,
- Hristofor,
- ale Sfântului Ioasaf, împăratul Indiei,
- ale Sfinţilor marilor mucenici Pantelimon şi Artemie,
- ale Sfintei muceniţe Parascheva,
- ale Sfântului noului mucenic Luca şi
- ale Sfântului Arsenie Capadocianul.

Un odor de mare preţ este şi icoana mozaic a Sfântului Nicolae, datând din secolul al XIV-lea, ce este aşezată spre închinare în Katholikon. Această icoană a fost descoperită în mrejele pescarilor mănăstirii, iar atunci când a fost scoasă din mare avea lipită de fruntea sfântului, în locul unde astăzi se vede o rană, o

scoică. După ce scoica a fost dezlipită de pe icoană, a început să curgă sânge. Scoica se păstrează într-o cutiuţă de argint, iar deasupra ei se află scrise în slavoneşte stihurile cântării „Cuvine-se cu adevărat”. Acest mozaic are aproximativ 30 de centimetri în lăţime şi peste 30 de centimetri în înălţime şi îl înfățișează pe Sfântul Ierarh Nicolae, ocrotitorul bisericii.

În tezaurul mănăstirii se păstrează şi o broderie dăruită de boierul şi poetul Ienăchiţă Văcărescu şi de soţia sa, Ecaterina, iar în bibliotecă, alături de 171 de manuscrise (dintre care, multe pe pergament şi altele bogat ornamentate), se regăseşte Rânduiala Liturghiei pe glasuri scrisă de Dumitraşcu din Ţara Românească, la 1705.

Biblioteca mănăstirii adăposteşte 58 de manuscrise pe pergament, din secolele XI-XIII, două manuscrise pe mătase şi 109 pe hârtie, din secolele XIV-XIX, precum şi câteva sute de cărţi vechi tipărite.

Pr. Silviu Cluci - Chilia Sfântul Artemie - Provata

Chilia Sfântul Artemie este situată în zona pustnicească Provata, dintre Mănăstirea Caracalu și Morfonu, la înălțimea de 100 de metri deasupra nivelului mării.

Chilia Sfântul Artemie a fost întemeiată în secolul al XIV-lea de către călugări din Marea Lavră. În 1863 a trecut în proprietatea monahilor ruși care locuiau acolo.

În anul 1967, chilia a fost cumpărată de la doi monahi bătrâni de părintele Efrem Filotheitul, ucenic al lui Gheron Iosif Isihastul. Faima acestui ascet s-a răspândit repede, iar obştea a ajuns la 24 de monahi. Astfel, în anul 1973, părintele Efrem s-a mutat împreună cu ucenicii săi la Mănăstirea Filotheu, lăsând câţiva monahi la chilia Sfântul Artemie.

În anul 1977, în urma unui incendiu, Chilia Sfântul Artemie a ars aproape în întregime. Restaurarea aşezământului a început în anul 1987, când părintele Eftimie, cel mai apropiat ucenic al părintelui Efrem, a fost numit stareţ al chiliei.

În luna noiembrie a anului 2013, un nou incendiu a afectat chilia Sfântul Artemie, însă nici un monah nu a fost rănit.

(Foto) Popas la Chilia „Sfântul Artemie” - Provata, Athos:
https://doxologia.ro/locuri-sfinte/popas-la-chilia-sfantul-artemie-provata-athos-galerie-foto

© doxologia.ro

© doxologia.ro

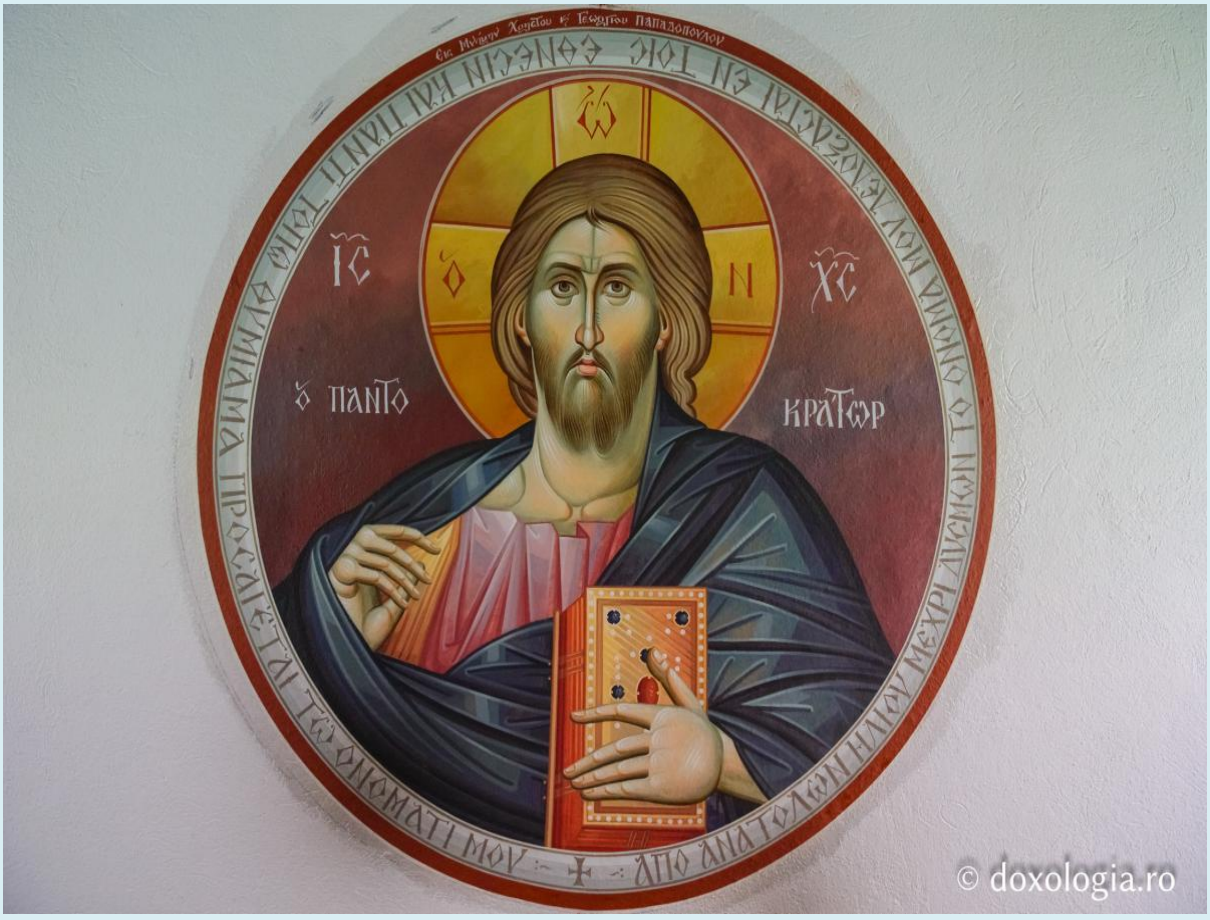
ΙΣ
Ο
Ν
ΧΣ
Ὁ ΠΑΝΤΟ
ΚΡΑΤΩΡ
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Pr. Silviu Cluci - Chilia „Sfântul Artemie”, Lacu - Aşezăminte româneşti din Muntele Athos

Agăţată de stânci, asemenea unui cuib de vulturi, Chilia „Sfântul Artemie” are o mică obşte adunată în jurul monahului Dosoftei Vlad.

Vechea chilie, din care mai rămăsese o parte din ziduri, a fost refăcută cu multă osteneală, către sfârşitul anilor ’90, de către părintele Pimen, fratele după trup al actualului stareţ.

Zicea părintele Pimen într-un interviu: „Am zidit chilia de la zero. Adică de la zero absolut, pentru că nu era nimic acolo, doar piatră și pădure. Un an am stat într-un cort. Nici mâncarea nu prea ne ajungea, dar mai mergeam pe la mănăstire și mai aduceam câte'o traistă de conserve și pâine. Dintru început am făcut trei chilii ca să avem unde sta, iar pe urmă tot am adăugat până a ieșit așa cum o vedeți."

Prin rânduiala lui Dumnezeu, la Chilia Sfântului mare mucenic Artemie se găsește

- părticică din Lemnul Sfintei Cruci,
- precum și părticele din moaștele Sfinților mari mucenici Artemie,
- Gheorghe
- şi Pantelimon,
- ale cuviosului Siluan Athonitul şi
- ale cuviosului Sofronie Caliga (care a fost stareț al Mănăstirii Sfântul Pavel) ș.a.

(Foto) Schitul Sfântul Dimitrie - Lacu, Athos:
https://doxologia.ro/locuri-sfinte/schitul-sfantul-dimitrie-lacu-athos-galerie-foto

Odoarele Mănăstirii Mega Spileo (galerie foto)

Moaştele Sfinţilor:

- Sfântul mare mucenic Mina,
- Sfântul sfințit mucenic Haralambie,
- Sfântul mucenic Nicolae din Corint,
- Sfântul apostol întâiul mucenic și arhidiacon Ștefan,
- Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință,
- Așezarea moaștelor Sfântului mare mucenic Gheorghe în Lida,
- Sfântul mare mucenic Teodor Tiron,
- Sfântul mare mucenic Procopie,
- Sfântul mucenic Trifon,
- Sfântul apostol Timotei,
- Sfântul ierarh Vlasie, episcopul Sevastiei,
- Sfântul mare mucenic Artemie,
- Sfântul mare mucenic și tămăduitor Pantelimon,
- Sfântul ierarh Miron, episcopul Cretei,
- Sfântul sfinţit mucenic Ierotei, episcopul Atenei,
- Sfântul ierarh Grigorie, episcopul Nissei,
- Sfânta cuvioasă muceniță Paraschevi din Roma,
- Sfântul ierarh Cosma, episcopul Maiumei,
- Sfânta mare muceniță Varvara,

- Sfântul sfințit mucenic Foca, episcopul de Sinope, aducerea moaștelor Sfântului sfințit mucenic Foca,
- Sfântul ierarh Eustatie, arhiepiscopul Antiohiei,
- Sfântul mucenic Platon,
- Sfântul mucenic Agatanghel,
- Sfântul ierarh Chiril, arhiepiscopul Alexandriei,
- Sfântul ierarh Ioan cel milostiv, patriarhul Alexandriei,
- Sfântul ierarh Chiril, arhiepiscopul Alexandriei,
- Sfântul cuvios Efrem Sirul,
- Sfântul cuvios Macarie Egipteanul,
- Sfântul mucenic Teoctist,
- Sfântul apostol Andrei, cel întâi chemat, ocrotitorul României,
- Sfântul ierarh Vasile mărturisitorul, episcopul Pariei,
- Sfântul mucenic Leontie,
- Sfântul mucenic Agatonic,
- Sfântul sfințit mucenic Policarp, episcopul Smirnei,
- Sfântul cuvios Pahomie,
- Sfântul mucenic Iachint,
- Sfântul mucenic Elefterie Persul,
- Sfântul mare mucenic Iacob Persul,
- Sfântul sfințit mucenic Ignatie Teoforul, episcopul Antiohiei,
- Sfântul cuvios Gheorghe Hozevitul,
- Soborul Sfântului proroc Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Domnului,
- Sfântul ierarh Donat, episcopul Evriei,
- Sfântul cuvios Gheorghe de la Maleon,
- Sfântul mare mucenic Mercurie,
- Sfântul ierarh Partenie, episcopul Lampsacului,
- Sfântul Antim din Chios,
- Sfânta mare muceniță Marina,
- Sfinții mucenici Rafael, Irina și Nicolae din Insula Lesvos,
- Sfântul Macarie Notara, episcopul Corintului,
- Sfântul ierarh Nectarie Taumaturgul de la Eghina,
- Sfântul mare mucenic Teodor Stratilat, aducerea moaștelor Sfântului mare mucenic Teodor Stratilat,
- Aducerea moaștelor Sfinților mucenici Doctori fără de arginți Chir și Ioan, Sfântul doctor fără de arginți, făcătorul de minuni, Chir, Sfântul doctor fără de arginți, făcătorul de minuni, Ioan,
- Sfânta cuvioasă Eufrosina de la Mega Spileo,
- Sfântul cuvios Simeon de la Mega Spileo,
- Sfântul cuvios Teodor de la Mega Spileo

Moaştele Sfinţilor Mina, Haralambie, Nicolae cel nou şi o părticică din capul Sfântului arhidiacon Ştefan

Moaştele Sfinţilor Mina, Haralambie, Nicolae cel nou şi o părticică din capul Sfântului arhidiacon Ştefan

Capul şi mâna dreaptă a Sfintei Eufrosina de la Mega Spileo

Moaştele Sfinţilor Gheorghe, Teodor Tiron, Haralambie, Procopie, Trifon şi Timotei

Moaştele Sfinţilor Vlasie, Procopie, Teodor Tiron, Gheorghe, Artemie, Haralambie, Pantelimon, Trifon şi Serafim

Cinstitele capete ale Sfinţilor Simeon şi Teodor, ctitorii Mănăstirii Mega Spileo

Moaştele Sfinţilor Miron, Ierotei al Atenei şi Grigorie al Nyssei

Moaştele Sfinţilor Parachevi, Cosma, Varvara, Trifon, Pantelimon, Foca, Haralambie şi Evstatie

Mâna stângă a Sfântului Haralambie

Moaştele Sfântului Trifon, Platon, Procopie, Pantelimon şi Agatanghel

Cinstitul cap al Sfintei Varvara

Moaştele Sfinţilor ierarhi Chiril, Ioan cel milostiv şi Atanasie

Moaştele Sfântului Efrem Sirul, Macarie Egipteanul şi Teoctist mucenicul

Moaştele Sfinţilor Andrei, Vasile de Neofanus, Cuvios Leontie din Ahaia, Agatonic, Olimpias din Mitilini, Cuvios Pahomie şi zpostol Artema, părticele din moaştele Sfinţilor 70 de mucenici din Hios

Moaştele Sfinţilor Policarp, Iachint, Elefterie, Ignatie Teoforul şi Iacov Persul

Moaştele Sfinţilor Paraschevi, Gheorghe Hozevitul, Ioan Botezătorul, Donat de Paramithias, cinstitul cap al Sfântului Gheoghe al Ciprului, Trifon şi Mercurie

Moaştele Sfinţilor Miron, Partenie şi Evstatie

Moaştele Sfinţilor doctori fără de arginţi Kir şi Ioan

Moaştele Sfinţilor Antim, Marina, Pantelimon, Rafail, Macarie Notara al Corintului şi Nectarie al Pentapolei

Palmele Sfinţilor Teodor Tiron şi Teodor Stratilat

Mormântul cu moaștele Sfintei împărătese Elena și ale Sfântului mucenic Artemie - Biserica Santa Maria din Roma

Foto: Magda Buftea

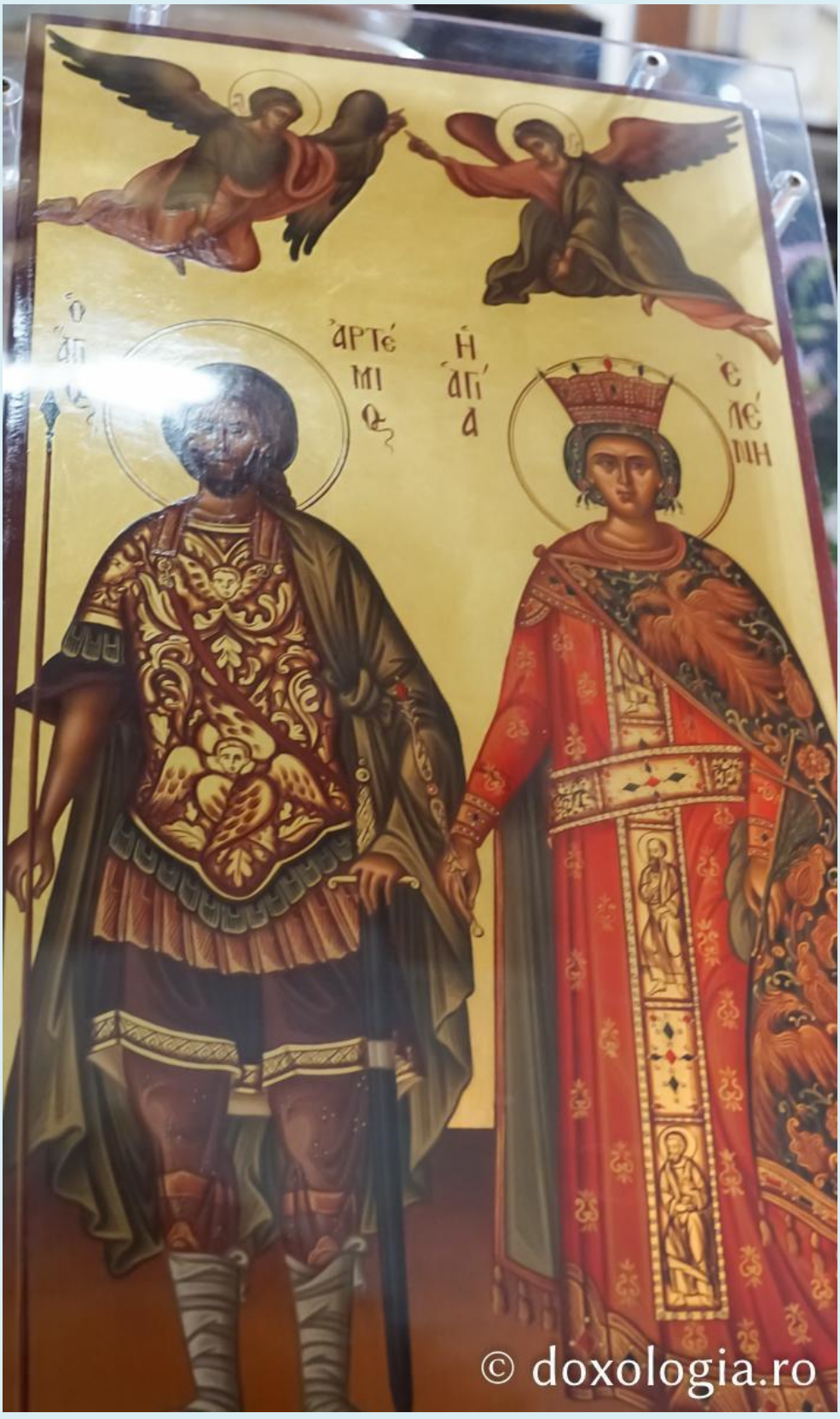

REGINA·COELI
LAETARE·ALLEL
© doxologia.ro

REGINA·COELI
LAETARE·ALLEL
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

REGINA COELI
LAETARE ALLEL
© doxologia.ro

REGINA·COELI
LAETARE·ALLEL
© doxologia.ro

DEDICATA CREDITVR
© doxologia.ro

REGINA CŒLI
LÆTARE ALLE
© doxologia.ro

© doxologia.ro

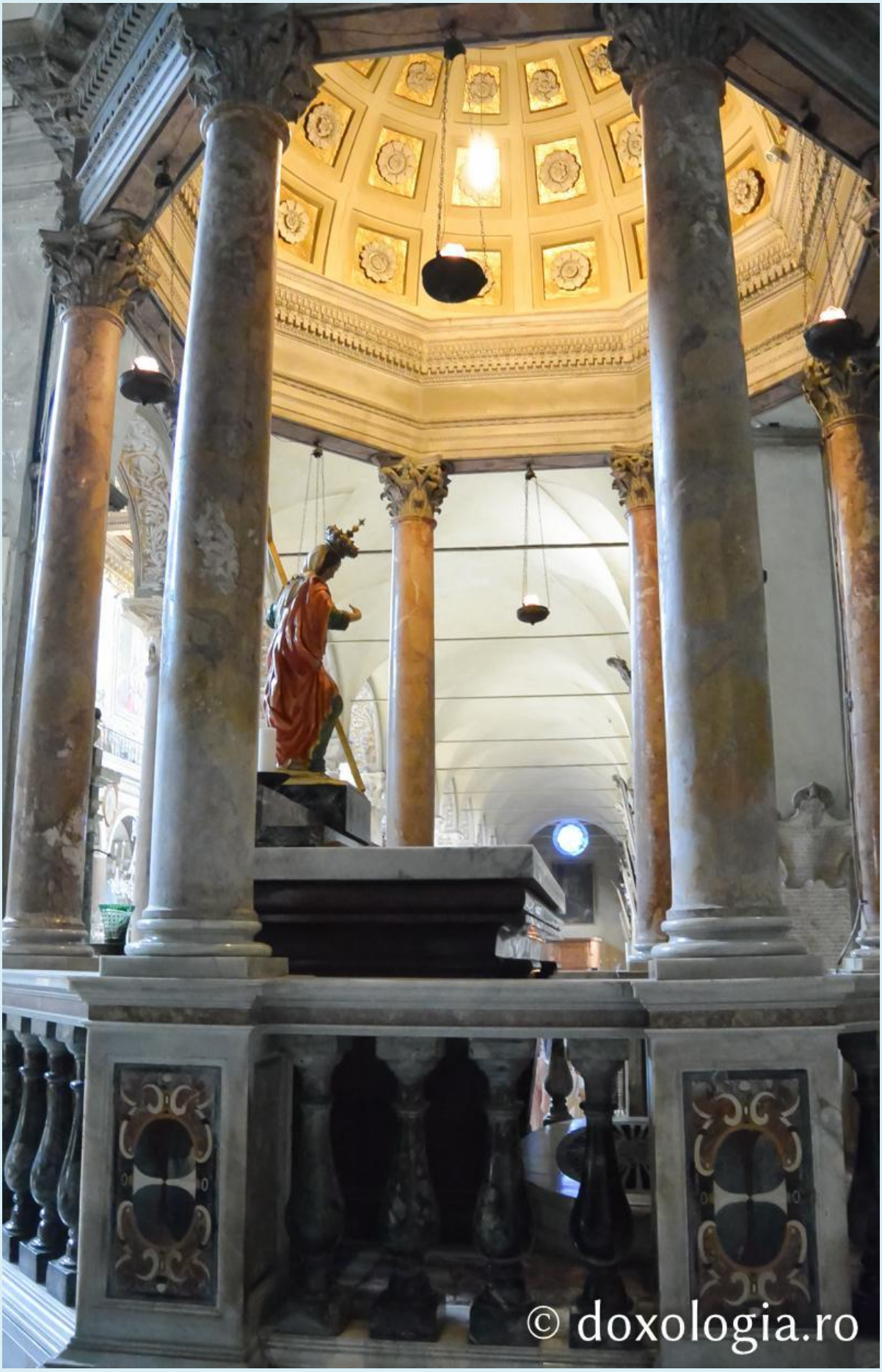
© doxologia.ro

© doxologia.ro

DEDICATA·CREDITVR
© doxologia.ro

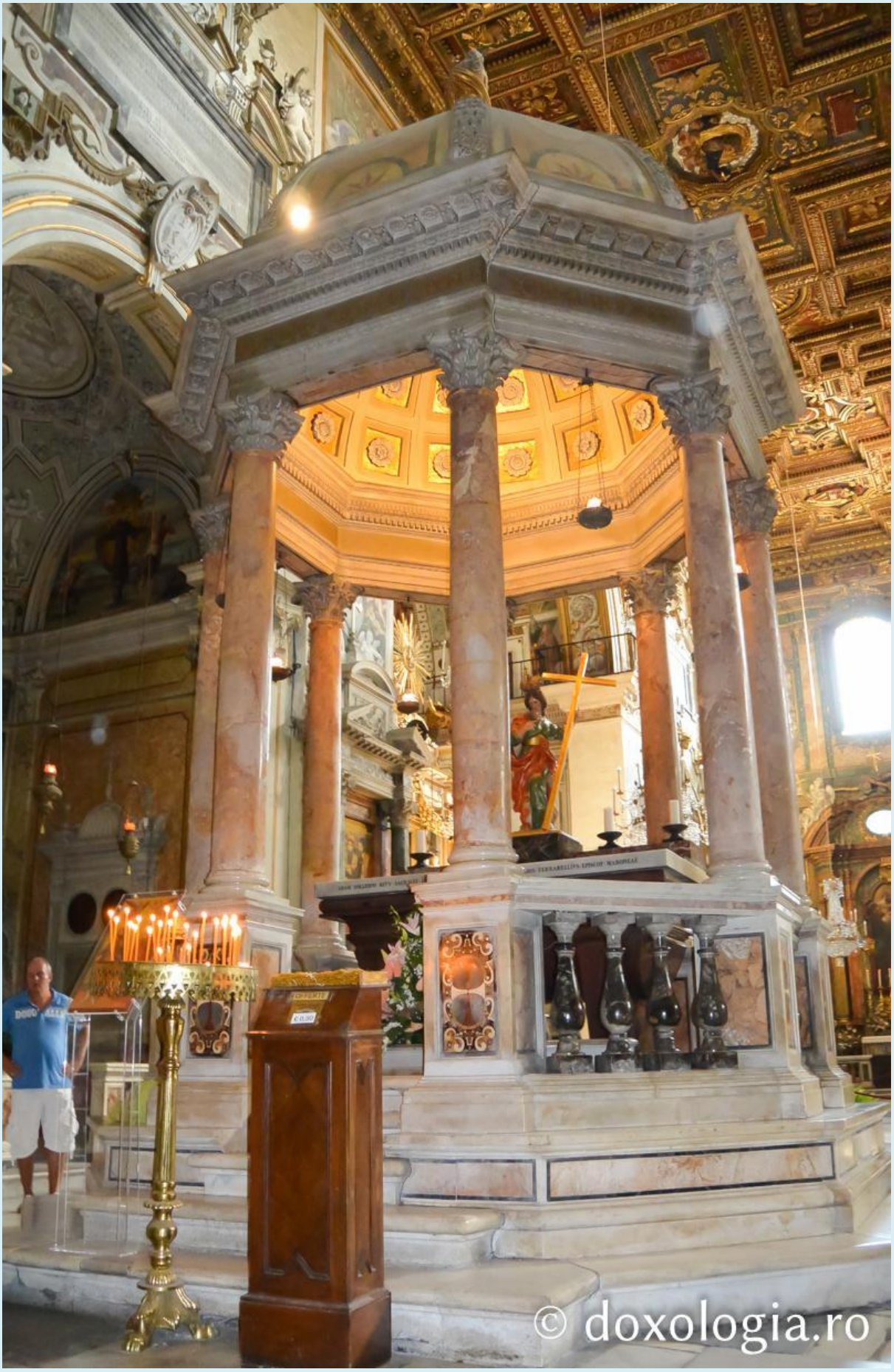
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

OFFERTE
€ 0,50
© doxologia.ro

Icoane

20 octombrie

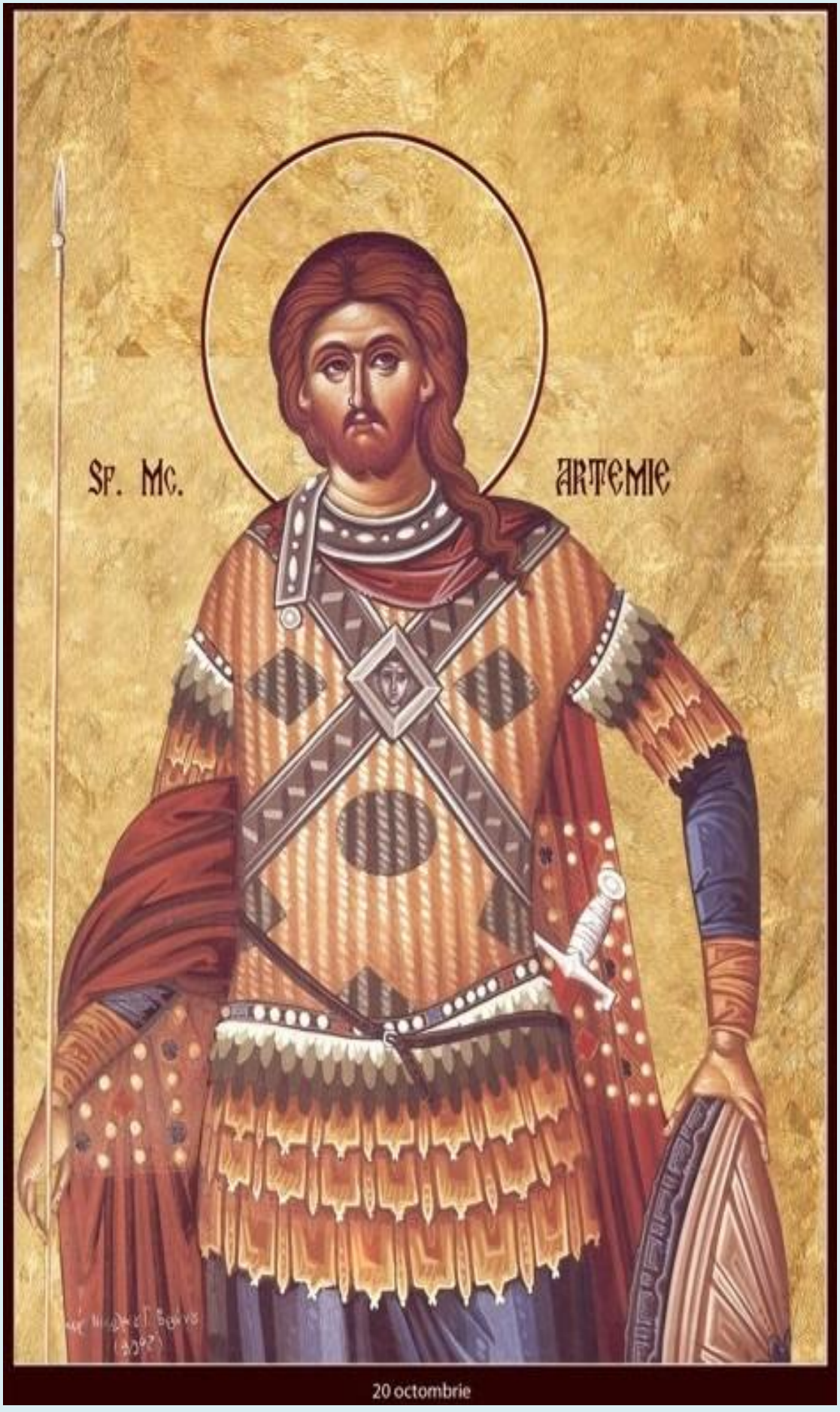

20 octombrie

ΑΓΙΟΣ
ΑΡΤΕΜΙΟΣ

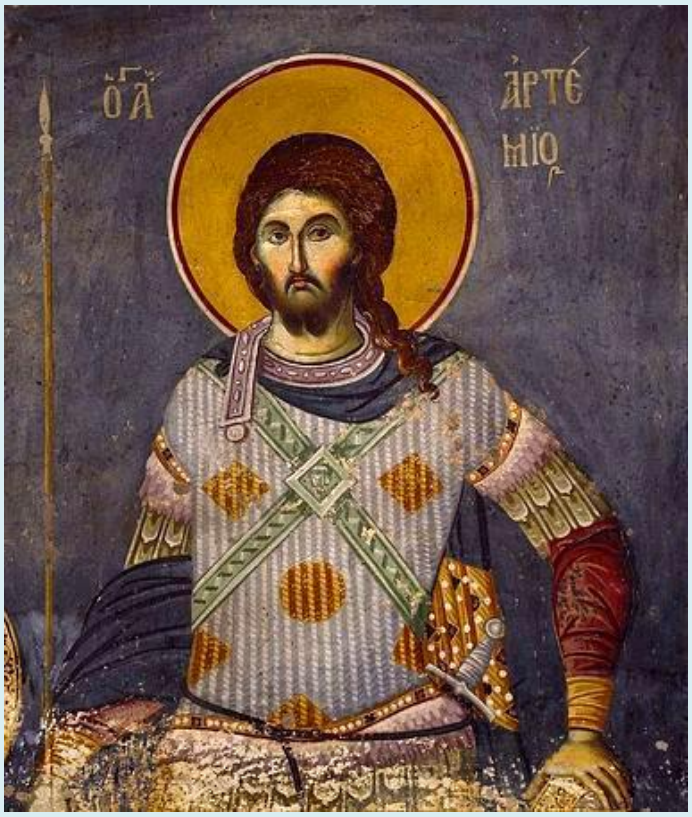
ΑΡΤΕ
ΜΙΟ

Ο
ΑΓΙΟΣ
ΑΡ
ΤΕΜΙΟ
Sf. Mc. Artemie

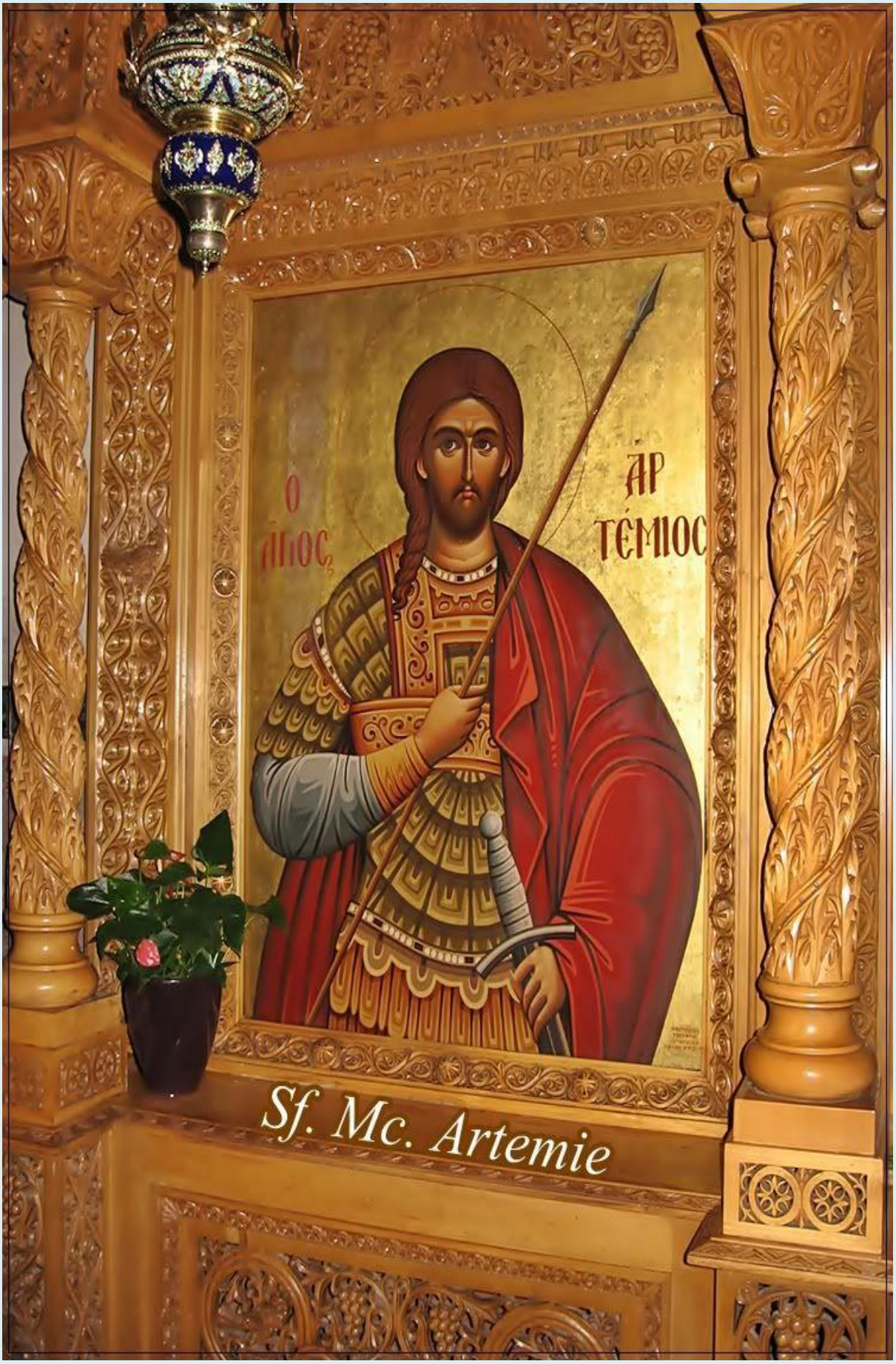

Sf. Mc. Artemie

SFANTUL
MARE
MUCENIC
ARTEMIE

СВ ВЛЧ
АРТЕМІЙ
АНТІОХІЙСКІЙ

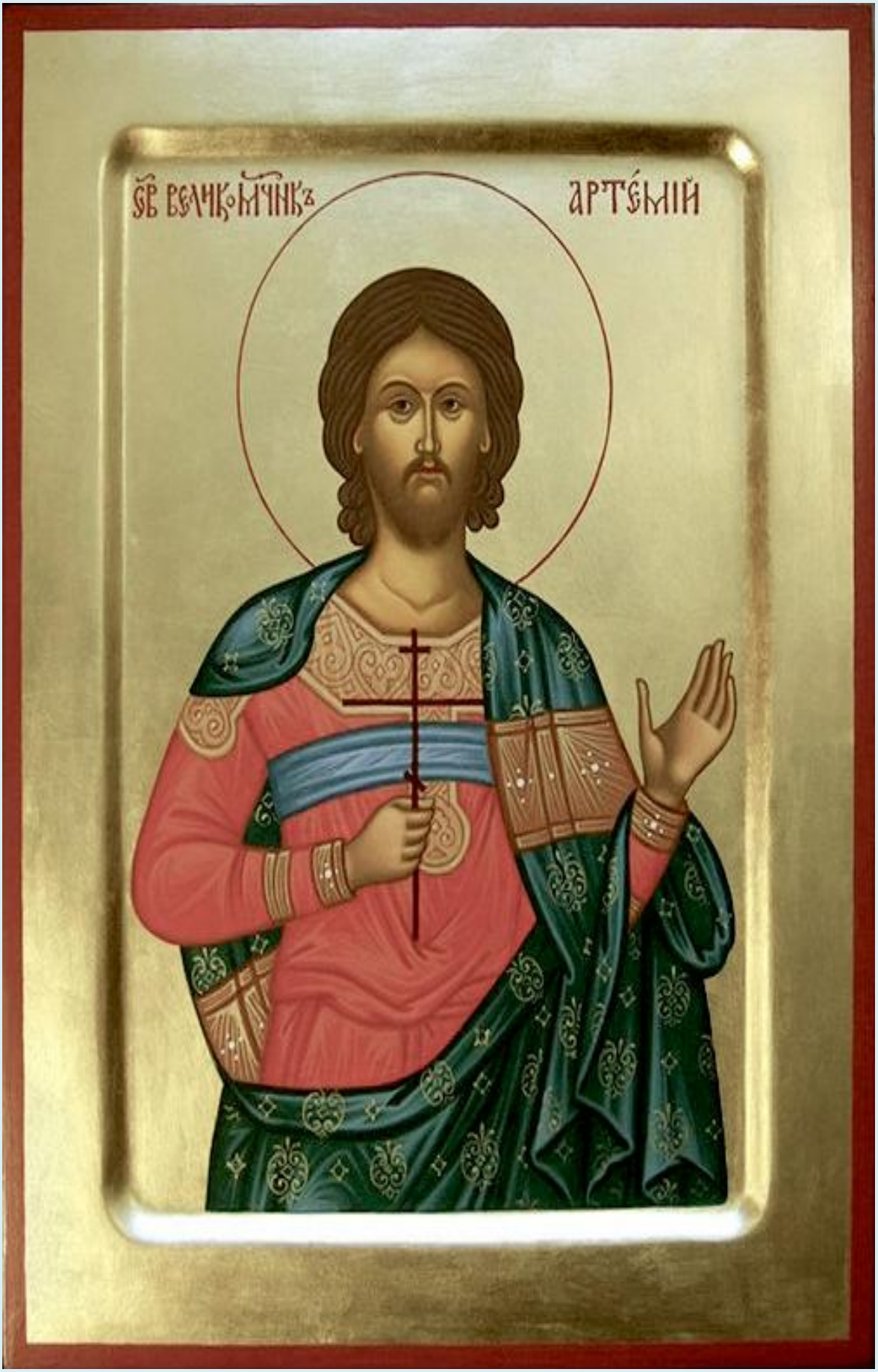
СВ ВЕЛИКОМУЧНКЪ
АРТЕМІЙ

Ο ΑΓΙΟΣ
ΑΡΤΕΜΙΟΣ

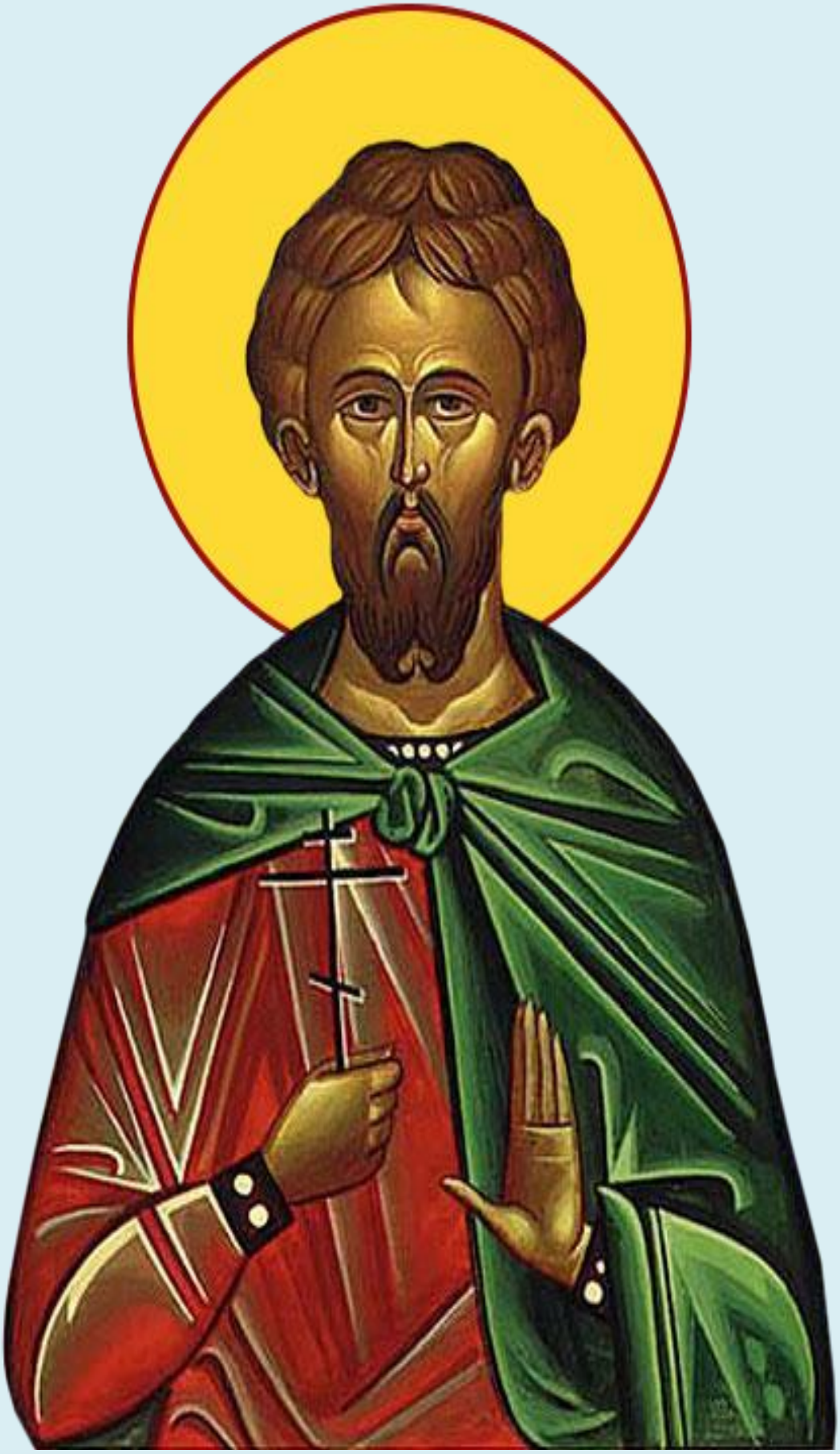

Ὁ ἅγιος
Ἀρτέμιος

DOXOLOGIA.ro
Sf. M. Mc.
Artemie

DOXOLOGIA.ro
Sf. M. Mc.
Artemie

Sf. M. Mc.
Artemie

СТЫЙ
АРТЕ́МІЙ
АНТІОХІЙСКІЙ

Ὁ ἅγιος
Ἀρτέμιος

ΑΓΙΟΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ
ΑΡΤΕΜΙΟΣ

Ο ΑΓΙ
ΑΡΤΕ
ΜΙΟ

Ὁ ἅγιος Ἀρτέμιος
Ὁ ἅγιος Δημήτριος
Sf. Artemie
Sf. Dimitrie

SF. MC. EU-
TATIE
AKIVA
SF. MC
ARTEMIE
SF. M. SAVA
DE LA
BUZĂU
©doxologia.ro

20 octombrie

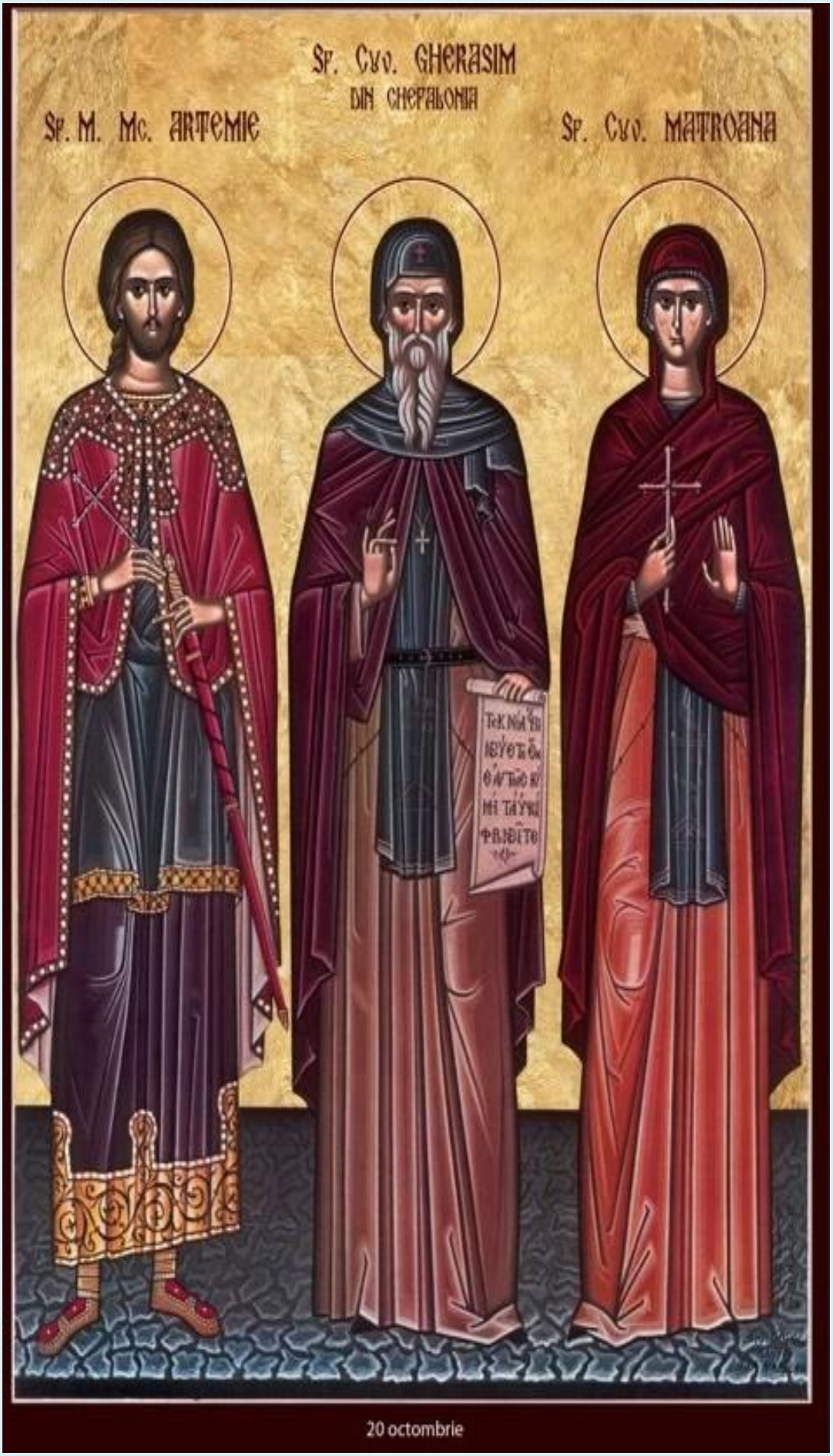
Sf. Cuv. GHERASIM
DIN CHEFALONIA
Sf. M. Mc. ARTEMIE
Sf. Cuv. MATROANA
20 octombrie

Icoană Elena Murariu

Troparul Sfântului Mare Mucenic Artemie

20 Octombrie - Glasul I

Luptând, preafericite, cu chinurile cele de multe feluri, ca un tare diamant ai ruşinat pe Paravatul. Căci, de piatră mare zdrobindu-te pentru Piatra Hristos şi rănindu-te, ai primit cununa muceniciei, Sfinte Mare Mucenice Artemie. Slavă Celui Ce te-a întărit pe tine; Slavă Celui Ce te-a încununat; Slavă Celui Ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Bucură-te, Sfinte mare mucenice Artemie!